

ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

- Πνευματική Διαμαρτυρία -

ΚΑΤΑ

ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΑΓ. ΟΡΟΥΣ

ΗΤΟΙ:

- α) 'Ι. 'Επιστοσίας
- β) 'Ι. Κοινότητος
- γ) 'Ι. Δισενιαυσίου Συνάξεως,

ΕΝΩΠΙΟΝ:

Τοῦ «'Ανωτάτου Κριτηρίου»
ΤΗΣ «ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ 1997

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ
ΕΝΩΠΙΟΝ:
ΤΗΣ «ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»

Τῆ ἀγαθόφρονι προθέσει καὶ ἀρρωγῇ
τὸ παρὸν ἐκδίδεται,
ὑπὸ τῶν ὁμοψύχων ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν:
ΜΙΧΑΗΛ καὶ ΒΑΡΒΑΡΑΣ
ψυχικῆς ὠφελείας ἕνεκεν,
ζώντων τε καὶ τεθνεώτων οἰκείων αὐτῶν.

Α' ΜΕΡΟΣ
ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Θετικὸν ἀντικείμενον τῆς παρούσης «*Καταγγελίας*» ἀποτελοῦν τὰ προκαλέσαντα ταύτην αἷτια καὶ αἱ ἐξ αὐτῶν ἀφορμαί. Σκοπὸς δὲ καὶ ἔννοια πρὸς τὰ ὁποῖα αὕτη ἀποβλέπει εἶναι, κατ' ἀρχήν, ἡ πλήρης ἐνημέρωσις τῶν ἐν προκειμένῳ ἀρμοδίων καὶ ὑπευθύνων παραγόντων ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἐν γένει ἐπικρατοῦσαν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 ἕως τῆς σήμερον συνεχιζομένην «διάσπασιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος», λόγῳ τῶν ἐν παρατροπῇ καὶ ἀποστασία πορευομένων ἐκκλησιαστικῶν Ἱεραρχιῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (καὶ Πατριαρχείων), προξενηθεῖσαν συνεπείᾳ τῆς ὑπ' αὐτῶν δημιουργίας τοῦ Νεο-Ἡμερολογιτικοῦ Σχίσματος καὶ τῆς μετ' αὐτὸ ἐμφανισθείσης, ἀνεπαναλείπτου εἰς τὰ χρονικὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἀντιχρίστου Παναιρέσεως τοῦ «Οἰκουμενισμοῦ»!

Ὁ ἀποκλειστικὸς ὁμῶς σκοπός, ἐκτὸς τῆς ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἐνημερώσεως, ἀφορᾷ εἰς τὴν πλήρη καὶ ἀπόλυτον ἀντιμετώπισιν τῆς ἐκ τῶν ἀνωτέρω αἰτίων δημιουργηθείσης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καταστάσεως συγχύσεως καὶ ἀποστασίας, ἣτις ἐγένετο ἀφορμὴ ἐκκλησιαστικοῦ ἀποπροσανατολισμοῦ τῶν πιστῶν, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργίαν τοῦ ἀναποφεύκτου σχίσματος καὶ χωρισμοῦ μεταξὺ τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, Κλήρου καὶ Λαοῦ, εἰς δύο διαιρεθέντα μέρη, ἦτοι, τοῦ «Ἀκαινοτομήτου» Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ «Καινοτομοῦντος» τοιοῦτου, ὅπως ἐπίσης καὶ τὸν μεταξὺ τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος ἐκκλησιαστικὸν διχασμόν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ Σχίσματος μέχρι

σήμερον συνεχιζόμενος, ἀποτελεῖ ἔσχατον σημεῖον πνευματικῆς καταπτώσεως τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου καὶ πλήρη καταρράκωσιν τοῦ πνευματικοῦ γοήτρου τῆς Ἱερᾶς αὐτοῦ ἀποστολῆς καὶ τοῦ προορισμοῦ, δι' ὃ καὶ ἡ σύγχυσις τοῦ πνευματικοῦ διχασμοῦ ἐν αὐτῷ κρίνεται ἀπαραδέκτος ὑπὸ τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως τῶν πιστῶν!

Ἡ κατάστασις αὕτη, ἀρχὴν λαβοῦσα ἀπὸ τοῦ Νεο-Ἡμερολογιτικοῦ Σχίσματος τοῦ 1924 καὶ ὀλοκληρωθεῖσα διὰ τῆς ἀκατασχέτως ἐξελισσομένης Οἰκουμενιστικῆς Παναιρέσεως, παρουσιάζει τὴν ἀκόλουθον ἀπὸ ἐκκλησιολογικῆς καὶ κανονικῆς πλευρᾶς πραγματικότητα εἰς τὸν χῶρον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας:

Τὸ «Ἀκαινοτόμητον» Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ἢ οἴασδήποτε ἄλλης Τοπικῆς Ἐκκλησίας ἢ Πατριαρχείου) εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον — ὅπως ἀγιοπατερικῶς ἐπὶ εἰκονομαχίας κατὰ τὸν Ἅγιον Θεόδωρον τὸν Στουδίτην — «Ἐνίσταται Ὁρθοδόξως καὶ Θεαρέστως» ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς διασώσεως καὶ διατηρήσεως τῆς Ὁρθοδόξου ὑποστάσεως καὶ ιδιότητος τῆς Ἐκκλησίας, «διαστέλλον ἑαυτὸ» ἀπὸ τῶν «...σφαλλομένων ποιμένων του», καθότι, μόνον οὕτω δύναται τοῦτο αὐτοδικαίως νὰ ἴσταται καὶ νὰ παραμένῃ «Ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας», εἰς ἣν τοῦτο τοπικῶς ἀνήκει, «χωρὶς ν' ἀποτελῇ ἰδιαιτέραν καὶ ἀνεξάρτητον Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν Ἑλλάδι», δεδομένου ὅτι τοῦτο, ὡς «Ἀκαινοτόμητον» Πλήρωμα Αὐτῆς, ἀποτελεῖ τὴν «φαινήν καὶ ἀλύμαντον πλευρὰν τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς μία φρουρὰ» Αὐτῆς, περιφρουροῦσα ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸν θεσμὸν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐορτολογίου, ἀφ' ἑτέρου δὲ «ρύουσα τὴν Ἐκκλησίαν ἐκ τῶν μερισμῶν καὶ σχισμάτων», ὡς καὶ ἐκ τῆς ἀντιχρίστου παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὰ ὁποῖα, ὡς μὴ ὤφειλεν, ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος συνεχίζει νὰ υἱοθετῇ καὶ ἀποδέχεται διὰ τῆς πλήρους συμπορεύσεως καὶ κοινωνίας αὐτῆς μετὰ τῶν αὐτουργῶν τῆς αἵρέσεως, καθιστῶσα οὕτω ἑαυτὴν κανονικῶς «ὑπόδικον Συνοδικῶς» καὶ ἀξίαν «ἀποτειχίσεως» ἔναντι τῆς Ὁρθοδόξου ταύτης φρουρᾶς τοῦ

«Ἀκαινοτομήτου» — ἐνισταμένου ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος της, ἣτις φρουρὰ «συνεχίζει τὴν ἱστορίαν (καὶ σωτήριοι ἀποστολήν) τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον κατοχυρώνει τὴν «Ἐντὸς Ἐκκλησίας» Ὁρθόδοξον ὑπόστασιν τοῦ «Ἀκαινοτομήτου» τούτου ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, εἶναι ἡ ὑπ' αὐτοῦ μετ' ἀπολύτου πίστεως καὶ ἀδιακρίτου ὑπακοῆς, «πάραυτα» ἐπιτασσομένη ἐκπλήρωσις τῆς κανονικῶς θεμελιουμένης Συνοδικῆς ἐντολῆς καὶ Διατάξεως τῆς «Διαστολῆς» καὶ «Ἀποτειχίσεως» ἀπὸ τῶν, ὡς ἄνω ἐλέχθη, «...σφαλλομένων» καὶ διὰ τοῦτο «καλουμένων» καὶ «ὑποδίκων» ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῦ ποιμένων, ἣτις — πρᾶξις τῆς «ἀποτειχίσεως» — ἐπιτελεῖται πάντοτε διὰ τοῦ Κανονικοῦ Μέτρου τῆς «Πρὸ Συνοδικῆς Διαγνώσεως καὶ κρίσεως» τῶν «Ἵποδίκων» ποιμένων.

Καταφανῶς καταδεικνύεται ὅθεν, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος καὶ Θεάρεστος «Ἐνστασις», ἡ ὑπὸ τοῦ «Ἀκαινοτομήτου» Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Πατερικῶς διενεργουμένη, δὲν ἀποβλέπει εἰς δημιουργίαν καὶ συνέχισιν μονίμου καταστάσεως ἐπὶ σκοπῷ ὑποκαταστάσεως ἢ ἀντιποιήσεως καὶ σφετερισμοῦ τῆς ιδιότητος καὶ ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἢ εἰς ἴδρυσιν ἄλλης ἰδίας αὐτοῦ Ἐκκλησίας, ἀλλὰ, διὰ τῶν Κανονικῶν καὶ Συνοδικῶν Μέτρων τόσον τῆς «ἀποτειχίσεως» ὅσον καὶ τῆς «Πρὸ Συνοδικῆς Διαγνώσεως καὶ κρίσεως» τῆς «...σφαλλομένης» Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀποβλέπει «εἰς συγκρότησιν Γενικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Συνόδου» πρὸς κατάκρισιν τῆς οἰκουμενιστικῆς αἵρέσεως καὶ τοῦ Νεο-Ἡμερολογιτικοῦ Σχίσματος, ὡς αἰτίων τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ διχασμοῦ καὶ τῆς διαιρέσεως τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐδραίωσιν τῆς ἐν «ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ» ἐνότητος τῆς πίστεως καὶ «κατίσχυσιν τῆς Ὁρθοδοξίας» καὶ ὅπως «τῶν διεστώτων τὴν διαφωνίαν εἰς συμφωνίαν μεταγάγη καὶ τὸ μεσότειχον ἀρθῆ τῆς ἔχθρας καὶ ἡ ἀρχῆθεν θεσμοθεσία

τῆς Καθολικῆς (Ὁρθοδόξου) Ἐκκλησίας τὸ κῦρος ἀπολάβοι»¹.

Τὸ δὲ περὶ «λατρευτικῆς ἐνότητος» ὀρθόδοξον φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι, ὅπως «ἅπασα ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἢ εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην εὕρισκομένη (πρέπει) νὰ φυλάττη μίαν καὶ τὴν αὐτὴν τάξιν», εἰς τρόπον ὥστε, ἡ ὁμοιόχρονος, ὁμοιότροπος καὶ ὁμοιόμορφος ἐκδήλωσις – οἰασδήποτε μορφῆς – «Θείας Λατρείας», νὰ διατηρῇ ἀδιάσπαστον τὴν ἐνότητα αὐτῆς ἐπὶ τῇ ἐπιτελέσει τῶν ἐορτῶν καὶ ἐν τῇ τηρήσει τῶν νηστειῶν, ταυτοχρόνως καὶ κατὰ «τὴν ἰδίαν ἡμέραν»², τοῦθ' ὅπερ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἤδη τοῦ Νεο-Ἡμερολογιτικοῦ Σχίσματος ἡ Ἐκκλησιαστικὴ αὕτη ἐντολὴ συνεχίζει νὰ καταστρατηγῆται ἀσεβῶς, πρὸς χάριν τοῦ «συνεορτασμοῦ» μετὰ τῶν ἀμετανοήτων ἑτεροδόξων αἰρετικῶν καὶ τῆς ἀποστασίας καὶ τοῦ διχασμοῦ τῶν πιστῶν!

Ὡς πρὸς τὸ «Καινοτομοῦν» πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπερ, ὅλως ἀντιθέτως πρὸς τὸ «Ἀκαινοτόμητον» τοιοῦτον ἐκκλησιαστικῶς πολιτευόμενον, καθίσταται ἀφ' ἑαυτοῦ τοιοῦτον, ἐν ὧσφ εἰς οὐδὲν λογίζεται τὴν ἐπικρατοῦσαν σήμερον κατάστασιν «κινδυνευούσης πίστεως» καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς ἀνακύπτοντος «θέματος ψυχικῆς σωτηρίας». Οὕτως ὅμως τοποθετεῖ εἰς κίνδυνον ἀπωλείας τὴν ὀρθόδοξον αὐτοῦ ὑπόστασιν καὶ ιδιότητα, ἣτις προξενεῖται, ἐν προκειμένῳ, διὰ τῆς (ἐν ἐπιγνώσει) συμπορεύσεως, ὑπαγωγῆς καὶ κοινωνίας αὐτοῦ μετὰ τῆς ἐν Σχίσματι καὶ Αἱρέσει ἀποστατησάσης αὐτοῦ Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας!

Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο, ἐὰν τὸ «Καινοτομοῦν» τοῦτο πλήρωμα, «ἐρχόμενον εἰς ἑαυτό», ἀντιληφθῇ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ αἰχμαλωσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει περιπέσει ἐπὶ ψυχικῇ αὐτοῦ ἀπωλείᾳ διὰ τῆς πλήρους συμπορεύσεως καὶ κοινωνίας αὐτοῦ μετὰ τοῦ Νεο-Ἡμερολογιτικοῦ Σχίσματος καὶ τῆς

---

1. Ἐξ Ἐπιστολῆς τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Μ. 13, 408· Βλέπε ἐν Α.Δ.Δελήμπαση, «Πάσχα Κυρίου», σελ. 801-802.

2. Ἰωάννου Νικαίας, P.G. τ. 96, στλ. 1440, 1449.

Οικουμενιστικῆς αἰρέσεως, καὶ οὕτως ἀνανήψη καὶ ἀπαλλαγῆ ἐκ τῆς συνεχούσης αὐτὸ πεπλανημένης πεποιοθήσεως, καθ' ἣν νομίζει καὶ πιστεύει ὅτι, οὕτω πορευόμενον, τυγχάνει πράγματι πιστὸν καὶ «ὑπήκοον» τέκνον τῆς «Μητρὸς Ἐκκλησίας» δῆθεν ὡς «ἐντὸς Αὐτῆς» ἰστάμενον, καὶ πληροφορηθῆ ἀπολύτως διὰ τῆς τελείας ἀποδοχῆς τοῦ ἀληθοῦς καὶ ὀρθοδόξου φρονήματος τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ διὰ τῆς ἀποστολικῆς διδασκαλίας σαφῶς ἐν προκειμένῳ οὕτως ἐκφραζομένου: «οὐκ οἶδατε ὅτι ...δούλοί ἐστε ᾧ ὑπακούετε, ἢτοι ἁμαρτίας εἰς θάνατον (ἐν σχίσματι, δηλαδή, καὶ αἰρέσει) ἢ ὑπακοῆς εἰς διακονίαν;» (Ὁρθοδόξου καὶ Θεαρέστου «Ἐνστάσεως») (Ρωμ. στ', 16).

Ἡ ἀποστολική, ἄλλωστε, ἐντολὴ «*πεῖθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ἡμῶν καὶ ὑπέικετε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν ὡς λόγον ἀποδώσοντες...*» (Ἐβρ. ιγ', 17), οὐδὲν ἄλλο δηλοῖ καὶ σημαίνει ἢ ἐγγύησιν καὶ διαβεβαίωσιν ὅτι ἡ ἐπιτασσομένη ὑπακοὴ καὶ εὐπείθεια τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς «Ἠγουμένους» ἐκκλησιαστικοὺς αὐτοῦ ποιμένας τυγχάνει ἀπαραίτητος καὶ ὑποχρεωτική, διότι, ὡς θεάρεστος καὶ σωτήριος ἐξασφαλίζει ὄντως τὴν «ψυχικὴν αὐτῶν σωτηρίαν», καθόσον, πράγματι, οἱ «Ἠγούμενοι» καὶ ποιμένες οὗτοι, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ, «*ἀγρυπνοῦσιν... ὡς λόγον ἀποδώσοντες*» ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως εἰς τὸν Χριστόν.

Τὸ πλήρες, πάντως, καὶ ἀκριβὲς νόημα τῆς ἀνωτέρω ἀποστολικῆς ἐντολῆς, τὸ ἀποδιδόμενον ἐν τῇ καθολικῇ αὐτῆς ἐννοίᾳ, προϋποθέτει Ἠγουμένους καὶ Ποιμένας πράγματι ὄντας ἀκαταγνώστου Ὁρθοδόξου φρονήματος καὶ βιώματος (Πράξ. κ', 28), ὄντως «*ἀγρυπνοῦντας*» καὶ ἀγωνιῶντας ὑπὲρ τῆς ἀσφαλοῦς καὶ βεβαίας ψυχικῆς σωτηρίας (Πράξ. κ', 31) τῶν, ἐπίσης, μετὰ ὀρθῆς πίστεως ὑποτασσομένων καὶ ὑπακουόντων εἰς αὐτούς, συνδεομένων οὕτω ἀμφοτέρων δι' ἀπολύτου «*ταυτότητος πίστεως*», ἀπαραιτήτου καὶ ἀναγκαίας διὰ τὸ πλήρες καὶ ἀληθὲς νόημα καὶ τὸν βασικὸν σκοπὸν τῆς θεαρέστου καὶ σωζούσης ὑπακοῆς.

Ἡ ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω συνθήκας καὶ προϋποθέσεις

ἐπιτελουμένη σωτήριος ὑπακοή, οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχη σχέσιν καὶ πνευματικὴν ἐξάρτησιν μετὰ Ἑγουμένων καὶ ἐκκλησιαστικῶν Ποιμένων πολιτευομένων, ὄχι μόνον ὄλως ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ἀνωτέρω προϋποτιθεμένους, ἀλλὰ καὶ διακηρυσσότων καταλυτικὰ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως «Διαγγέλματα» τύπου «Ἐγκυκλίου 1920» καὶ συμπεριφερομένων ἐν «Κοινωνία πίστεως» μετὰ «ἐν ἐνεργείᾳ» «ἀκοινωνήτων» ἑτεροδόξων αἰρετικῶν, διότι οἱ τοιοῦτοι, ὡς «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ σφαλλόμενοι» καὶ οὕτω Κανονικῶς «ὑπόδικοι» τυγχάνοντες, θεωροῦνται «πρὸ Συνοδικῆς Διαγνώμης...» «ἐνεργείᾳ ἀκοινωνήτοι», ὡς «ψευδεπίσκοποι...» καὶ ἄξιοι «ἀποτειχίσεως καὶ διαστολῆς» ὑπὸ τοῦ πιστοῦ καὶ «Ἀκαινοτομήτου» ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος Κλήρου καὶ Λαοῦ, τὸ ὁποῖον, κατ' Ἀποστολικὴν ἐπιταγὴν (Ἐβρ. ιγ', 7 καὶ 9) «ἀναθεωρεῖ τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς...» τῶν τοιούτων ποιμένων, «ἀρνεῖται νὰ μιμηθῇ» τὴν ὑπ' αὐτῶν διακηρυσσομένην «ποικίλην καὶ ξένην διδαχὴν» καὶ πίστιν τοῦ ἀντιχρίστου οἰκουμενισμοῦ, τὴν μηδέποτε δυναμένην «χάριτι –Χριστοῦ– βεβαιοῦσθαι τὴν καρδίαν» διὰ τῆς πρὸς αὐτοὺς «Ἐπακοῆς» τῶν πιστῶν.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὅθεν, τὸ ἱερόν καθήκον τῆς «Ἐπακοῆς καὶ Ἐποταγῆς...» κατὰ τὴν ὡς ἄνω Ἀποστολικὴν καὶ Πατερικὴν διδασκαλίαν καὶ ἐντολὴν (ὡς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος συνιστῶντος τὴν ὑπακοὴν «*παρεκτός λόγου πίστεως*»), «παύει ὑφιστάμενον», ὅταν τοῦτο (προξενῆ) ἀντὶ «ἐπαγρυπνήσεως ψυχικῆς σωτηρίας», κολάσιμον κατάστασιν «ἀμαρτίας εἰς θάνατον», ὅποτε ἡ τοιαύτη ὑπακοὴ μεταβάλλεται εἰς «παρακοὴν» καὶ «παράβασιν» κατὰ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ θείου θελήματος στρεφομένη καὶ ἄξια οὖσα τῆς ἀπὸ Θεοῦ «ἐνδίκου μισθαποδοσίας», ὡς «τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας...» (Ἐβρ. β', 2, 3).

Πῶς, λοιπόν, κατὰ ταῦτα, εἶναι δυνατόν νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς «ἐκτός Ἐκκλησίας» καὶ «Σχισματικοί», οἱ ἀποποιούμενοι τὴν «εἰς θάνατον ὑπακοὴν» πρὸς τοὺς «ἐν πίστει πεπτωκότας» Ἐκκλησιαστικοὺς αὐτῶν ποιμένας,

δεδομένου ὅτι ἐπὶ θεμάτων πίστεως «οὐ χωρεῖ συγκατάβασις καὶ οἰκονομία»;

Ποίαν θέσιν ἔχει, τότε, ἡ ἀπὸ 6ης Μαΐου 1848 πρὸς πάντας τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς Ἐγκύκλιος Ἐπιστολὴ τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, καθ' ἣν «ὁ φύλαξ τῆς Ὀρθοδοξίας, τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τ.ἔ. ὁ λαὸς αὐτός ἐστι», ὅστις «...εἰς θέματα πίστεως... πρέπει νὰ κρίνη σχετικῶς μὲ τὴν διδασκαλίαν τοῦ (...σφαλλομένου) ἐπισκόπου», ὁπότε τὸ καθῆκον τῆς ὑπακοῆς παύει πρὸς αὐτόν; Ὅταν, συνεπῶς «ὁ ἐπίσκοπος παρεκκλίνῃ ἀπὸ τὸν καθολικὸν κανόνα... ὁ λαὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸν κατηγορήσῃ...»³, ὀριστικῶς δὲ ὑποχρεοῦται ὅπως « π ἄ ρ α υ τ α » ἀποτείχισθῇ ἀπ' αὐτοῦ, δυνάμει τῶν πρὸς τοῦτο ἐντελλομένων Ἱερῶν Κανόνων: 31ου Ἀπ/κοῦ καὶ 15ου τῆς ΑΒ' Συνόδου).

Ἡ διὰ τῶν ἀνωτέρω ἐνημέρωσις τῶν ἐν προκειμένῳ ἀρμοδίων παραγόντων, τόσον διὰ τῶν ὧδε εἰσαγωγικῶς παρατιθεμένων, ὅσον καὶ διὰ τῶν ἐν τῇ ἀκολουθῷ «Καταγγε-
λίᾳ» ἡμῶν ἀναφερομένων στοιχείων, νομίζομεν ὅτι εἶναι ἀρκούντως ἱκανά, ὅπως προξενήσουν τὸ κατὰ καθῆκον καὶ ἔνεκα τῆς ιδιότητός των ἔντονον καὶ εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον αὐτῶν, διὰ τὴν δέουσαν Νόμιμον καὶ Κανονικὴν ἀντιμετώπισιν τῶν λόγων καὶ αἰτίων τῆς, διὰ τῶν ὡς ἀκολουθῶς, ἐκτιθεμένης καὶ ἐπικρατούσης, τόσον ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ὅσον καὶ ἐν τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας, ἀπαραδέκτου καταστάσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαιρέσεως καὶ τοῦ λατρευτικοῦ διχασμοῦ μεταξὺ τοῦ «ἀκαινοτομήτου» καὶ «καινοτομοῦντος» πληρώματος τῶν πιστῶν.

Ἡ κατὰ θεῖον καὶ ἀνθρώπινον νόμον ἐκπλήρωσις τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης ὑπὸ τῶν, ὡς ἔπεται, ἀναφερομένων ὑπευθύνων καὶ ἀρμοδίων παραγόντων, ἀποτελεῖ ἀπαίτησιν τοῦ «πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ», τοῦ «φύλακος τῆς πίστεώς του», ὡς προανεφέραμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ «Ἀνωτάτου

---

3. Πρβλ. Γ. Φλωρόφσκυ, «Ἁγία Γραφή - Ἐκκλησία - Παράδοσις», μετάφρ. Δ. Τσάμη, Θεσ/νίκη 1976, σελ. 75.

Πνευματικοῦ Κριτηρίου» τῆς «Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας», συνθετικὸν στοιχεῖον τῆς ὁποίας τυγχάνει ἡ Ἁγιορειτικὴ γνησία συνείδησις τῆς «ἀκαινοτομήτου φωνῆς τοῦ Ἁγίου Ὁρους», ἐκείνων, ἦτοι, τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων τῶν «μὴ κλινόντων γόνυ τῷ Βάαλ» τῆς Οἰκουμενιστικῆς, δηλονότι, αἰρέσεως καὶ τοῦ Νεο-Ἡμερολογιτικοῦ Σχίσματος.

Τόσον διὰ τῶν ὧδε εἰσαγωγικῶς παρατιθεμένων στοιχείων, ὅσον καὶ διὰ τῶν ἐν τῷ τέλει τοῦ παρόντος ἀναφερομένων «ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ» κειμένων, ἐλπίζομεν ὅτι θέλει κατανοηθῆ πλήρως ὑπὸ παντὸς εὐσεβοῦς καὶ πιστοῦ ἐν ἀγαθῇ προαιρέσει καὶ ὀρθοδόξῳ συνειδήσει διακειμένου, ἡ ἔννοια καὶ ὁ σκοπὸς τῆς, ὡς ἔπεται, ἡμετέρας «Καταγγελίας», χάριν τῆς ἀσφαλοῦς διασώσεως καὶ διαφυλάξεως τῆς ὀρθοδόξου ὑποστάσεως τῆς Ἁγίας ἡμῶν Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας καὶ ἐπανάκτησιν τοῦ καταρρακωθέντος πνευματικοῦ γοήτρου καὶ τῆς μεγίστης Ἱερᾶς Ἀποστολῆς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, ὡς πράγματι τούτου ὄντος καὶ ἀποτελοῦντος «Φάρον Πίστεως» καὶ «Ἀκρόπολιν Ὁρθοδοξίας», καθόσον μόνον οὕτω δυνάμεθα νὰ κατασταθῶμεν ἄξιοι τῆς Σωτηρίου Θείας Κλήσεως:

*«Εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ!
ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ
πολλῶν σε καταστήσω·
εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν
τοῦ Κυρίου σου»
(Ματθ. κε' 23).*

Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον «Ἅγιος Βασίλειος»
(Ἐξάρτημα Ἱ. Μονῆς Μεγ. Λαύρας τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου)
Ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, κατὰ μῆνα Νοέμβριον τοῦ ἔτους 1997.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Π ρ ὀ ς:

- 1) Τὴν Ἱερὰν Ἐπιστάσιαν Ἁγίου Ὄρους
- 2) Τὴν Ἱερὰν Κοινότητα Ἁγίου Ὄρους
- 3) Τὴν Ἱερὰν Δισεναύσιον Σύναξιν

Εἰς Καρυὰς - Ἁγίου Ὄρους

Πανοσιολογιώτατοι Γέροντες,

Ἀξιοχρέω πνευματικῶ καθήκοντι ἀγόμενοι ἔνεκα τῆς Μοναχικῆς ιδιότητος ἡμῶν, ὡς ἀπὸ ἐξηκονταετίας ἐνεργῶν μελῶν τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος τυγχανόντων, καὶ δεδομένου ὅτι οὐδεμιᾶς ἀνταποκρίσεως ἔτυχεν ἢ ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου 1992 προηγουμένη ἡμῶν ἔντυπος ἀναφορὰ «...Πρὸς τοὺς Καθηγουμένους τῶν εἴκοσιν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους...», ἀποστέλλομεν τὴν ἔντυπον ἡμετέραν ὧδε καθ' ὑμῶν ἀπευθυνομένην

Κ α τ α γ γ ε λ ί α ν ,

ἔκφρασιν πνευματικῆς διαμαρτυρίας ἀποτελοῦσαν καὶ τοῖς ἐνδιαφερομένοις, ἐν προκειμένῳ κοινοποιουμένην, μετὰ τοῦ ἐν αὐτῇ συναφοῦς

Κ α τ η γ ο ρ η τ η ρ ί ο υ ,

ἢ στοιχειοθέτησις τοῦ ὁποίου, ἐπὶ τῶν πρὸς τοῦτο ἀκριβῶς περιστατικῶν, τῶν ὑφ' Ἑμῶν διενεργηθέντων καὶ εἰσέτι διενεργουμένων, ἀπολύτως βασιζομένη καθιστᾶ Ἑμᾶς

αὐτοδικαίως καὶ κανονικῶς ὑποδίκους καὶ ἀξίους ἐνοχῆς καὶ ἀνακρίσεως ἔναντι τοῦ «Ἀνωτάτου τῆς Ἐκκλησίας Πνευματικοῦ Κριτηρίου» τῆς «Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας», ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐ ν ἄ γ ω μ ε ν Ἑμᾶς ὧδε ὡς ἀκολουθῶς:

ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΟΝ

Ὡς κεκτημένοι Ἑμεῖς τοῦ νομίμου δικαιώματος τῆς ἐξουσιαστικῆς ιδιότητος καὶ ἀποτελοῦντες, ὡς ἐκ τούτου, τὸ ἀνώτατον πνευματικὸν-συλλογικὸν-Ὄργανον Διοικήσεως τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀμέσως οὕτως ὄντες ὑπεύθυνοι καὶ ὑπόλογοι ἀπὸ τε Πνευματικῆς καὶ Διοικητικῆς πλευρᾶς δι' ἅπασαν τὴν Ἀγιορειτικὴν Ἀδελφότητα, τούτου ἕνεκεν

Κατηγορεῖσθε ὅτι,

Ἐγένεσθε ἐπιλήσμονες καὶ ἄκρως ἀσυνεπεῖς ἔναντι τῶν ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ προορισμοῦ καὶ τῆς μεγίστης ὑμῶν ἀποστολῆς ἀπορρεόντων πνευματικῶν καὶ διοικητικῶν ὑποχρεώσεων καὶ καθηκόντων πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὁποίων οὐδόλως προετέθητε νὰ ἀνταποκριθῆτε ὡς ἀνωτάτη Ἡγεσία τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἐπειδὴ:

1. Ἐνῶ τυγχάνετε γινῶσται ὅτι, τόσον τὸ Νεο-Ἡμερολογικὸν Σχίσμα τοῦ 1924 κατ' ἀρχὴν, ὅσον καὶ ἡ Οἰκουμενιστικὴ αἵρεσις μετέπειτα, ταῦτα μέχρι σήμερον διατηρούμενα εἰς τὸ καθόλου Ἐκκλησιαστικὸν περιβάλλον ἀποτελοῦν τὴν αἰτίαν τοῦ πνευματικοῦ διχασμοῦ καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαιρέσεως τοῦ εὐσεβοῦς καὶ πιστοῦ Πληρώματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ ἰδιαιτέρως τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος, παρὰ ταῦτα, Ἑμεῖς ἐν πλήρει γνώσει τῆς καταστάσεως ταύτης, ἠθελημένως καὶ κατ' ἐξακολουθήσιν, συνεχίζετε νὰ διατηρῆτε αὐτὴν, οὐδόλως μέχρι σήμερον διατεθέντες ὅπως, διὰ τῶν κανονικῶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐντελλομένων Διατάξεων, ἀντιμετωπίσητε ἀποτελεσματικῶς ταύτην, γινόμενοι οὕτως «ἠθικοὶ αὐτουργοὶ» τοῦ προκειμένου «κανονικοῦ ἐγκλήματος» τῆς διασπάσεως τῆς «ἐνότητος τῆς πίστεως»

έν τῇ ἐκκλησιαστικῇ κοινωνίᾳ μεταξύ τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος, ἣτις ἐστὶ πρᾶξις, ὡς γνωστόν, ψυχικῶς κολάσιμος καὶ οὐδὲ «δι' αἵματος μαρτυρίου» συγχωρουμένη εἰς βάρος τῶν ὑπευθύνων δημιουργῶν καὶ συνεργῶν αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ κανονικῶς ἀνεπίτρεπτος, ἀπαράδεκτος καὶ κατακριτέα τυγχάνουσα ὑπὸ τῆς «Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας» καὶ τῆς τοιαύτης παντός εὐσεβοῦς καὶ πιστοῦ μέλους τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἰδιαζόντως τῆς συνειδήσεως τῆς καθόλου Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος!

2. Ἐνῶ τὸ ἀνωτέρω αἴτιον τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ διχασμοῦ καὶ τῆς διαιρέσεως, σαφῶς καὶ ἀναντιρρήτως γνωρίζετε ὅτι ἐδημιουργήθη καὶ ἤδη ἐδραιούται ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, δηλαδή τῆς Προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἀρχῆς (ὡς ἐν τοῖς ἐφεξῆς ἐπ' αὐτοῦ ἀναπτύσσομεν) καὶ παρὰ τὸ γεγονός ὅτι οὐδόλως ἐδέχθητε – ὡς ἐκπροσωποῦσα Ἡγεσία τοῦ Ἁγίου Ὁρους – νὰ ἀκολουθήσητε τόσον τὸ Σχίσμα τῆς Ἡμερολογιακῆς ἀλλαγῆς, θεωρήσαντες ὑπέρτατον καθῆκον τὴν ἐμμονὴν τοῦ Ἁγίου Ὁρους εἰς τὰ διὰ τῆς Ἐκκλησίας Παραδοσιακῶς ἐντελλόμενα ὅσον καὶ τὴν παγκοσμίως διακηρυσσομένην ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Πατριαρχείου Οἰκουμενιστικὴν παναίρεσιν, δι' ἧς συντελεῖται τὸ «*Μυστήριον τῆς ἀνομίας*» (Β' Θεσ. β', 7), τὴν ὁποίαν δι' ἐπανελημμένων ὑπομνηματικῶν Σας «Παρατηρήσεων» καὶ διαφόρων ἄλλων ἐντύπων διαμαρτυριῶν πρὸς τὴν Ἡγεσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἔχετε δεόντως καταδικάσει (ἀνεξαρτήτως ἂν αὕτη ἀντὶ συμμορφώσεώς της, ἐννοεῖ νὰ συνιστᾷ εἰς Ὑμᾶς ὅπως περιορίζεσθε εἰς τὸ «κομβοσχοίνιον Σας...!»), παρὰ ταῦτα, καὶ κατ' ἀπόλυτον ἀντίφασιν τῶν ὡς ἄνω διενεργηθέντων ὀρθῶν ἐνστάσεών Σας, Ὑμεῖς συνεχίζετε, ὅλως ἀντικανονικῶς καὶ κατὰ πλήρη ἀσυνέπειαν, τελείαν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν, τόσον μετὰ τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὅσον καὶ τῶν μετ' αὐτῆς ὁμοφρόνων ἐν οἰκουμενιστικῇ αἰρέσει καὶ Νεο-Ἡμερολογιτικῷ Σχίσματι συμπορευομένων καὶ ἐκκλησιαστικῶς μετ' αὐτῆς

κοινωνούντων!

3. Ἐνῶ ἡ ὑφ' Ὑμῶν, ἀρχικῶς, πρᾶξις καὶ ἐνέργεια τῆς μὴ συμμετοχῆς τοῦ Ἁγίου Ὕρους εἰς τὸ ἀυθαίρετον καὶ ἀντικανονικὸν «Πραξικόπημα» τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἀπ' αἰώνων κεκυρωμένου πατρῶου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, καίτοι φαίνεται ὡς διενεργηθεῖσα ἐξ ὁμολογιακοῦ καὶ παραδοσιακοῦ καθήκοντος – καὶ μάλιστα παρὰ τὰς ἀντιθέτους πρὸς τοῦτο ἀντιδράσεις τῆς Πατριαρχικῆς Ἱεραρχίας ὅπως τὸ Ἅγιον Ὕρος συμμορφωθῆ πλήρως πρὸς αὐτὴν – παρὰ ταῦτα, κατ' οὐσίαν αὕτη ἀποδεικνύεται σήμερον πρᾶξις καθαρῶς τυπική, κενὴ δὲ καὶ ἄμοιρος ἀγαθῆς συνειδήσεως καὶ αἰσθήματος Ὁρθοδόξου πεποιθήσεως καὶ ἀκαινοτομήτου φρονήματος κανονικῆς συνεπείας, καταλύουσα οὕτως ἐκ θεμελίων τὸ ἀπ' ἀρχῆς ἔργον τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας καὶ ἀντιδράσεως κατὰ τοῦ Νεο-Ἡμερολογιτικοῦ Σχίσματος, ἐφ' ὅσον καὶ καθόσον ἡ ἔμπρακτος θέσις καὶ στάσις τῆς πλήρους καὶ ἀπολύτου ἔκτοτε διατηρουμένης καὶ ἐξακολουθητικῶς συνεχιζομένης ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας πίστεως Ὑμῶν μετὰ τῆς ἐν Αἰρέσει καὶ Σχίσματι πορευομένης Οἰκουμενιστικῆς Νεο-Ἡμερολογιτικῆς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ παντὸς μετ' αὐτῆς κοινωνούντος, καθιστᾶ Ὑμᾶς πλήρως μετόχους τῆς κοινωνούσης αὐτῶν αἵρέσεως καὶ «συνολλυμένους» μετ' αὐτῆς, κατὰ τὰς σαφεῖς, ἐν προκειμένῳ, Πατερικὰς κρίσεις, συνεχίζοντας οὕτως ἠθελημένως τό, ἐξ ὑμετέρας «ἠθικῆς αὐτουργίας», διενεργούμενον «πνευματικὸν ἔγκλημα» τῆς διασπάσεως τῆς «ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος πίστεως» καὶ τοῦ ἐκ τούτου συνεχῶς διατηρουμένου διχασμοῦ καὶ τῆς διαιρέσεως μεταξὺ τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος!

4. Ἐνῶ, ὡσαύτως, τυγχάνει ἀπολύτως γνωστὸν εἰς Ὑμᾶς τὸ γεγονὸς ὅτι, ἡ διὰ τοῦ Νεο-Ἡμερολογιτικοῦ Σχίσματος καὶ τῆς Οἰκουμενιστικῆς ἀντιχρίστου Παναιρέσεως ἐπικρατοῦσα σήμερον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ παρατροπὴ καὶ ἀποστασία, ἐξελιχθεῖσα ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἔχει ἀναχθῆ εἰς βαθμὸν

ἀρνήσεως καὶ προδοσίας πίστεως διενεργουμένης, προφανῶς, ὑπὸ ἐκκλησιαστικῶν ποιμένων, προεξαρχόντων τῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοιούτων, οἵτινες, σημειωτέον, τελείως ἀποχαλινωθέντες ἐκ τῆς ὀρθοδόξου συνεπείας, διατηροῦν – λειτουργικῶς – δι' ἐγγράφου «Συμφωνίας Πάπα – Πατριάρχου», «κοινωνίαν πίστεως» ἐπὶ βάσεως «Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν», μετὰ ἑτεροδόξων-αἵρετικῶν καὶ «ἐνεργεία ἀκοινωνήτων»! Διενεργοῦν δὲ οὕτως ἐπὶ καταστρατηγήσει τῶν ἀρχῶν τοῦ «Κανονικοῦ καὶ Ἐκκλησιαστικοῦ τῆς Ἐκκλησίας Δικαίου» καὶ τελεία ἀπεμπολήσει τῆς, δυνάμει τῶν ἐν αὐτοῖς Διατάξεων πάντοτε διενεργουμένης, «Πράξεως τῆς Ἐκκλησίας», κατευθυνόμενοι οὕτω πάντοτε βάσει τῆς βλασφημίου κατὰ τῆς ὀρθοδόξου ἀντιλήψεως καὶ ἐννοίας οἰκουμενιστικῆς «Ἐγκυκλίου 1920», τῆς μηδέποτε, ὡς μὴ ὤφειλεν, ἀνακληθείσης μέχρι σήμερον, εἰς κρίμα καὶ κατάκριμα τῶν ἐκδοσάντων καὶ εἰσέτι ἀποδεχομένων αὐτήν!

Ἡ ὑπὸ τῶν Κανονικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Διατάξεων καὶ δὴ τῆς «Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας» κατακρίτως καὶ κολασίμως κρινομένη ὡς «ἄρνησις καὶ προδοσία πίστεως», γραμμὴ καὶ πορεία τῆς «Προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς τοῦ Ἁγίου Ὄρους» διὰ τῆς «Οἰκουμενιστικῆς ἀντιχρίστου ἀποστασίας», δεόν νὰ σημειωθῆ ὅτι θεωρεῖται ὑπ' αὐτῆς ἐκπλήρωσις ὑψίστου καθήκοντος, δεδομένου ὅτι, ἢ ἐν γένει τηρουμένη (ὑπ' αὐτῆς) οἰκουμενιστικὴ πολιτεία καὶ διαγωγή, θεωρεῖται λυτρωτικὴ πρᾶξις καὶ ἐνέργεια, τόσον μὲν διότι ἐξάγει – τρόπον τινά – τὴν «Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ» ἐκ τῶν... «τειχῶν τοῦ αἴσχους» (οὕτως ἐννοουμένης τῆς ἰσχύος καὶ τοῦ κῦρους τῶν Κανονικῶν τῆς Ἐκκλησίας Διατάξεων τὰς ὁποίας τοιουτοτρόπως ἀσυστόλως καθυβρίζουν) καὶ δεδομένου ὅτι αὗται δὲν ἐπιτρέπουν εἰς τὴν «διηρημένην Χριστιανοσύνην» «ἀδογματίστον ἔνωσιν» αὐτῆς μετὰ τῆς Ὀρθοδοξίας, οὐδὲ συγχωροῦν καὶ ἐγκρίνουν τὰς, οἰκουμενιστικῆς ἐφευρέσεως, «ἀμοιβαίας συμφωνίας» τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν»!), ὅσον δὲ καὶ διότι ἀπαλλάσσει τὴν

Ἐκκλησίαν τοῦ... «Ναρκισσιστικοῦ πάθους», δηλαδή τοῦ ὑποστατικοῦ «Δογματικοῦ ὄρου» τῆς Ὁρθοδόξου «Μοναδικότητος» Αὐτῆς!

Ταῦτα πάντα καὶ πλεῖστα ἄλλα συναφῆ οἰκουμενιστικὰ φρονήματα διακηρύττουσα μετ' ἐπιτάσεως ἢ ἀνωτέρω ὑμετέρα Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ ἔνεκα τῆς προμνησθείσης «Ἐγκυκλίου» καὶ τῆς ἐνεργοῦ συμμετοχῆς καὶ συνεργασίας αὐτῆς μετὰ τοῦ Π.Σ.Ε., τόσον αὕτη ὅσον καὶ πάντα τὰ μέλη τῆς Πατριαρχικῆς Ἱεραρχίας ἐξ ἧς αὕτη προέρχεται, ὡς καὶ πάντες οἱ «κοινωνοῦντες» καὶ συμπορευόμενοι αὐτοῖς, ἔνεκα τῶν ἀθαιρέτων, ἀντικανονικῶν καὶ κατακρίτων ἀνωτέρω πράξεων, καθίστανται ἀτεπαγγέλως «Κανονικῶς ὑπόδικοι», ἦτοι:

α) «πρὸ Συνοδικῆς διαγνώμης» ἄξιοι «ἀποτειχίσεως καὶ διαστολῆς», ἐκ μέρους τοῦ ποιμνίου αὐτῶν, ὡς «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ σφαλλόμενοι» καὶ ὡς «Καλούμενοι Ἐπίσκοποι», ἦτοι «ψευδεπίσκοποι καὶ ψευδοδιδάσκαλοι» καὶ, « π ἄ ρ α υ τ α », «ἀκοινωνῆτοι» ὄντες, καὶ

β) «Συνοδικῶς» κρινόμενοι ὡς τοιοῦτοι, ἐπισύρουν καθ' ἑαυτῶν τὴν «ἐνεργεία» ποινὴν τῆς «καθαιρέσεως» καὶ τῆς τῶν «ἀκοινωνήτων» τοιαύτης! Τῷ λόγῳ, ὅθεν, τούτῳ, ἢ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μετὰ τῶν ὡς ἄνω «ἀκοινωνήτων» ποιμένων, συνεχιζομένη ὑφ' Ἑμῶν, καθιστᾶ καὶ Ἑμᾶς, «Κανονικῶ Δικαίῳ», ἀποτειχιστέους καὶ ἀκοινωνήτους, συνεχίζοντας οὕτω τὸ «κανονικὸν ἔγκλημα» τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ διχασμοῦ καὶ τῆς διαιρέσεως τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος, ἐν τῇ διασπάσει τῆς «ἐνότητος τῆς πίστεως», ὑπὲρ τῆς ὁποίας, ἐν λόγῳ καὶ τύποις, καθημερινῶς ἐν τῇ Θεῖᾳ Λειτουργίᾳ ἐξαιτεῖσθε παρὰ τοῦ Κυρίου, ἐν ἔργῳ δὲ καὶ οὐσίᾳ, φέρεσθε καταδιασπῶντες καὶ καταπροδίδοντες ταύτην, ἔνεκα τῆς διατηρουμένης ἐκκλησιαστικῆς Ἑμῶν κοινωνίας μετὰ τῆς, ὡς ἄνω, «ἀκοινωνήτου» καὶ ἐν πίστει πεπτωκυῖας ἐκκλησιαστικῆς Ἑμῶν Ἀρχῆς!

5. Διότι, ὡς νὰ μὴ ἤρκουν τὰ ἀνωτέρω αἴτια, συνεχίζετε τὴν ἐδραίωσιν τοῦ Ἁγιορειτικοῦ διχασμοῦ, διὰ τῆς ἐν γνώσει Ἑμῶν ἐφαρμοζομένης ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Μονῶν Πατριαρχικῆς ἐντολῆς τοῦ «ἀποκλεισμοῦ χορηγήσεως ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Μονῶν εἰς τοὺς "Κελλιῶτας", "Σκητιῶτας" καὶ "Ερημίτας" Πατέρας, Ἱερῶν Κελλίων, Καλυβῶν καὶ Ἡσυχαστηρίων πρὸς ἐγκαταβίωσιν αὐτῶν, καθῶς καὶ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς ἐγγραφῆς εἰς τὰ Μοναστηριακὰ Μοναχολόγια»¹ τῶν Δοκίμων ἢ καὶ τῶν πρὸς Κουρὰν Ἐξαρτηματικῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων, ἐκείνων οἵτινες διὰ λόγους Ὁρθοδόξου Συνειδήσεως καὶ Κανονικῆς Ἀκριβείας – στοιχεῖα ἅτινα διασώζουσι τὴν Ὁρθόδοξον Ὑπόστασιν αὐτῶν καὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὀλοκλήρου – ἔχουσι διακόψει πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διὰ τοὺς ὡς ἄνω ἐπὶ Σχίσματι καὶ Αἰρέσει προεκτεθέντας κανονικοὺς λόγους. Ἡ τόσον ἀδιάκριτος καὶ ἐπιπολαία, ἂν μὴ τι ἄλλο, ἐφαρμογὴ τοῦ ἐξοντωτικοῦ καὶ καταλυτικοῦ, κατὰ τοῦ Ὁρθοδόξως Ἀκαινοτομήτου Ἁγιορειτικοῦ Πληρώματος, ἀντευαγγελικοῦ Πατριαρχικοῦ τούτου Μέτρου, διενεργουμένου ὑπὸ τῶν Ἁγιορειτικῶν Μοναστηριακῶν Ἀρχῶν καὶ υἱοθετουμένου ὑπὸ τῆς Ἁγιορειτικῆς Ἠγεσίας, ἀποτελεῖ δι' ἀμφοτέρας τὰς διοικητικὰς Ἑμῶν ἀρχὰς (Μοναστηριακὰς καὶ Ἱεροκοινοτικὰς) αὐτόχρημα διάπραξιν «πνευματικοῦ ἐγκλήματος» Μοναχικῆς - Ἁγιορειτικῆς Γενοκτονίας, γέμοντος ἀντιχριστιανικῆς μισαδελφίας, μὲ πλήρεις τὰς ἐνδείξεις διενεργείας «Διωγμοῦ Πίστεως» πρὸς παντελῆ ἐξαφάνισιν τῆς ὑπαρχούσης ἐν τῇ Ἁγιορειτικῇ μειοψηφίᾳ καὶ ὑπ' αὐτῆς διακηρυσσομένης Ὁρθοδόξου Φωνῆς καὶ Ὁμολογίας ἐν Ἁγίῳ Ὁρει. Ἡ πράξις καὶ ἐνέργεια Ἑμῶν αὕτη, ἐπίσης, ἐκτὸς τῶν λίαν κατακρίτων καὶ ψυχικῶς κολαζομένων αὐτῆς γνωρισμάτων καὶ τῶν ἐν γένει πνευματικῶν συνεπειῶν, ἀπὸ νομικῆς πλευρᾶς κρινομένη, ἀποτελεῖ διάπραξιν ἀδικήματος

---

1. Πρακτικὸν ΕἶΑ· Συνεδρ. τῆς 26-9-1973, σ. 4.

ποινικῶς διωκομένου. Αὕτη ὑπ' οὐδενὸς νομικοῦ ἐρείσματος δύναται νὰ καλυφθῆ, καθόσον χαρακτηρίζεται ὡς «ἐκ προθέσεως καὶ κατ' ἐξακολούθησιν» διενεργοῦσα συστηματικῶς «παράληψιν καὶ ἀθέτησιν ἐκπληρώσεως τῶν νομίμων διοικητικῶν ὑποχρεώσεων καὶ καθηκόντων» Ὑμῶν, οἵτινες ἀθετοῦντες οὕτω καταφόρως τὴν διεθνῶς κατοχυρουμένην παροχὴν τῶν «ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων» καὶ τὸ ἐκ τούτου ἀναφαίρετον καὶ ἀπαραβίαστον τῆς «ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως»! Καὶ τοῦτο διότι τὸ μέτρον τοῦτο τοῦ «πνευματικοῦ διωγμοῦ», ἀρμόζει καὶ δεόν νὰ ἐφαρμόζεται μόνον εἰς «έτεροδόξους» καὶ «αἰρετικούς» ἢ «σχισματικούς» καὶ οὐχὶ ἐναντίον τῶν μελῶν τῆς ὡς ἄνω μειωθηφούσης Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος, ἐκείνων, δηλαδή, οἵτινες ἐμμένουν ἀκλινῶς εἰς τὰς Ἐντολὰς καὶ Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ μιμοῦνται ἰδίως τὸ ὑπὲρ πίστεως – ἐπὶ Λατινόφρονος Βέκκου – μαρτυρικὸν παράδειγμα τῶν ὁσιομαρτύρων Ἀγίων Ἀγιορειτῶν Πατέρων.

6. Διότι, τέλος, ἐπειδὴ ἀποτελεῖ καταφανῆ ἐμπαιγμὸν καὶ ἐξαπάτησιν τόσον ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς κοινῆς γνώμης τοῦ εὐσεβοῦς καὶ πιστοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Πληρώματος, ὅσον καὶ Ὑμῶν αὐτῶν – ὡς Ἀγιορειτικῆς Διοικητικῆς Ἡγεσίας – καὶ πάντων, σχεδόν, τῶν «Μνημονευόντων» Ἀγιορειτῶν Πατέρων, τῶν ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἐνίοτε, ἐξερχομένων, ἢ ἐκ μέρους ἀμφοτέρων ὑμῶν τηρουμένη ἀνεπίτρεπτος, ἀπαράδεκτος καὶ κατακριτέα ὑπὸ τῆς «Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας» καὶ ἔξω πάσης κανονικῆς συνεπειᾶς τυγχάνουσα πνευματικὴ συμπεριφορὰ καὶ ἐκκλησιαστικὴ πορεία καὶ κοινωνία μετὰ Νεο-Ἡμερολογιτικοῦ καὶ Οἰκουμενιστικοῦ περιβάλλοντος εἰς Λειτουργίας, Ἑορτάς, Πανηγύρεις κ.λ.π., ἢ διενεργουμένη ὅλως ἀδιακρίτως καὶ ἀδιαφόρως καὶ ἄνευ οὐδενὸς ἐλέγχου συνειδήσεως διὰ τὴν κατάφωρον ταύτην παράβασιν τῆς Ὁρθοδόξου Παραδοσιακῆς – Ἡμερολογιακῆς καὶ Κανονικῆς Τάξεως τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τοῦθ' ὅπερ ὡσαύτως συμβαίνει καὶ ἐντὸς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὁσάκις τυγχάνει νὰ

ἐπιτελοῦνται Λειτουργίαι, χειροτονίαι καὶ ἄλλαι ἱεροπραξίαι ὑπὸ Νεο-Ἡμερολογιτῶν καὶ Οἰκουμενιστῶν ἀρχιερέων! Δικαίως τοῦ λόγου, ὅθεν, ἡ πρᾶξις καὶ ἐνέργεια αὕτη, ἡ ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ἀσύγγνωστος καὶ κατάκριτος δι' ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω ἐνεχομένους Ὑμᾶς, προκαλεῖ τὰ δίκαια ἐρωτήματα:

α) Διατὶ (τότε) τὸ Ἅγιον Ὄρος δὲν ἠκολούθησε τὸ Νέο-Ἡμερολογιτικὸν Σχίσμα τοῦ 1924; Ἐνεκα θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ Ὁρθοδόξου πεποιθήσεως καὶ Ὁμολογίας ἢ διὰ λόγους ἐντυπωσιακοὺς καὶ μόνον;

Καὶ

β) Διατὶ Ὑμεῖς, ὡς Ἀγιορειτικὴ Ἡγεσία, ἐνῶ δὲν υἱοθετεῖτε τὴν ἀντίχριστον οἰκουμενιστικὴν παναίρεσιν, (ὡς τοῦλάχιστον φαίνεται ἐκ τῶν διαφορῶν ἐκτεταμένων ἐγγράφων διαμαρτυριῶν καὶ ἀπαντητικῶν ἀναφορῶν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, κατὰ τῆς ἐν πίστει ἐκπεσούσης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀφ' ἐνὸς μὲν δὲν ἔχετε, ὡς ὠφείλετε, ἀποκηρύξει μέχρι σήμερον τὴν γνωστὴν καὶ βλάσφημον Ἐγκύκλιον τοῦ 1920, ἀφ' ἑτέρου δὲ συνεχίζετε πλήρη ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ τῆς «ἀκοινωτήτου» Πατριαρχικῆς Ἱεραρχίας καὶ τῶν μετ' αὐτῆς κοινωνούντων; Ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν πραγμάτων, συνεπῶς, ἀποδεικνύεσθε – ὡς Ἀγιορειτικὴ Ἡγεσία – ἐξακολουθοῦντες ν' ἀντιπαρέρχεσθε, ἐν πλήρει Ὑμῶν γνώσει, τὰς Πνευματικὰς καὶ Διοικητικὰς εὐθύνας καὶ τὰς ἐκ τούτων ὑποχρεώσεις καὶ τὰ καθήκοντα, ἅτινα κατὰ Θεῖον καὶ Ἀνθρώπινον Δίκαιον ἐπωμίζεσθε!

Τοῦτο ἀναπόφευκτον ἀποτέλεσμα ἔχει:

1) Τὴν κανονικῶς καὶ πλήρως κατακριτέαν καὶ ἀνεπίτρεπτον ἐπικρατοῦσαν σήμερον ἀπευκταίαν ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν τοῦ πνευματικοῦ διχασμοῦ καὶ τῆς διασπάσεως τῆς «ἐνότητος τῆς πίστεως» μεταξὺ τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος, τὴν ἐπὶ συνεχῆ 73 ἔτη διατηρουμένην, μὲ τὰ, ὡς προεξεθέσαμεν, ὀλέθρια ἀποτελέσματα τοῦ

ἐκκλησιαστικοῦ Νεο-Ἡμερολογιτικοῦ Σχίσματος καὶ τῆς ἀντιχρίστου οἰκουμενιστικῆς αἵρέσεως, ἐντὸς τῶν ὁποίων – διὰ τῆς πρὸς αὐτὰ ἐκκλησιαστικῆς Ὑμῶν κοινωνίας – κατεκρημνίσατε τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Τόπον, ἐκκλησιαστικῶς καὶ κατὰ τὴν πλειοψηφοῦσαν αὐτοῦ πλευράν, εἰς τὸ ἀπύθμενον βάραθρον τῆς σχισματικῆς καὶ αἰρετικῆς ἀπωλείας!

2) Τὸν προξενηθέντα, ἀνυπολογίστου ψυχικῆς βλάβης καὶ εἰς παγκόσμιον ἀκτῖνα, ἀναπότρεπτον πνευματικὸν σκανδαλισμὸν τῶν συνειδήσεων τῶν εὐσεβῶν καὶ πιστῶν μελῶν τοῦ Πλήρωματος τῆς Ἐκκλησίας, καθότι τὸ Πλήρωμα τοῦτο, καίτοι ἔχον ὑπ' ὄψιν του ὅτι «*δεῖ γὰρ καὶ αἵρέσεις ἐν ὑμῖν εἶναι...*», ἤλπιζεν ὅτι τὸ Ἅγιον Ὄρος θὰ ἀντεμετώπιζεν αὐτὰς τοιοῦτοτρόπως, «*ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται ἐν ὑμῖν*» (Α' Κορ. ια', 19) εἰς τρόπον, ὥστε πάντες ὅσοι ἀνέμενον νὰ παραδειγματισθοῦν ἐξ Ἁγίου Ὄρους διὰ μίαν ἀπλανῆ καὶ κανονικῶς τεκμηριωμένην γραμμὴν καὶ κατεύθυνσιν πρὸς «Ὁρθόδοξον καὶ Θεάρεστον Ἐνστασιν» (p.g. 99, 1045, 1101) ὡς «Φύλακος τῆς πίστεώς των» (Δ.Ὁ.Π.Ἀνατ. 1848), εὑρισκὸν ἀπόλυτον τὴν Ἀγιορειτικὴν συμπαράστασιν καὶ ἐμψύχωσιν των πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς, ἀνεπαναλείπτου εἰς τὰ χρονικὰ τῆς Ἐκκλησίας, σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς συγχύσεως καὶ ἀποστασίας!

Ἐντὶ τούτου ὅμως, ὡς μὴ ὄφειλε, τὸ εὐσεβὲς τοῦτο Πλήρωμα τῶν Πιστῶν ἐδοκίμασε καὶ δοκιμάζει πλήρη πνευματικὴν ἀποθάρρυνσιν ἕνεκα τῆς ἐκ μέρους Ὑμῶν, ὡς Ἀγιορειτικῆς Ἠγεσίας, διατηρουμένης ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας καὶ συμπορεύσεως μετὰ τῆς ἀντιχρίστου ὡς ἄνω ἀποστασίας!

Διὰ πάντα ταῦτα, ὅθεν,

ἅτινα ἀποτελοῦν καταβοῶσαν καὶ ἀποδεδειγμένην ἀλήθειαν καὶ πραγματικότητα, ἀπευθύνομεν τὴν παροῦσαν πρὸς Ὑμᾶς «*Καταγγελίαν*», ἐξ ἀφορμῆς τῆς, ὡς προείπομεν, ἀνεπιτρέπτου, ἀπαραδέκτου καὶ καταδικαστέας ὑπὸ τῆς

«Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας» ἐπικρατοῦσης ἐκκλησιαστικῆς ἀποστασίας, τόσον ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, ὅσον καὶ εἰς πάντα τὸν ὀρθοδόξον ἐκκλησιαστικὸν χῶρον.

Σκοπὸς δὲ καὶ σημασία τῆς «Καταγγελίας» ταύτης τυγχάνει ἢ ὑπὸ ἔννοϊαν Ὀρθοδόξου Ἐνστάσεως καὶ Διαμαρτυρίας (δικαίωμα ὅπερ ἀπορρέει ἐκ τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ὑποστάσεως καὶ Ἱερο-Μοναχικῆς ιδιότητος καὶ βάσει τῶν Εὐαγγελικῶν, Ἀποστολικῶν, Συνοδικῶν καὶ Πατερικῶν Θεσμῶν, Ἐντολῶν καὶ Διατάξεων τῆς Ἐκκλησίας), πλήρης ἀντιμετώπισις τῆς ὑπὸ τῶν προαναφερθέντων Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν συντελουμένης ἀποστασίας, αἱ πράξεις καὶ ἐνέργειαι τῶν ὁποίων ἀποτελοῦν ἔργον ἐσχάτης προδοσίας καὶ ἀρνήσεως ἐναντι τῆς Ἱερᾶς αὐτῶν Ἀποστολῆς, καθότι αὗται καθιστοῦν ἑαυτὰς προδρομικὰ ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ οὕτω, μετόχους καὶ συνεργοὺς τοῦ «*Μυστηρίου τῆς ἀνομίας*» (Β' Θεσ. β', 7), (ὅπερ πάντοτε ὡς ἀποτέλεσμα καὶ κατάληξιν ἔχει τὸ «*Βδέλυγμα – τῆς πνευματικῆς – ἐρημώσεως*»), μεθ' ὧν καὶ Ὑμεῖς, ὅλως ἀπαθῶς καὶ ἀφελῶς καὶ οὐχὶ ὡς «*φρόνιμοι καὶ ἀκέραιοι...*» (Ματθ. ι', 16), κοινωνεῖτε ὅλως κατακρίτως, ὡς «βαρέων λύκων» τούτων ὄντων «μὴ τοῦ ποιμνίου φειδομένων» (Πράξ. κ', 29-31), κατ' ἀντίθεσιν, ἤτοι, τῶν ὅσων ἢ ἰδιάζουσα Ὑμῶν θέσις καὶ ιδιότης ἐξαιρέτως ἀπαιτεῖ, ἐπιβάλλει καὶ ὑποχρεοῖ!

Ἐξ ὁμολογιακοῦ, ἐπίσης, χρέους, θεωροῦμεν ἱερὸν καθῆκον νὰ δηλώσωμεν ἀκολούθως ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης ὅτι:

Διὰ τῶν ὡς ἄνω πρὸς Ὑμᾶς καταγγελομένων, ὡς συλλογικῶν ὀργάνων Πνευματικῆς Διοικήσεως τοῦ Ἁγίου Ὄρους, καὶ συγκεκριμένως εἰς ἐκεῖνα, ἅτινα ἀναφέρονται καὶ ἀφοροῦν καθαρῶς καὶ ἀμέσως μόνον εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰ αἷτια τοῦ προκληθέντος καὶ ὑφισταμένου ἀπὸ τοῦ 1924 «*Διχασμοῦ καὶ Διαιρέσεως*», ἤτοι τῆς Διασπάσεως τῆς «Ἐνότητος τῆς Πίστεως» μεταξὺ τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος, ὅσον καὶ τοῦ Εὐσεβοῦς καὶ Πιστοῦ Πληρώματος τῆς

Ἐκκλησίας, ἔνεκα τοῦ «Νεο-Ἡμερολογιτικοῦ Σχίσματος» καὶ τῆς «Οἰκουμενιστικῆς αἵρέσεως», ταῦτα ἀκριβῶς ἀπευθύνομεν, ἐπίσης, ἔνεκα τῶν ἀνωτέρω αἰτίων, ὄχι μόνον πρὸς τοὺς φυσικοὺς αὐτουργοὺς, ἀλλὰ ΚΑΙ πρὸς τοὺς συνεργοὺς τοῦ προκειμένου τούτου «Κανονικοῦ ἐγκλήματος» τῆς διασπάσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος, δεδομένου ὅτι οὐδόλως οὗτοι προετέθησαν, ὡς ὄφειλον, νὰ ἀποκαταστήσουν τόσον τὴν μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὑφισταμένην «λατρευτικὴν διάσπασιν», ὅσον καὶ τὸν μεταξὺ τῶν πληρωμάτων αὐτῶν πλήρη διχασμὸν καὶ διαίρεσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας, προκρίνοντες – ἀντὶ τῆς ὑποχρώσεώς των ταύτης – τὴν ἔνωσιν αὐτῶν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων καὶ κεκριμένων «ἐνεργεία» αἰρετικῶν καὶ «ἀκοινωνήτων», κατ' ἰδίαν δὲ αὐτῶν προτίμησιν καὶ συμπάθειαν, μετὰ τῶν ἀμετανοήτων Παπικῶν, Προτεσταντῶν καὶ Μονοφυσιτῶν, θεωροῦντες τούτους ὡς «ἀδελφὰς Ἐκκλησίας» καὶ «ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς» ὑπὸ τὴν πλήρη ἔννοιαν τοῦ ὄρου!

Λέγοντες δὲ αὐτουργοὺς καὶ συνεργοὺς τοῦ «Κανονικοῦ» Ἐγκλήματος, τοῦ ἔνεκα τῶν ἀνωτέρω λόγων προξενήσαντος τὸν ἐκκλησιαστικὸν διχασμὸν καὶ τὴν διαίρεσιν, ἐννοοῦμεν τοὺς κατωτέρω ἀναφερομένους παράγοντας, οἵτινες, λόγω τῆς ἰδιαζούσης αὐτῶν θέσεως καὶ ἀρμοδιότητος, ἐνέχονται ἐν προκειμένῳ ἀναλόγως τῆς ιδιότητός των ὁ καθείς, ἦτοι:

1. Τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διότι, διὰ τῆς Πατριαρχικῆς-Οἰκουμενιστικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, κατέστησεν ἑαυτὴν πρωταίτιον εἰσηγητὴν καὶ «φυσικὸν αὐτουργὸν» τῆς δημιουργίας τοῦ «Κανονικοῦ ἐγκλήματος» τοῦ Νεο-Ἡμερολογιτικοῦ Σχίσματος τοῦ 1924 καὶ τῆς μετέπειτα Οἰκουμενιστικῆς Αἵρέσεως, συνεχίζουσα ἀμεταμελήτως τὴν ἀποστασίαν ταύτην, παρὰ τὰς ἐπὶ τούτῳ ἐπιβαλλομένας Κανονικὰς τῆς Ἐκκλησίας ποινικὰς κυρώσεις, ἃς αὕτη ἐπωμίζεται! (ἐκτενέστερον βλέπε ἐν τοῖς ἐφεξῆς).

2. Τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διότι τυγχάνει «φυσικὸς αὐτουργὸς» τῆς, «ἐπαναστατικῶ δικαίῳ», δημιουργίας τοῦ «Κανονικοῦ ἐγκλήματος» τοῦ Νεο-Ἡμερολογιτικοῦ Σχίσματος τοῦ 1924, κατόπιν αὐθαιρέτων, ἀντικανονικῶν καὶ παρανόμων ἐνεργειῶν καὶ πράξεων – διὰ τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου αὐτῆς – ὡς καὶ ἔνεκα τῆς συμπράξεως καὶ συμπορεύσεως αὐτῆς μετὰ τῶν ἡγητόρων τῆς Οἰκουμενιστικῆς ἀποστασίας καὶ αἰρέσεως².

3. Τὰς Ἱεραρχίας τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Πατριαρχείων, διότι ἄλλαι μὲν ἐξ αὐτῶν ἀπεδέχθησαν τὸ Νεο-Ἡμερολογιτικὸν Σχίσμα καὶ τὴν Οἰκουμενιστικὴν Αἵρεσιν, ἄλλαι δέ, καίτοι διεφώνησαν κάπως κατ' ἀρχὴν πρὸς τοῦτο, τελικῶς αὐταὶ συνθηκολογήσασαι μετὰ τῆς ἀποστασίας καὶ αἰρέσεως ἐν πίστει, κατέστησαν ἑαυτὰς «ἠθικοὺς αὐτουργοὺς» τοῦ ἐν λόγῳ «Κανονικοῦ ἐγκλήματος», διὰ τῆς ἀνοχῆς, συμπορεύσεως καὶ ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας αὐτῶν μετὰ τοῦ Νεο-Ἡμερολογιτικοῦ Σχίσματος καὶ τῆς ἀντιχρίστου Οἰκουμενιστικῆς αἰρέσεως!

4. Τὸ «Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας» (Σ.τ.Ε.), διότι «...μέτ' ἄριθμ. 4-6/1996 ἀποφάσεις του περὶ Ἁγίου Ὁρους, παρενόμησε τοσοῦτον, ὥστε κατ' οὐσίαν κατέλυσεν ἑαυτὸ ὡς ὄργανον τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης καὶ δὴ "Ἀνώτατον". Καὶ τοῦτο, ἐπειδὴ ἀποφασίσαν (ὡς ἄνω) ἠγγνόησε καταφώρως τὸ ἔργον τῆς Δικαιοσύνης»³. Οὕτως, ἀντὶ νὰ ἀποδώσῃ καθηκόντως, ὡς ὄφειλε, τὸ ἐπὶ τριετίαν καταταλαιπωρηθὲν αἶτημα τῆς δικαίας ἀποκαταστάσεως τῶν «Γκανκστερικῶς»

---

2. Πλήρη περιγραφὴν περὶ τῆς ἀντικανονικῆς καὶ παρανόμου εἰσαγωγῆς τῆς Ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τοῦ 1924, ὅσον καὶ περὶ τῆς ἐπιχειρηθείσης ὑπὸ τοῦ νῦν Μητροπολίτου Δημητριάδος π. Χριστοδούλου σχετικῆς ἐπ' αὐτοῦ «Μελέτης» – πασχούσης ἀντικειμενικῆς θεμελιώσεως – βλέπε σχολιασμόν, ἐν Α.Δ. Δελήμπαση, «Πάσχα Κυρίου», Ἀθήναι 1985, σελ. 653-733).

3. Βλ. πλείονα ἐν «Φωνῇ τῶν Πατέρων» ἀριθ. φ. 9/Νοεμβρίου-Δεκεμβρίου 1995 καὶ ἐν «Ὁ Ἀγορεύτης», ἀριθ. φ. 17/Μαρτίου-Ἀπριλίου 1996.

ἐκδιωχθέντων ἐξ Ἁγίου Ὁρους Προφητηλιατῶν Πατέρων, τὸ Συμβούλιον τοῦτο κατέληξεν, ὅπως ἀντιθέτως πρὸς τὴν χαρακτηρίζουσιν αὐτό, ὡς ἄνω, ιδιότητα καὶ ἀποστολὴν ἐπὶ τοῦ Νόμου καὶ τῆς Δικαιοσύνης, εἰς ἀπόφασιν διωγμοῦ καὶ ἐξοντώσεως τοῦ «Ἀκαινοτομήτου» Πληρώματος τῆς Ἁγιορειτικῆς Ἀδελφότητος, τοῦ μὴ δυναμένου διὰ Κανονικοῦς λόγους Πίστεως νὰ μνημονεύσῃ τὸ ὄνομα τοῦ νῦν φερομένου ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.

Ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις, ἔστω καὶ ἂν ἐξεδόθη μὲ μικρὰν πλειονοψηφίαν, πάντως αὕτη κρίνεται ἀντιστρατευομένη ἔναντι τῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου θέματος Κανονικῶν τῆς Ἐκκλησίας Διατάξεων, τὰς ὁποίας τὸ ἰσχύον Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος Νομίμως προστατεύει, πάσχουσα οὕτω Νομικοῦ κύρους καὶ ἰσχύος καὶ διὰ τοῦτο τυγχάνουσα ἀπαράδεκτος καὶ ἀπορριπτέα καὶ οὕσα ἐν τῇ πράξει ἀνεφάρμοστος κανονικῶς καὶ διὰ τοῦτο ἄκυρος θεωρουμένη! Ἐπὶ πλέον, ἡ ἀπόφασις αὕτη ἔχουσα ὡς βασικὸν ἀντικείμενον τὴν αἰτίαν τοῦ Μνημονεύματος τοῦ ὀνόματος τοῦ νῦν ...Πατριάρχου (ἀπαίτησις χωρὶς τὴν διερεύνησιν καὶ τὸν ὑπολογισμόν τῶν πρὸς τοῦτο Κανονικῶς καὶ Ἐκκλησιολογικῶς προβαλλομένων ἀντιρρητικῶν συνθηκῶν καὶ προϋποθέσεων), δύναται αὕτη νὰ θεωρηθῇ κατ' οὐσίαν ἄδικος καὶ πεπλανημένη, ἂν μὴ κακόβουλος καὶ ὑποβολιμαία, ὡς διὰ τῶν ἀκολουθῶν ἐκτιθεμένων ἐξάγεται.

5. Τὴν Διεύθυνσιν Ἐκκλησιῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν καὶ τὴν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν Αὐτῆς ὑπαγομένην

6. Διοίκησιν Ἁγίου Ὁρους, διότι ὡς ἄμεσον σχέσιν ἔχουσαι, ὡς ἀρμόδιαι ἐν προκειμένῳ, δυνάμει τῶν Καταστατικῶν Διατάξεων τοῦ Ἁγίου Ὁρους, αἵτινες ἀποτελοῦν Νόμον τοῦ Κράτους καὶ συνόλου τῆς Ἁγιορειτικῆς Πολιτείας, ἐνῶ ὑποχρεοῦνται ὅπως «ἐποπτεύουν» διὰ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν Ἁγιορειτικῶν καθεστώτων, τῶν δι' αὐτῶν (τῶν Διατάξεων) καθοριζομένων καὶ λειτουργούντων, καὶ τὰ ὁποία

(καθεστῶτα) τελοῦν «ὡς πρὸς τὸ πνευματικὸν μέρος» ὑπὸ τὴν «ἀνωτάτην ἐποπτείαν τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου», ὡς πρὸς δὲ τὸ διοικητικὸν ὑπὸ τὴν «ἐποπτείαν τοῦ Κράτους» διὰ τοῦ «Διοικητοῦ τοῦ Ἁγίου Ὁρους», τοῦ ἐκτελοῦντος χρέη «ἐπιτρόπου τοῦ Νόμου», ἀρμοδίως ἐνεργοῦντος ἐπὶ οἰασδήποτε παραβάσεως ὑπὸ οἰασδήποτε Ἱερο-Κοινοτικῆς καὶ Μοναστηριακῆς ἐν τῷ Ὁρει ἀρχῆς (Ἄρθρον 3, 4, Ν. Δ/τος 10.9.26), παρὰ ταῦτα, αἱ ὡς ἄνω ἀρμόδιοι ἀρχαί φέρονται ἐνεργοῦσαι (ὡς διὰ τῶν ἀκολουθῶς προκύπτει) οὐχὶ μόνον πλημμελῶς καὶ ἀθεμίτως, ἀλλ' ὅλως ἀντιθέτως καὶ ἀντιστρόφως πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 5 καὶ 184 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐντελλόμενα, ἐπὶ καταφανεῖ καὶ παντελεῖ καταστρατηγήσει καὶ διαστροφῇ τῆς ἀπολύτου καὶ καθολικῆς ἐννοίας καὶ τοῦ ἀντικειμενικοῦ σκοποῦ, ὅπως καὶ τῶν βασικῶν καὶ θεμελιωδῶν προϋποθέσεων τῶν διατάξεων τούτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων καὶ ἐξηγούμεθα:

Πρὸς πλήρη καὶ θετικὴν κατανόησιν τῶν αἰτίων τῆς ἀπὸ τοῦ 1924 ἕως τῆς σήμερον συνεχιζομένης καταστάσεως τῆς ἀποστασίας, καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς διχασμοῦ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος μεταξὺ τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος, δέον νὰ σημειωθῇ καὶ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τῶν προαναφερθέντων ἀρμοδίων ἐν προκειμένῳ παραγόντων, ὅτι ἡ διαιωνιζομένη – εἰς κρίμα καὶ κατάκριμα αὐτῶν – ὡς μὴ ὄφειλε, κατάστασις αὕτη, ἔνεκα τῆς ὁποίας καὶ ἡ παροῦσα ἡμῶν «Καταγγελία» ἀπευθύνεται, ὀφείλεται μὲν εἰς τὴν ὑπὸ τῆς διοικούσης Ἀγιορειτικῆς Ἡγεσίας καὶ τῶν ἀνωτέρω συνεργῶν αὐτῆς καὶ ὑπευθύνων ἀδιάφορον ἢ πλημμελεῖ ἀντιμετώπισιν ταύτης, πλὴν, οὐχὶ μόνον ἔνεκα τῆς παραβάσεως καὶ ἀθετήσεως τῶν ἐν προκειμένῳ ἐντελλομένων Κανονικῶν τῆς Ἐκκλησίας Διατάξεων, ἀλλὰ, παραλλήλως, καὶ εἰς τὴν ἀθέτησιν βασικῶν τοιούτων αὐτῆς ταύτης τῆς Ἀγιορειτικῆς νομοθεσίας, ὡς τοῦτο διὰ τῶν ἀκολουθῶν εὐκρινῶς καταφαίνεται, ἦτοι:

Ὡς γνωστόν, τὸ ἄρθρον 5 τοῦ Κ.Χ.Α.Ο., ἀφοῦ πρωτίστως καθορίζει τὸν θεσμόν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὑπαγωγῆς τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους,

«ὕπὸ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας»,

ἐξ οὗ καὶ ἐντέλλεται

«μὴ ἐπιτρεπομένου οὐδενὸς ἄλλου μνημοσύνου πλὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου»,

συνεχίζει διὰ τῆς δευτέρας αὐτοῦ παραγράφου ὅτι

«Εἰς οὐδένα δὲ ἑτερόδοξον ἢ σχισματικὸν ἐπιτρέπεται ἢ ἐν Ἁγίῳ Ὁρει ἐγκαταβίωσις».

Ὡσαύτως, τὸ ἄρθρον 184 ἐντέλλεται ὅτι:

«Πᾶσα προσηλυτιστικὴ καὶ προπαγανδιστικὴ ἐνέργεια ἠθικὴ, θρησκευτικὴ, ἐκκλησιαστικὴ, κοινωνικὴ, ἐθνικιστικὴ καὶ οἰασδήποτε ἄλλης φύσεως τοιαύτη ἐν Ἁγίῳ Ὁρει ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἐπὶ ποινῇ ἀπελάσεως».

Καὶ ἐνῶ αἱ ἀνωτέρω αὐταὶ διατάξεις, ὡς ἐξ ἑαυτῶν προκύπτει, ἀποσκοποῦν διὰ τῶν ἀπαγορευτικῶν αὐτῶν ὄρων καὶ ἀφοροῦν εἰς τὴν ἀπόλυτον θεμελίωσιν καὶ περιφρούρησιν τῆς Ὁρθοδόξου Ὑποστάσεως καὶ ιδιότητος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, διασφαλίζουσαι τοῦτον ὅπως ἴσταται μακρὰν πάσης «ἑτεροδόξου – αίρετικῆς ἢ σχισματικῆς» ἐπηρείας καὶ «προπαγαδιστικῆς καὶ προσηλυτιστικῆς» ἐνεργείας καὶ ἐπιδράσεως, ὡς τὰ ἄρθρα 5 καὶ 184 τοῦ Κ.Χ.Α.Ο. σαφῶς ἐντέλλονται, παρὰ ταῦτα, αἱ προστατευτικαὶ καὶ σωτήριοι αὐταὶ διατάξεις συμβαίνει, ὡς μὴ ὄφειλε, νὰ ἀθετοῦνται βαναύσως, οὐχὶ ἀπλῶς τυπικῶς, ἀλλ' ἐν πράξει καὶ οὐσία καὶ νὰ καταστρατηγοῦνται ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ ἐννοίᾳ ὑπ' αὐτῶν τούτων τῶν διαφυλασσόντων αὐτάς, τῶν φύσει, ἤτοι, καὶ θέσει «φρουρῶν καὶ φυλάκων» αὐτῶν, τόσον, δηλαδή, τῶν

Ἱερο-Κοινοτικῶν Ἀγιορειτικῶν, ὅσον καὶ τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος προαναφερθέντων ἀρμοδίων πολιτικῶν διοικητικῶν καὶ δικαστικῶν ἀρχῶν, τῶν ὡς ἐποπτῶν τοῦ Νόμου καὶ τῆς Ἐπικρατείας αὐτοῦ ὑπευθύνων καὶ ὑπολόγων ἐν προκειμένῳ παραγόντων, οἵτινες, οὕτως ἔχοντες, ὑποχρεοῦνται ὅπως, διὰ Νομίμων καὶ Κανονικῶν ἐνεργειῶν, προβῶσιν εἰς ἄμεσον ἄρσιν πάντων τῶν ἐν τῇ παρούσῃ «Καταγγελία» ἐκτιθεμένων λόγων καὶ αἰτίων, ἅτινα ἐξακολουθητικῶς συνεχιζόμενα θὰ δαιωνίζουσι τὴν ἀπαράδεκτον ἐκκλησιαστικὴν, ὡς ἄνω, κατάστασιν τῆς «ἀποστασίας καὶ τοῦ διχασμοῦ», τόσον μεταξὺ τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος, ὅσον καὶ τοῦ ἐν γένει Ἐκκλησιαστικοῦ Πληρώματος, πρὸς ἀναπόφευκτον κρῖμα τῶν ὑπευθύνων, φυσικῶν τε καὶ ἠθικῶν αὐτουργῶν καὶ συνεργῶν τοῦ προκειμένου «Κανονικοῦ ἐγκλήματος», ὅπερ διαπράττεται ἐν τῷ Σώματι τῆς «Μιᾶς», Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας!

Αἱ Καταστατικαὶ αὗται Ἀγιορειτικαὶ Διατάξεις τῶν ἀνωτέρω δύο ἄρθρων, ἐν συσχετισμῷ καὶ παραβολῇ πρὸς τὰ αἴτια τῆς, ὡς ἄνω, ἐν Ἀγίῳ Ὄρει ἐπικρατοῦσης καὶ συνεχιζομένης καταστάσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ διχασμοῦ καὶ τῆς διαιρέσεως τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος ἐξεταζόμενα ὅλως ἀντικειμενικῶς κατ' οὐσίαν καὶ ἔννοιαν αὐτῶν, παρουσιάζουσι τὴν ἀκόλουθον ἀπροκατάληπτον πραγματικότητα, τὴν ὁποίαν παραθέτομεν πρὸς ἔλεγχον καὶ συνέτισιν (Α' Τιμ. ε', 20) τῶν – ἴσως ἐν ἀγνοίᾳ (;) – ἀδικούντων τὴν ἀλήθειαν καὶ καταλιμπανόντων τὸ Κανονικῶς παραδεδομένον ἐκκλησιαστικὸν σέβας, καὶ ἔνεκα τῆς ἀναπολογήτου θέσεως, εἰς ἣν εὐρίσκονται οἱ τε φυσικοὶ καὶ ἠθικοὶ αὐτουργοὶ καὶ συνεργοὶ τοῦ, ἐν προκειμένῳ, συνεχιζομένου «Κανονικοῦ ἐγκλήματος» καὶ ἰδιαζόντως ἔνεκα τῆς ὡς ἄνω σχολιασθείσης ὑπ' ἀριθ. 4/1996 ἀποφάσεως τοῦ Δ' Τμήματος τοῦ «Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας».

Ἐπειδὴ δὲ, ὡς γνωστόν, προκειμένου νὰ ἐκφρασθῇ μία δικαστικὴ κρίσις, καὶ μάλιστα τελεσιδίκου χαρακτῆρος, τὰ

ἐπιχειρήματα αὐτῆς θὰ πρέπει νὰ εἶναι αὐθεντικά καὶ ἀπρόσβλητα, εἰς τρόπον ὥστε αὕτη νὰ καθιστᾷ ἑαυτὴν ἀπολύτως ἀντικειμενικὴν καὶ πλήρη ἀληθείας, δικαίου καὶ ἰσχύος καὶ συνεπῶς ἀδιαμφισβητήτως ἐκτελεστήν, τούτου ἔνεκα ἀλλὰ καὶ διότι ταῦτα δὲν ἐδέησαν νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν αὐτῶν οἱ ὡς ἄνω ἀρμόδιοι παράγοντες, ὡς ἐκ τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως αὐτῶν προκύπτει, ἐκθέτομεν κατὰ πλήρη ἀντικειμενικὸν τρόπον, τὰ ἀκριβῆ καὶ ἀληθῆ αἷτια καὶ τοὺς λόγους, εἰς τὰ ὁποῖα ὀφείλεται ἡ σημερινὴ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει συνεχιζομένη ἀπευκταία κατάστασις, ἐν «Σχίσματι» καὶ «Αἰρέσει» ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου δημιουργηθεῖσα καὶ ἐπὶ 73 ὀλόκληρα ἔτη ἀσυναισθήτως καὶ ἀμετανοήτως ὑπ' αὐτοῦ διατηρουμένη!

Οὕτως ἐχούσης τῆς προκειμένης καταστάσεως καὶ ἐν ὄψει τῆς καθηκόντως ἐπιβαλλομένης Νομίμου, Κανονικῆς καὶ ἀποτελεσματικῆς ἀντιμετώπισεως ταύτης, πρωτίστη καὶ βασικὴ ἐνέργεια πάντων τῶν πρὸς τοῦτο προαναφερθέντων ἀρμοδίων παραγόντων δέον νὰ τυγχάνῃ ἡ παντελὴς ἐξάλειψις τῶν αἰτίων καὶ ἀφορμῶν, δυνάμει τῶν ὁποίων αὕτη ἤδη ἀπὸ τοῦ 1924 ἐδημιουργήθη καὶ ἦτις ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερον – μέσῳ προδοτικῶν καὶ ἀρνησιπίστων κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Ὑποστάσεως ὀργάνων – τὸ φθοροποιὸν ἔργον τῆς διακηρυσσομένης «ἐσχάτης οἰκουμενιστικῆς ἀποστασίας»!

Ἡ βάσει, ὅθεν, τῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐντελλομένων διατάξεων ἀποτελεσματικὴ ἀντιμετώπισις τῆς ἀντιχρίστου ταύτης καταστάσεως, τῆς ὑπὸ τῆς «Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας» κατακρίτου καὶ ἀπαραδέκτου θεωρουμένης, δύναται νὰ ἐπιτευχθῆ μόνον, ἐφ' ὅσον διενεργηθῆ ἡ κατωτέρω ἀπαραίτητος κανονικὴ ἐνέργεια καὶ πράξις, ἥτοι:

Ἡ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὀφειλομένη καθηκόντως ἄμεσος καὶ ὀριστικὴ ἀνάκλησις καὶ τελεία ἀποκήρυξις τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθείσης «Ἐγκυκλίου» τοῦ 1920, καθότι αὕτη, βλασφήμως καὶ κακοδόξως στρεφομένη κατὰ

τῆς «Δογματικῆς Ὑποστάσεως» τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἰσηγεῖται τὸν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων – αἰρετικῶν συνεορτασμόν, διὰ τοῦ μετέπειτα δημιουργηθέντος ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ «Νεο-Ἡμερολογιτικοῦ Σχίσματος» τοῦ 1924, ἐνῶ συγχρόνως διακηρύσσει «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ «ἄρνησιν τῆς Ὁρθοδοξίας» καὶ «πρωτοφανῆ πτώσιν ἐν πίστει» τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου!⁴

Ἡ προαναφερθεῖσα Πατριαρχικὴ «Ἐγκύκλιος» τοῦ 1920 δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ, οὐ μόνον «ἀμφιλεγόμενη», ἀλλ' ἄκρως καταλυτικὴ τῆς ὀρθοδόξου δογματικῆς ὑποστάσεως τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἔνεκα τῶν «δυνάμει» τε καὶ «ἐνέργεια» «γενετικῶν» καὶ «ἰσοπεδωτικῆς ἐξισώσεως Ὁρθοδοξίας καὶ... (αἰρέσεως)» πράξεων, ἥτοι: Νεο-Ἡμερολογικὸν Σχίσμα, Οἰκουμενιστικὴ αἵρεσις, παραδοχὴ «Θεωρίας τῶν Κλάδων», ἐκκλησιαστικαὶ πράξεις «κοινωνίας πίστεως», «θεσμικοὶ λειτουργικοὶ ἑορτασμοί», μυστηριακὴ ἀναγνώρισις αἰρετικῶν, ἐπιπέδου «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν» κ.λπ., ὡς λίαν ἀντικειμενικῶς καὶ εὐστόχως περὶ τούτων ὑπογραμμίζει καὶ ἐκφράζεται εἰς τὸ ἐν τῇ «Καθημερινῇ» τῆς 14.4.1996 ἐμπνευσμένον δημοσίευμά του ὑπὸ τὸν τίτλον: «*Δὲν εἶναι ἡμερολογιακὴ ἡ διαφορά*», ὁ ἄξιος πολλῆς προσοχῆς καὶ ἐγνωσμένου παραδοσιακοῦ κύρους καὶ ἀγωνιστικότητος, σεβαστὸς Καθηγητὴς Θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Πρωτοπρεσβύτερος π. Γεώργιος Μεταλληνός, ὅστις δικαίως τοῦ λόγου ὁμιλεῖ περὶ «ἰσοπεδωτικῆς ἐξισώσεως Ὁρθοδοξίας καὶ... (αἰρέσεως)», διότι, ὡς ἡ ἀληθὴς πραγματικότης μαρτυρεῖ καὶ ἀποδεικνύει, ὄντως τέλειον ἰσοπεδωτικὸν δογματοστρωτῆρα ἔχομεν! Πατριάρχην ὅμως ἀξιόπιστον, ἥτοι ἔμπρακτον ὁμολογητὴν, «φρουρὸν καὶ φύλακα τῆς

4. Βλέπε κείμενον ἀνωτέρω «Ἐγκυκλίου» καὶ σχολιασμόν αὐτῆς, ἐν: α) Α.Δ. Δελήμπαση, «*Πάσχα Κυρίου*», Ἀθήναι 1985, σελ. 627-632, β) τοῦ ἰδίου, «*Ἡ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*», Ἀθήναι 1972, σελ. 227-230, καὶ γ) Ἀγιορειτῶν Πατέρων, «*Ἀποστασία καὶ Διχασμός*», Ἀθήναι 1981, σελ. 16-18.

Ἐκκλησίας ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ ἀκριβείας» οὐκ ἔχομεν, τοῦθ' ὅπερ, «καταμαρτυρεῖται» ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς ἰδίας, ὡς ἄνω, «καταλυτικῆς Ἐγκυκλίου», ἡ ὁποία, σημειωτέον, καθ' ἅπαν τὸ ἐξ ἑπτακοσίων (ἀριθ. 700) περίπου λέξεων ἀποτελούμενον κείμενον αὐτῆς, οὐχὶ μόνον οὐδόλως ποιεῖται μνεῖαν ὀρθοδόξου μαρτυρίας καὶ πιστότητος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἀλλ' οὐδὲ κἂν ἀναφέρει (ἀπλῶς ἢ ἔστω τυπικῶς)... τὸ ὄνομα: Ὀρθοδοξία!

Ὁ αὐτὸς ὡσαύτως Καθηγητὴς ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ προβαλλομένη συνεπῆ, Ὀρθοδόξῳ καὶ ὁμολογιακῇ παρρησίᾳ – ἥτις τὸν διακρίνει εἰς τὰ θεολογικὰ αὐτοῦ Συγγράμματα – θεωρεῖ καθῆκον καὶ δὲν παραλείπει νὰ διακηρύξη εὐκρινῶς καὶ ἀπλανῶς τὸ ἀληθές «Ἐκκλησιολογικὸν Φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας», τὸ καὶ ὑπὸ τῶν Ἁγίων Ἀγιορειτῶν Ὁσιομαρτύρων καὶ «Κολλυβάδων» ὁμολογηθέν διὰ τοῦ Ἁγίου αὐτῶν Μαρτυρίου, ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτοῦ ἀξιολόγῳ συγγράμματι «Ὁμολογῶ Ἐν Βάπτισμα»⁵. Ἐν αὐτῷ ἐκφράζεται τόσον ἡ ἀδιάψευστος μαρτυρία, ἢ τὴν ἀκυρότητα τῶν «Μυστηρίων» τῶν Λατίνων-Παπικῶν ἀποδεικνύουσα κατὰ τὰς Ὀρθοδόξους τῆς Ἐκκλησίας ἀποφάσεις (879, 16ου αἰ. κ. ἐ.), δι' ὧν «ἔχει ἐξ ὀλοκλήρου χαθεῖ τὸ κανονικὸν βάπτισμα εἰς τὴν Δύση καὶ ἀντικατασταθεῖ μὲ τὸ ράντισμα...», ὅσον καὶ ἡ μετὰ «συσκοτισμοῦ ἀσυγχώρητος σπουδῆ εἰς τὸ θέμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ» καὶ ἡ ἐκ τούτου «ἀμοιβαία ἀναγνώρισις (17-12 Ἰουνίου 1993, Βαλαμάνδ τοῦ Λιβάνου) τῶν Μυστηρίων, παραθεωρώντας (οὕτω) τὴν Οἰκουμενικὴν Συνόδον, τὸ δόγμα καὶ τὴν ἱστορίαν», μὲ ἀποτέλεσμα «τὸν ἀποκλεισμὸν παντὸς ἀναβαπτισμοῦ»... καὶ ὅτι «ἢ ἄνευ ἐτέρου τυχόν, ἀναγνώριση ἐκ μέρους μας τῶν μυστηρίων τῶν Λατίνων (καὶ κυρίως τῆς Ἱερωσύνης) ὀδηγεῖ εἰς τὴν ἀπόρριψη ὅλης τῆς ἐκκλησιολογίας μας, τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ συλλήβδην τῆς πατερικῆς θεολογίας, βάσει τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχουν μυστήρια στοὺς Λατίνους» - Παπικούς!

5. Πρωτοπρεσβ. π. Γεωργίου Μεταλληνού, «Ὁμολογῶ Ἐν Βάπτισμα», ἔκδοσις β' ἐπισημασμένη, ἐκδόσεις «Τῆνος», Ἀθήναι 1996, σσ. 151.

Ὁ σκοπός, ὅθεν, καὶ ἡ ἔννοια τῆς ἀνωτέρω «Ἐγκυκλίου» ἔχουν καταστήσει ταύτην αὐτόχρημα τέλειον «ἰσοπεδωτικὸν ὁδοστρωτήρα» τῆς ὀρθοδόξου «ὑποστάσεως καὶ ἰδιότητος» τῆς Ἁγίας ἡμῶν Μητρὸς Ἐκκλησίας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπιχειρεῖται καὶ διακηρύσσεται «δημοσίᾳ» διὰ ἀρνητικοῦ καὶ προδοτικοῦ τρόπου, κατὰ τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως, ὑπ' αὐτῶν τούτων τῶν «Φρουρῶν καὶ Φυλάκων» Αὐτῆς!

Ὡς προελέχθη, ὁμοῦ μετὰ τῶν προαναφερθέντων ἀρμοδίων καὶ ὑπευθύνων πνευματικῶν καὶ διοικητικῶν παραγόντων καὶ ὡς συνεργῶν δυναμένων νὰ χαρακτηρισθῶσιν ἐπὶ τῆς ἐκτιθεμένης ἀπευκταίας ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, ὡς «ἐνόχως ἀνεχομένων» αὐτὴν διὰ πλήρους μετ' αὐτῆς κοινωνίας, συγκαταλέγονται καὶ οἱ ἀκόλουθοι:

7. Οἱ Καθηγηταὶ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Ἑσωτερικοῦ καὶ Ἐξωτερικοῦ, μετ' ἀσημάντων ἐξαιρέσεων.

8. Αἱ Νεο-Ἡμ/καὶ θρησκευτικαὶ Ὀργανώσεις, Σύλλογοι καὶ Ἀδελφότητες.

9. Τὰ Νεο-Ἡμ/γίτικὰ θρησκευτικὰ Περιοδικὰ κ.λ.π. ἔντυπα διαφόρων Συλλόγων καὶ Ὀργανώσεων.

10. Αἱ θρησκευτικαὶ ἡμερίδες: «Ὀρθόδοξος Τύπος» καὶ «Ἐκκλησιαστικὸς Ἀγών».

Πάντων τούτων, σημειωτέον, ἀρκουμένων μόνον εἰς ἐπιφανειακὰς-τυπικὰς διαμαρτυρίας καὶ τὰ συνήθη «ἀχρικοιρικὰ» συνθήματα, ἱκανὰ μόνον ὅπως, πᾶσαν μετὰ τῶν ἀποστατούντων ποιμένων κοινωνοῦσαν, καὶ ἀπὸ τῆς γῆς ἐκδημοῦσαν ψυχὴν, ΑΣΦΑΛΩΣ συνοδεύσουν ΧΩΡΙΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΠΙΣΤΕΩΣ!!!

καὶ τέλος,

Ἄπαν τὸ «Καινοτομοῦν» Πλήρωμα τῆς καθόλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, Κλήρου καὶ Λαοῦ, ἐπὶ τῇ συμπορεύσει

πάντων τούτων καὶ κοινωνία αὐτῶν τῇ αἵρέσει καὶ τῷ σχίσματι, οἵτινες, ἔνεκα τούτου, συγκαταλεχθήσονται μετ' ἐκείνων, οἱ ὅποιοι «εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς αὐτῶν οὐ κατεποντίσθησαν, ὅμως τῇ κοινωνία τῆς αἵρέσεως, συνόλλυνται»!⁶

Δυνάμει, συνεπῶς, τῶν διὰ τῆς ἀνωτέρω «Ἐγκυκλίου» «δημοσία» διακηρυσσομένων, καὶ βάσει τῶν ἐκ τούτου «ἐνεργεία» καὶ «ἐπ' Ἐκκλησίας» ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐπιτελουμένων πράξεων, ἐνεργειῶν καὶ ἐκδηλώσεων, ἀποδεικνύεται ἀφ' ἑαυτῆς ταύτης τῆς ἰδίας, ἀδιαμφισβητήτως, ἡ θετικὴ πιστότης τῶν ἑτεροδόξων, αἵρετικῶν καὶ σχισματικῶν φρονημάτων καὶ πεποιθήσεων, ὑπὸ τῶν ὁποίων αὕτη, σήμερον, πλήρως καὶ ἐμφανῶς διακατέχεται καὶ ἐμφορεῖται!

Ἡ κοινὴ συμμετοχὴ εἰς τὸ προδιατυπωθὲν «πνευματικὸν ἔγκλημα» τῆς «ἀποστασίας καὶ τοῦ διχασμοῦ» ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Νεο-Ἡμερολογιτικοῦ Σχίσματος καὶ τῆς Οἰκουμενιστικῆς Αἵρέσεως, τόσον τῶν Ἱεραρχιῶν ὅσον καὶ τῶν ἐπὶ τούτῳ συναφῶν-ἀρμοδίων καὶ ὑπευθύνων παραγόντων καὶ δὴ τῆς ἀκαδημαϊκῆς θεολογίας εἶναι ἀπολύτως καταφανῆς καὶ βεβαία.

Τὸ δὲ αἷτιον τῆς ὑπάρξεώς της ὀφείλεται κατὰ κύριον λόγον εἰς ἔλλειψιν, ἐκ μέρους αὐτῶν, ψυχικοῦ σθένους καὶ ἐμπράκτου ὁμολογιακῆς παρρησίας κατὰ τὴν σαφειάτην Ἀποστολικὴν καὶ Πατερικὴν μαρτυρίαν καὶ διαβεβαίωσιν καθ' ἣν οὗτοί εἰσιν οἱ «ἔχοντες μὀρφωσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρνημένοι» (Β' Τιμ. γ' 5) καὶ δεδομένου, κατὰ τὸν Ἅγιον Μάξιμον τὸν ὁμολογητὴν, ἐπισημαίνοντα ὅτι: «Δαιμόνων θεολογία προδήλως, ἡ δίχα πράξεως γνῶσις»!

Ἡ ἐν «πτώσει πίστεως» οἰκτρὰ αὕτη ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις, ἡ ἐθελουσίως διαμορφωθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω Ἱεραρχίας, ἀντικειμενικὸν σκοπὸν ἔχει τὴν πλήρη καὶ ἀπόλυτον συμμόρφωσιν καὶ τελείαν ἀνταπόκρισιν αὐτῆς ἐπὶ

6. Ἄγ. Θεοδώρου Στουδίτου, P.G. 99, 1275.

τῶν οἰκουμενιστικῶν σκοπῶν, προγραμμάτων καὶ σχεδίων καὶ τῆς ἐν γένει γραμμῆς καὶ πορείας τοῦ Προτεσταντικοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» – Π.Σ.Ε. – (πρωταρχικὸν μέλος τοῦ ὁποίου καὶ μάλιστα ἰδρυτικὸν τυγχάνει αὕτη) ἐπομένως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς – ὑποχρεωτικῶς υἰοθετηθείσης ὑπ’ αὐτοῦ – Προτεσταντικῆς «Θεωρίας τῶν Κλάδων», τῆς ὁποίας, σημειωτέον, ἡ παραδοχὴ ὑπὸ τῶν «ὀρθοδόξων» μελῶν αὐτοῦ, ἀπὸ Ὁρθοδόξου δογματικῆς πλευρᾶς κρινομένη, θεωρεῖται αὐτόχρομα ἄρνησις τῆς Ὑποστάσεως τῆς «Μιᾶς, Ἁγίας...» Μητρὸς ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας!

Κατὰ ταῦτα, ἐπομένως, δέον νὰ ληφθῇ ὑπ’ ὄψιν σοβαρῶς, τόσον ὑπὸ τῶν Ἀγιορειτικῶν Ἱερο-Κοινοτικῶν Ἀρχῶν, ὅσον καὶ τῶν ἀρμοδίων, ὑπευθύνων καὶ ὑπολόγων, ἐν προκειμένῳ Διοικητικῶν καὶ Δικαστικῶν τοιούτων, ὅτι:

Τὰ διὰ τῆς ἀνωτέρω «Ἐγκυκλίου» διακηρυσσόμενα (τὰ ἀρκούντως, ὡς προείπομεν, θεολογικῶς σχολιασθέντα ἐξ ἐπόψεως Ὁρθοδόξου ἐννοίας καὶ ὑποστάσεως, τὰ ὡς «ἄρνησιν τῆς Ὁρθοδοξίας» χαρακτηρισθέντα), δὲν ἀποτελοῦν ἀπλῶς θεωρίας ἢ ἰδεολογικὰς ἀντιλήψεις, ἀλλ’ αὐτὰ ταῦτα τὰ ἐν Σχίσματι καὶ Αἰρέσει θεμελιούμενα οἰκουμενιστικὰ φρονήματα, τὰ ἄκρως ἀντικείμενα πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν, ὑπὸ τῶν ὁποίων διακατέχεται ἡ ἐκδόσασα τὴν «Ἐγκύκλιον» ταύτην Πατριαρχικὴ Ἱεραρχία, ἥτις, «πάντα λίθον προσκόμματος κινούσα», ἐπιδιώκει διὰ παντὸς «προσηλυτιστικοῦ καὶ προπαγανδιστικοῦ» τρόπου καὶ μέσου, ὅπως ἐπιβάλη παγκοσμίως εἰς πάντα Ὁρθόδοξον χῶρον καὶ ἰδίως εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος – διὰ τῆς πνευματικῆς δικαιοδοσίας τοῦ «ἐπιχωρίου ἐπισκόπου» – τόσον τὴν συνέχισιν τοῦ «Σχίσματος» τῆς Ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τοῦ Πάπα Γρηγορίου ΙΓ’, τῆς «Πανορθόδοξως» καταδικασθείσης κατὰ τὰ ἔτη 1583, 1587 καὶ 1593, ὡς γνωστόν, ὅσον καὶ τὴν κραταίωσιν τῆς «Αἰρέσεως» τοῦ ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ, καὶ τοῦτο πρὸς παντελῆ κατάλυσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ὑπο-

στάσεως τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας!

Ἡ ὅλη ἐκτεθεῖσα, ὡς ἄνω, κατάστασις προεξένησεν κατ' ἀναπόφευκτον συνέπειαν τὴν κατακόρυφον καὶ παταγώδη «πτῶσιν πίστεως» εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἣτις, κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐντελλόμενα καὶ Θεῖω Δικαίῳ διὰ τοῦτο κρινομένη, ἔπαυσε πλέον Κανονικῶς καὶ ὑπὸ τὴν Ὁρθόδοξον ἔννοιαν νὰ ἐκπροσωπῇ τὴν «Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ... Ἐκκλησίαν», εἰς τὴν ὁποίαν τοπικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς ὑπάγεται τὸ Ἅγιον Ὄρος. Τοῦτο ἢ Ἱερο-Κοινοτικὴ Ἡγεσία συνεχίζει νὰ θεᾶται ἀπαθῶς καὶ νὰ ἀνέχεται κατακρίτως, ἐν γνώσει αὐτῆς ὅτι «εἰς τὰ τῆς Πίστεως οὐ χωρεῖ συγκατάβασις καὶ οἰκονομία», δεχομένη οὕτω τὴν πλήρως ἀποστατήσασαν καὶ κανονικῶς «ἀκοινώνητον» οὔσαν Πατριαρχικὴν Ἱεραρχίαν, κοινωνοῦσα πλήρως μετ' αὐτῆς, εἰς οὐδὲν λογιζομένη τὴν ἐν τῷ Σώματι τῆς Ἐκκλησίας συνεχιζομένην «διάσπασιν τῆς ἐνότητος» τοῦ Πληρώματος Αὐτῆς καὶ ἰδιαιτέρως τῆς τοιαύτης τοῦ «διχασμοῦ καὶ τῆς διαιρέσεως» μεταξὺ τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος!

Ἡ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, ὅθεν, κατάστασις αὕτη, ἐφ' ὅλων τῶν πλευρῶν δεόντως ἐρευνωμένη, ἀποδεικνύει καὶ μαρτυρεῖ ὅτι βασικὸν αἷτιον αὐτῆς ἔχει τὴν, ὡς ἄνω, ἀποστατήσασαν Ἱεραρχίαν, ἔνεκα τῆς ὑπ' αὐτῆς, «δημοσίᾳ» ἐμπράκτως τε καὶ θεωρητικῶς, διακηρυσσομένης ἀντιχρίστου «Οἰκουμενιστικῆς» παναιρέσεως καὶ τοῦ εἰσέτι διατηρουμένου «Νεο-Ἡμερολογιτικοῦ» σχίσματος, ὡς διὰ τῶν ᾧδε παρατιθεμένων ἀναντιρρήτων στοιχείων προκύπτει.

Ἀναπόφευκτος, ἐπομένως, συνέπεια τυγχάνει, ἢ διὰ τῆς Κανονικῶς ἐντελλομένης «Συνοδικῆς Πράξεως» τῆς «ἀποτειχίσεως καὶ Διαστολῆς», ὑπὸ τοῦ «ἀκαινοτομήτου Ἀγιορειτικοῦ πληρώματος» ἀντιμετώπισις τῆς ἀπαραδέκτου καὶ κατακριτέας κρινομένης τοιαύτης καταστάσεως ὑπό τε τῆς «Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας» καὶ τῆς Καταστατικῆς Ἀγιορειτικῆς Διατάξεως (ἄρθρα 5 καὶ 184 Κ.Χ.Α.Ο.), ἣτις,

ἐπὶ ποινῇ ἀπελάσεως, ἀπαγορεύει τοὺς οὕτως ὑπονομεύοντας τὴν ὀρθόδοξον ὑπόστασιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, ὡς ἐν προκειμένῳ διαπράττει τόσον ἐμφανῶς καὶ «δημοσίᾳ» ἢ Πατριαρχικῇ Ἱεραρχίᾳ, τῇ ἀσυγγνώστῳ πρωτοβουλία καὶ ἐπιμονῇ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, δρῶντες οὕτω καὶ κινούμενοι ἐν «έτεροδόξῳ» καὶ «σχισματικῷ» φρονήματι καὶ «προσηλυτιστικῇ» οἰκουμενιστικῇ ἀρνήσει καὶ προδοσίᾳ!!!

Τὴν ἀκριβῆ, συνεπῶς, καὶ ἀληθῆ οὐσίαν καὶ ἔννοιαν τῆς ὅλης μορφῆς τοῦ θέματος τούτου θεωροῦντες καθηκόντως ἐπιβεβλημένον ὅπως ἐκθέσωμεν, ιδίως δὲ λόγῳ τῆς ἐπ' αὐτοῦ καταστραγγαλιζομένης ἀληθείας καὶ πραγματικότητος, τῆς ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω προαναφερθέντων ὑπευθύνων ἀρμοδίων παραγόντων «εὐκαίρως – ἀκαίρως» ἐπιχειρουμένης, παραθέτομεν τὰ πρὸς τοῦτο ἀκόλουθα ἀδιάψευστα στοιχεῖα:

Δέον ὅπως κατανοηθῆ πλήρως ὅτι, οἱ μὴ μνημονεύοντες « τ ὀ ὄ ν ο μ α » τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐν Ἁγίῳ Ὁρει Πατέρες, (πρᾶξις διενεργουμένη ἀπὸ τοῦ 1924 ἕως σήμερον συνεχῶς καὶ ἔνεκα κανονικῶν λόγων ὑπαιτιότητι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου δημιουργηθέντων, ὡς περὶ τούτου ἀρκούντως προεξεθέσαμεν) οὐδενὸς μνημονεύουν «ἄλλου ὀ ν ὀ μ α τ ο ς », ἀλλ' ἐπιτελοῦν τὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως ἐπιβεβλημένην καὶ μὴ δυναμένην νὰ παραλειφθῆ δέησιν: «ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν...» ἀ ν ω ν ὑ μ ω ς .

Τοῦτο δὲ πράττουν, σημειωτέον, ἔνεκα τῆς «ἐν πίστει πτώσεως» τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς προανεπτύχθη, ἐπομένως δὲ καὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ πεπτωκότος Ἀρχιεπισκόπου, ἡ θέσις τοῦ ὁποίου πάντοτε πληροῦται διὰ τῆς διαμνημονεύσεως τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, μόνον καὶ ἐφ' ὅσον οὗτος τυγχάνει «κανονικῶς ἀκατάγνωστος», ὅτε –τότε– δύναται νὰ «ὀρθοτομῆ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας»!

Διότι ὁμως ἔνεκα τῆς πτώσεως ταύτης συμβαίνει τὸ ἀντίθετον καὶ δεδομένου ὅτι ἡ «Συνοδικὴ Πρᾶξις τῆς

Ἐκκλησίας» (Ἰ. Καν. 15 ΑΒ' Συν.) καθιστᾶ τοὺς οὕτω «...σφαλλομένους» ποιμένας «ὑποδίκους» καὶ ἄξιους «ἀποτειχίσεως καὶ διαστολῆς», τούτου ἔνεκα, «Θείῳ τε καὶ Κανονικῷ Δικαίῳ», ἡ θέσις τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, σήμερον, τυγχάνει «ΚΕΝΗ καὶ ΧΗΡΕΥΟΥΣΑ» ὡς μὴ πληρουμένη ὑπὸ «ὀρθοτομοῦντος τὸν λόγον τῆς ἀληθείας» Ἀρχιεπισκόπου, καθόσον ὁ ἐπὶ «αἰρέσει καὶ σχίσματι», ὡς προεῖρηται, ὅλως ἀντικανονικῶς, κατέχων σήμερον ταύτην καὶ «πεπτωκὸς ἐν πίστει» τοιοῦτος, τυγχάνει, ἔνεκα τούτου, «Συνοδικῶς» «ὑπόδικος» ἐνώπιον συκληθησομένης Συνόδου πρὸς τελικὴν κρίσιν αὐτοῦ, ἐνῶ, «Πρὸ τῆς Συνοδικῆς ταύτης Διαγνώσεως», θεωρεῖται «Κανονικῶς» (νῦν) «ἐνεργεία» «ἀκοινώνητος» καὶ ἄξιος «ἀποτειχίσεως καὶ διαστολῆς» ἐναντι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος αὐτοῦ!

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω, συνεπῶς, δὲν πρόκειται περὶ ἐνεργείας καὶ πράξεως ἀποσκοπούσης εἰς «ἄρνησιν τῆς παραδοχῆς» ἢ εἰς τὴν «κατάργησιν τῆς ἰσχύος» τοῦ Καταστατικοῦ Θεσμοῦ τῆς «ἀπ' εὐθείας» ἐκκλησιαστικῆς ὑπαγωγῆς τοῦ Ἁγίου Ὁρους εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, πρὸς παράβασιν καὶ ἀθέτησιν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Κ.Χ.Α.Ο., ἀλλ' εἰς πλήρη ἐφαρμογὴν τῶν Κανονικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Διατάξεων, αἵτινες προβλέπουν «Παῦσιν Μνημοσύνου καὶ Κοινωνίας» εἰς πάντα ἐν «εὐσεβείᾳ... σφαλλόμενον» ἐπίσκοπον, «Μὴ τηροῦντα τοὺς Ἰ. Κανόνας ἀπαρασαλεύτως», κατὰ τὴν ρητὴν τοῦ «Συνταγματικοῦ Δικαίου», ὡς ἔπεται, διαβεβαίωσιν, ὅσον καὶ ἂν πειρῶνται νὰ παρερμηνεύσωσι τοῦτο οἱ ἐν προκεμένῳ ἀρμόδιοι ἢ οἱ κακοβούλως ἐπιχειροῦντες, τυχόν, νὰ διαστρέψουν, πρὸς κάλυψιν τῆς ἑαυτῶν ἐνοχῆς, διὰ τῆς ψευδολογίας (Κολ. β', 8) καὶ «...κενῆς ἀπάτης»!

Δυνάμει, συνεπῶς, τῆς ἀνωτέρω ἐκτεθείσης ἀντικειμενικῆς πραγματικότητος, κρίνεται ὡς μὴ ἐπὶ ἀληθοῦς καὶ ἀπλανοῦς ἐπιχειρηματολογίας καὶ κρίσεως ἰστάμενον τὸ «σκεπτικὸν» τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 4/1996 Τμῆμα Δ', σελ. 8,

προμνησθείσης ἀποφάσεως τοῦ Σ.τ.Ε., καθ' ὃ διατυποῦται ὅτι: «Τὰ λαβόντα χώραν ἐγένοντο καθ' ἃ ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ Ἁγίου Ὅρους προβλέπει!» Καὶ τοῦτο, διότι οἱ οὕτω κρίναντες, οὐδόλως ὑπελόγισαν (κακῶς, βεβαίως, κατὰ τὴν ἐμὴν ἀντίληψιν) τὴν καταφανῶς παντελῆ ἔλλειψιν «ἵχνους δόλου» καὶ προθέσεως ἀθετήσεως ἢ παραβάσεως τῶν, περὶ ὧν ὁ λόγος, καταστατικῶν διατάξεων τοῦ Ἁγίου Ὅρους ἐκ μέρους τῶν ἀδίκως κατακριθέντων ἐν προκειμένῳ Προφητηλιατῶν Πατέρων καὶ τῶν ἐν γένει μὴ μνημονευόντων τοιούτων.

Τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι οἱ οὕτω κρίναντες – ὅλως ἀντιθέτως πρὸς τὴν νομίμως ἐπιβαλλομένην, ἐν προκειμένῳ, διαδικασίαν – οὐχὶ μόνον ἀπέφυγον ἐπισταμένως νὰ ἐρευνήσουν καὶ ἐξακριβώσουν, ὡς ὑπεχρεοῦντο, πότε καὶ ἐκ τίνων λόγων, προὑποθέσεων καὶ συνθηκῶν καὶ δὴ «Συνταγματικῶν Ὁρων» δύναται νὰ θεωρηθῆ Νόμιμος καὶ ἐπιβαλλομένη – διὰ σχετικῶν, μάλιστα, κυρώσεων – καὶ κυρίως, πότε θεωρεῖται ἀπρόσκοπτος **κ α ν ο ν ι κ ῶ ς** ἢ περὶ τοῦ θέματος τῆς «Διαμνημονεύσεως...» Καταστατικῆ τοῦ Ἁγίου Ὅρους οἰκεία (τοῦ ἄρθρου 5) Διάταξις, ἀλλ' οὐδὲ κἂν ὑπελόγισαν τὰ, ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, νομοτύπως κατατεθέντα αὐτοῖς, προφορικῶς καὶ ἐγγράφως, ἀπολογητικὰ στοιχεῖα ὑπὸ τῶν ματαίως καὶ ὅλως ταλαιπώρως ἀδικηθέντων ἀνωτέρω Πατέρων!

Τὶ εἶδους, ἐπομένως, «προσπάθεια κατεβλήθη», ὡς ἡ ἀνωτέρω Δικαστικὴ Ἀπόφασις ἀναφέρει, κατὰ τὴν «ἀπολογίαν τῶν αἰτούντων» καὶ διὰ τίνος τρόπου «ἐξηντλήθησαν πᾶσαι αἱ πρὸς τοῦτο δυνατότητες», ὡς εἶχον ὑποχρέωσιν νὰ ἐνεργήσουν οἱ ἀρμόδιοι ἐν προκειμένῳ, καθόσον οὗτοι οὐδόλως ἠθέλησαν ἢ ἐδέχθησαν νὰ ἐρευνήσουν, ἐὰν οἱ λόγοι τοῦ μὴ δυνατοῦ τῆς ὑπὸ τῶν ἐν λόγῳ Πατέρων «διαμνημονεύσεως...» κρίνονται Κανονικῶς ὑποστατοί βάσει τῆς οἰκείας Συνταγματικῆς Διατάξεως; Μήπως ἐθεωρήθη ὅτι ἐξηντλήθησαν διὰ τῆς καταπιέσεως καὶ τῆς ἀπειλῆς; Τοῦτο

ὅμως δὲν λέγεται, οὔτε ἀποτελεῖ «ἐξάντλησιν δυνατοτήτων», ἀλλὰ «κραυγαλέος καταναγκασμὸς καὶ καταπίεσις», ἐσχάτη δὲ καταδυνάστευσις τοῦ ἀπαραβιάστου τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως καὶ δὴ τῆς θρησκευτικῆς, τῆς ἐν πίστει ἀληθοῦς καὶ γνησίας τοιαύτης!

Ἔνεκα τοῦ καταφανοῦς διαδικαστικοῦ τούτου κενοῦ δὲν κατέστη δυνατὴ ἡ ἔκδοσις δικαίας κρίσεως, βάσει ὀρθοῦ, ἀπροκαταλήπτου καὶ ἀδιαβλήτου συμπεράσματος, ἐρειδομένης. Καὶ τοῦτο, ἐφ' ὅσον ἡ, βάσει τῶν προλεχθέντων, ἀποστατήσασα Ἱεραρχία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (ὡς συνεχίζουσα τὸ Σχίσμα τοῦ 1924 καὶ διὰ τῆς προδιαληφθείσης «Ἐγκυκλίου» κοινωνοῦσα τῇ Οἰκουμενιστικῇ αἵρέσει) ἀ π ὠ λ ε σ ε ν, οὔτω, π ρ ᾶ ξ ε ι τε καὶ θ ε ω ρ ί α, τὴν «Ὁρθόδοξον Ὑπόστασιν, ἔννοιαν καὶ ἰδιότητα» αὐτῆς, ἐπομενῶς δὲ καὶ τὸ «Κανονικὸν Δικαίωμα» ἵνα, ὡς Διοικοῦσα Ἄρχη «ὀρθοτομοῦσα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας», ἐκπροσωπῇ «αὐτοδικαίως» — Νομίμως καὶ Κανονικῶς — τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς μὴ περιφρουροῦσα τὴν «ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας» καὶ δεδομένου, ὡς ἐκ τούτου, ὅτι: Τόσον τὸ ἐν ἰσχύϊ Συνταγματικόν, ὅσον καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν καὶ Κανονικὸν Δίκαιον «ΔΕΝ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ (ὑπογραμ. ἡμετ.) τὴν συγκεκριμένην ἐκάστοτε Σύνοδον, ἀλλὰ τὴν Σύνοδον τὴν τηροῦσαν τοὺς Κανόνας... ἀπαρασαλεύτως» καὶ δὴ τοὺς ἀναφερομένους ἐπὶ τοῦ δογματικοῦ ὅρου τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας.⁷

Ἐάν, λοιπόν, κατὰ ταῦτα, τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος «δὲν προστατεύει» κάθε ἀποστατοῦσαν Σύνοδον ἢ Ἱεραρχίαν, λόγῳ τῆς «μὴ τηρήσεως ὑπ' αὐτῶν τῶν Ἱερῶν Κανόνων... ἀπαρασαλεύτως», δὲν εἶναι δυνατόν ἐπὶ συνεχῆ 73 ἔτη ἢ Ἱεραρχία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (ἢ πᾶσα ἄλλη μετ' αὐτῆς κοινωνοῦσα καὶ συμπορευομένη) ἐξακολουθητικῶς καὶ ἀκατασχέτως νὰ ἀποστατῇ μέχρι σήμερον, οὐχὶ μόνον ὡς

---

7. Πρβλ. Εἰσήγησιν Συμβούλου Ἐπικρατείας Α.Ν. Μαρίνου, ἐν «Ὁρθόδοξος Τύπος», φυλ. 452, 1981, σελ. 4.

«μὴ τηροῦσα... ἀπαρασαλεύτως τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας», ἀλλὰ καὶ διότι αὕτη, σκοπίμως καὶ ἠθελημένως ἀθετεῖ καὶ καταστρατηγεῖ αὐτούς, ὅλως δυσσεβῶς καθυβρίζουσα πράξει τὸ διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπικτηθὲν ἀναφαίρετον κῦρος καὶ τὴν Κανονικὴν καὶ Δογματικὴν αὐτῶν ἰσχύν, τόσον διὰ τῆς «Ἐγκυκλίου» αὐτῆς, ὅσον καὶ δι' ἐτέρων οἰκουμενιστικῶν ἐκδηλώσεων, διακηρύττουσα ἀσυστόλως ὅτι: «Φρόνημα τῆς (κατ' αὐτὴν) Ἐκκλησίας εἶναι ὅτι ἡ τῶν διαφορῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν (δηλαδή, ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων) προσέγγιςις πρὸς ἀλλήλας καὶ κοινωνία οὐκ ἀποκλείεται ὑπὸ τῶν ὑφισταμένων μεταξὺ αὐτῶν (ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων) καθοριζομένων δογματικῶν διαφορῶν...» καὶ ὅτι «αἱ δυσχέρειαι αὗται... οὔτε δύνανται οὔτε ὀφείλουσι κώλυμα ἀποτελέσαι...»!

Καταφανῆς τυγχάνει, ἐπομένως, ἡ τῶν Ἱερῶν Κανόνων συστηματικὴ καταφρόνησις καὶ ἀπειθεία τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἣτις, τοιαύτας ὀλεθρίους καὶ καταλυτικὰς οἰκουμενιστικὰς προθέσεις ἔχουσα ἔναντι τῆς Ὀρθοδόξου συνεπειᾶς καὶ Κανονικότητος, ἀναγκάζεται «ἐκ τοῦ περισσεύματος τῶν ἀντιχρίστων αὐτῆς οἰκουμενιστικῶν φρονημάτων» νὰ ἐκβράσῃ τοὺς ἑαυτὴν συνιστῶντας χαρακτηρισμοὺς περὶ «τῶν παλαιῶν προλήψεων καὶ ἕξεων» καὶ περὶ «τῶν τειχῶν τοῦ αἴσχους», ἐπιχειροῦσα οὕτω, ὅλως ματαίως, νὰ κατασπλώσῃ τὸ ἀκατάλυτον κῦρος τῆς Ὀρθοδόξου Κανονικότητος, ἵνα εἰσέλθῃ αὕτη καὶ ἐντειχισθῇ εἰς τὸ πραγματικὸν καὶ ἀληθὲς «τεῖχος τοῦ αἴσχους», τὸ ὁποῖον ἐνσαρκώνει ἡ ἀντίχριστος Οἰκουμενιστικὴ ἀποστασία!

Καὶ οἱ μὲν ἀνωτέρω προμνησθέντες οἰκουμενισταὶ ἀποστάται «ποιμένες», ἀναισχύντως καθυβρίζοντες τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, θεωροῦν καὶ ἀποκαλοῦν τούτους «τεῖχη αἴσχους»⁸, πειρώμενοι ὡς ἐκ τούτου ὅπως διαβάλλωσι τὸ ἀκατάλυτον κῦρος καὶ τὴν ἰσχύν αὐτῶν πρὸς κατίσχυσιν τοῦ

8. Βλέπε: α) «Φωνὴ τῶν Πατέρων», Μάρτιος 1995, σελ. 2,

β) «Ὁ Ἀγορεύτης», 1996, Ἄρ. φ. 16 (54) καὶ

γ) «Ἐπίσκεψις», 15.6.1989.

αίρετικοῦ_οἰκουμενιστικοῦ φρονήματός των καὶ ἐπίτευξιν τῆς «ἀδογματίστου» ἐνώσεως αὐτῶν μετὰ τῶν διαφορῶν ἐν κακοδοξία ἐτεροδόξων αἰρετικῶν (βλέπε σχετικὰς ἐκφράσεις των εἰς «Ἐγκύκλιον...» 1920)!

Ἡ δὲ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ (ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς Μοναδικότητος) καὶ Ἀποστολικὴ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, διὰ τῆς «Πράξεως» Αὐτῆς, τοὺς μὲν Ἱεροὺς Κανόνας θεωρεῖ καὶ ἀναγνωρίζει, ὡς αὐτὸ τοῦτο τὸ Ἱερὸν Αὐτῆς «Πηδάλιον», δυνάμει τοῦ ὁποίου ὡς «Νοητὴ Ναῦς», κατευθύνει τὸ εὐσεβὲς καὶ πιστὸν πλήρωμα Αὐτῆς – Κλήρον καὶ Λαόν – εἰς λιμένα ἀσφαλοῦς ψυχικῆς σωτηρίας, τοὺς δὲ *«ἐν καταφρονήσει τιθεμένους τοὺς Ἱεροὺς καὶ Θείους Κανόνας τῶν Ἱερῶν Πατέρων ἡμῶν, οἱ, καὶ τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν ὑπερείδουσι, καὶ ὅλην τὴν Χριστιανικὴν Πολιτείαν κοσμοῦντες, πρὸς θείαν ὁδηγοῦσιν εὐλάβειαν, ἀνάθεμα»* (αὐτοῖς καθυποβάλλει).

Κατὰ τὴν σχετικὴν ἐπίσης ἀπόφασιν τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (Κανὼν Α'), ὀρίζεται μεταξὺ ἄλλων ὅτι:

α) *«...Παρὰ πάντων πρέπει νὰ φυλάττωνται οἱ Θεῖοι Κανόνες ἀπαρασάλευτα. Οἱ γὰρ μὴ φυλάσσοντες, εἰς φρικτὰ ἐπιτίμια ὑποβάλλονται». «Ταῦτα περὶ Κανόνων διατετάχθω ὑμῖν παρ' ἡμῶν, ὧ Ἐπίσκοποι. Ὑμεῖς δὲ ἐμμένοντες αὐτοῖς σωθήσεσθε, καὶ εἰρήνην ἔξετε, ἀπειθοῦντες δὲ κολασθήσεσθε» (!).*

β) *«Ἀγαλλιώμενοι ἐπ' αὐτοῖς, ὡς εἶ τις εὖροι σκῦλα πολλά, ἀσπασίως τοὺς Θείους Κανόνας ἐνστερνίζόμεθα, καὶ ὀλόκληρον τὴν αὐτῶν διαταγὴν καὶ ἀσάλευτον κρατύνομεν, τῶν ἐκτεθέντων ὑπὸ τῶν σαλπύγγων τοῦ Πνεύματος πανευφήμων Ἀποστόλων, τῶν τε ἐξ Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ τῶν τοπικῶς συναθροισθεισῶν... Καὶ τῶν Ἁγίων*

Πατέρων ἡμῶν, ... Καὶ οὖς μὲν τῷ ἀναθέματι παραπέμπουσι, καὶ ἡμεῖς ἀναθεματίζομεν. Οὖς δὲ τῇ καθαιρέσει, καὶ ἡμεῖς καθαιροῦμεν. Οὖς δὲ τῷ ἀφορισμῷ, καὶ ἡμεῖς ἀφορίζομεν. Οὖς δὲ τῷ ἐπιτιμίῳ παραδιδόασι, καὶ ἡμεῖς ὡσαύτως ὑποβάλλομεν».

Καὶ γ) «Ὁρίσθη παρὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων χρῆναι καὶ μετὰ θάνατον ἀναθεματίζεσθαι, τοὺς εἴτε εἰς πίστιν, εἴτε εἰς Κανόνας ἀμαρτήσαντας»...⁹

Διὰ τῶν ἀνωτέρω στοιχείων, καταφανές τυγχάνει ὅτι ἀντικατοπτρίζεται πλήρως ἡ προεκτεθεῖσα σημερινὴ ἀπευκταία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατάστασις εἰς τοὺς διαφόρους αὐτῆς τομεῖς καὶ ἐκτάσεις, καὶ συγκεκριμένως ἐπὶ τῆς τοῦ Ἁγίου Ὁρους διαδραματιζομένης τοιαύτης!

Οἱ ἐπ' αὐτῆς φυσικοὶ καὶ ἠθικοὶ αὐτουργοί, ὑπεύθυνοι καὶ ἀρμόδιοι παράγοντες, ἐνέχονται – ὡς προείπομεν – ἀναλόγως τῆς θέσεως καὶ ἀρμοδιότητός των ἕκαστος, ὡς τοῦτο ἐμφανές κατέστη ἐπ' ἐσχάτων, ἥτοι, τόσοι αἱ Ἱεροκοινοτικαὶ Ἀρχαὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὅσον καὶ αἱ προαναφερθεῖσαι, ἢ τε ἀνωτάτη Δικαστικὴ καὶ Διοικητικὴ τοῦ Κράτους ἐξουσία!

Ἐὰν ἐπομένως, τὰ ἀνωτέρω παρατεθέντα στοιχεῖα συμβῇ νὰ ἀγνοηθοῦν (πρᾶγμα μᾶλλον πιθανόν, δεδομένου ὅτι διερχόμεθα ἐποχὴν καθ' ἣν τὰ νευραλγικώτερα κέντρα τῆς σημερινῆς κοινωνίας κατευθύνονται ὑπὸ τῶν προδρομικῶν ὀργάνων τοῦ Ἀντιχρίστου) καὶ δὲν διατεθοῦν – οἱ ἀνωτέρω ἀρμόδιοι καὶ ὑπεύθυνοι – νὰ ἀξιοποιήσουν ἐμπράκτως καὶ ἐπειγόντως αὐτά, πρὸς ἐπανάκαμψιν τῆς καταστάσεως εἰς τὴν σωτήριον τῆς Ἐκκλησίας Παραδοσιακὴν Ὁρθόδοξον κατεύθυνσιν, καὶ τὴν ἔννομον ἀπόδοσιν τῆς Δικαιοσύνης, τότε, κατ' ἀναπόφευκτον συνέπειαν, ὁμοῦ μετὰ τῆς συνεχῶς ἐπιδεινουμένης ἐκκλησιαστικῆς ἀποστασίας, θὰ συνεχίζεται

---

9. Βλέπε Προλεγόμενα περὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἐν Ἰ. Πηδαλίῳ.

καὶ ἡ κατασπίλωσις τῆς «Δικαστικῆς κρίσεως» πρὸς μῶμον τῆς «Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης», ἥτις, μόνον τὸ ξηρὸν γράμμα τοῦ Νόμου ὑπολογίζουσα, ἀποφαίνεται, ὡς ἄνω, ἀσυνεπῶς καὶ ἀβασίμως δίχα, ἥτοι, τοῦ στοιχείου τῆς ἐννοίας τοῦ Κανονικοῦ καὶ Ἐκκλησιαστικοῦ Νόμου, τὸ ἀναμφίβολον κῦρος καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν ὁποίων αὐτὸ τοῦτο τὸ ἰσχύον «Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος», νομίμως σήμερον δυνάμει τῶν «Ἱερῶν Κανόνων», περιφρουρεῖ καὶ «προστατεύει».

Βάσει, ὅθεν, τῆς ἐν λόγῳ «Συνταγματικῆς» Διατάξεως, ἥτις ἀναγνωρίζει τὸ κῦρος καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν Διατάξεων τοῦ Κανονικοῦ καὶ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, (τὰς ὁποίας – ὡς προείπομεν – ὑποχρεοῦται νὰ τηρῇ «ἀπαρασαλεύτως» ἡ Ἑγεσία τῆς Ἐκκλησίας διὰ νὰ τυγχάνη τῆς «Συνταγματικῆς προστασίας»), δέον νὰ καταστῇ γνωστὸν ἐκ μέρους τῶν Δικαστικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν ὅσον καὶ τῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὅπως μὴ ἐκδίδουν ἀποφάσεις «ἀπελάσεων», τόσον ἀνευθύνως καὶ κολασίμως, διότι ἐκ μέρους τοῦ «Ἀνωτάτου Κριτηρίου» τῆς «Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας» (στοιχεῖον τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ τὸ «Ἀκαινοτόμητον Πλήρωμα Αὐτῆς») τυγχάνει ἀνεπίτρεπτος, ἀπαράδεκτος καὶ ἐκκλησιαστικῶς κατακριτέα ἡ ἔκνομος αὕτη δικαστικὴ ἀσυνέπεια καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς συνεχιζόμενον ὄνειδος ἢ παρὰ τὴν, ὡς ἄνω, «Συνταγματικὴν κατωχύρωσιν» διενεργουμένη, καθ' ἣν ἐν τῷ «Μυθεύματι» τῆς «ἀντιποιήσεως ἀρχῆς» – τῇ εἰσηγήσει τῶν Νεο-Ἡμερολογιτικῶν καὶ Οἰκουμενιστικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν – συμβαίνει, ἐνίοτε, νὰ διασύρεται τὸ «Ἀκαινοτόμητον καὶ Ὁρθοδόξως Ἐνιστάμενον Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὰς αἰθούσας τῶν Πολιτικῶν Δικαστηρίων δίκην κακοποιῶν καὶ δὴ ἀπατεῶνων!

Ὅποια καταφανῆς ἐνταῦθα πνευματικὴ πώρωσις διαπιστοῦται κατὰ τῶν, ὡς ἄνω, διενεργησάντων πεπλανημένως καὶ ἀντορθοδόξως, ὡς μὴ ὄφειλον ἀρμοδίων παραγόντων! Ἡ πρᾶξις αὕτη καὶ κατάστασις οὐδόλως δικαιολογεῖται νομίμως καὶ κανονικῶς ὡς μὴ δυναμένη νὰ συγκριθῇ καὶ

παραβληθῆ πρὸς παρομοίαν περίπτωσιν οἰουδήποτε διαθέτοντος ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην εὐσυνείδητον πνευματικὴν κρίσιν καὶ προαίρεσιν. Τῷ λόγῳ τούτῳ, ὅθεν, ἀφεύκτως προκύπτει ὅτι τὰ οὕτω διενεργηθέντα ἀποτελοῦν καθαρὰν πρᾶξιν πλήρους συνθηκολογήσεως πρὸς συμπόρευσιν μετὰ τῆς ἀντιχρίστου Οἰκουμενιστικῆς ἀποστασίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς ὁποίας – δυνάμει τῶν ἐκκλησιολογικῶν δεδομένων – μόνον διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ «διωγμοῦ Ὁρθοδόξου Πίστεως» δύναται, ἐν προκειμένῳ, καὶ ἐν γενικῇ ἐννοίᾳ καταλλήλως ν' ἀποδοθῆ.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅμως, δεόν νὰ γνωρίζουν οἱ πειρώμενοι νὰ παρουσιάσουν «τὸ φῶς σκότος» καὶ «τὸ σκότος φῶς» ὅτι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ματαιοπονοῦν πρὸς τοῦτο, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ «θεραπευθῆ» ἢ ἀπὸ τοῦ 1920, ὄντως, «μακροχρόνιος, χαίνουσα καὶ ὄζουσα πληγὴ εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους», ἢ ἔνεκα τῆς Σχισματικῆς καὶ Αἰρετικῆς ἀποστασίας – ὡς ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν – δημιουργηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν συνοδοιπορουσῶν αὐτῷ Ἱεραρχιῶν, ἀλλὰ μέσῳ τῆς τὰ «ἀσθενῆ θεραπευούσης» Θείας Χάριτος, τῆς ἐπιφοιτώσεως μόνον ἐν Ἀληθείᾳ Πίστεως καὶ εἰλικρινοῦς Μετανοίας!

Καὶ οὐχὶ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ τὸ χεῖριστον πάντων εἶναι ἡ διενεργουμένη ἀντικανονικὴ καὶ ἀντορθόδοξος πρᾶξις ἐκ μέρους τῶν ἀνωτέρω ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι ἐνῶ εὐρίσκονται «ἐντὸς» τοῦ Σχίσματος καὶ τῆς Αἰρέσεως καὶ ἐνῶ ἴστανται, ἐκκλησιολογικῶς «ἐκτὸς» τοῦ «Ἀκαινοτομήτου» πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελοῦντες οὕτω τὸ «Καινοτομοῦν» τοιοῦτον, ὡς ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν, αὗται, παρὰ ταῦτα, ἀποτολμοῦν (προφανῶς ὅπως καλύψωσι τὴν ἑαυτῶν ἐνοχίην) νὰ θεωρήσουν καὶ κατακρίνουν τὸ «Ἀκαινοτόμητον» Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, Κλῆρον καὶ Λαόν, ὡς «Σχισματικόν» καὶ «Ἐκτὸς Ἐκκλησίας»!!! Τοῦτο δὲ ὅλως ἀξιοκατακρίτως διαπράττουν ἐπὶ τῷ μόνῳ λόγῳ διότι τὸ

πλήρωμα τούτο καθηκόντως παραμένει ἀμετακίνητον ἐντὸς τῶν Πατρῶν τῆς Ἐκκλησίας Παραδόσεων καὶ δὲν ἀκολουθεῖ, αὐτοδικαίως καὶ καθηκόντως, τὸ Νεο-Ἡμερολογιτικὸν Σχίσμα καὶ τὴν Οἰκουμενιστικὴν αἵρεσιν, κατακρίνοντας τελικῶς τούτο, οἱ ὄντως «δυνάμει» ὄντες τῷ Σχίσματι καὶ τῇ Αἵρέσει «συνολλύμενοι», οὐχὶ πλέον ἄξιον τῆς ἀνωτέρω «Συνταγματικῆς κατοχυρώσεως καὶ Νομικῆς προστασίας», ἀλλ' ἄξιον τῆς ... «αὐθημερόν» Γκανκστερικῆς καταδίκης καὶ «ἀπελάσεως» αὐτοῦ ἐξ Ἁγίου Ὁρους!!!

Οὐδενός, ἀσφαλῶς, μέλους τῆς Ἁγιορειτικῆς Ἀδελφότητος, ἐπιδιώκοντος καὶ κατεργαζομένου τὴν ἀσφαλῆ ψυχικὴν αὐτοῦ σωτηρίαν, νομίζομεν ὅτι θὰ διαφεύγη ἢ – τυχὸν ὑπάρχουσα – παραπλανητικὴ πεποίθησις καὶ τὸ φρόνημα, ὅτι ὁ σκοπὸς καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ Μοναχικοῦ ιδεώδους – ἰδίως ἐν Ἁγίῳ Ὁρει καὶ κατὰ τὰς σημερινὰς μάλιστα ἡμέρας τῆς ἐκκλησιαστικῆς συγχύσεως καὶ ἀποστασίας – ἐκπληροῦται πλήρως μόνον μὲ τὴν διαφύλαξιν τῶν Ἁγίων Λειψάνων καὶ τὴν διατήρησιν τῶν Ἱερῶν Κειμηλίων, τοῦ χρέους τῆς φιλοξενίας καὶ εὐποιΐας καὶ τὴν ἐκ τῆς παραδεδομένης τυπικῆς τάξεως ἀκριβῆ καὶ ἀπαράλειπτον ἐπιτέλεσιν τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, Ἀγρυπνιῶν καὶ λοιπῶν ἑορταστικῶν Πανηγυρικῶν ἐκδηλώσεων, διότι (ἐπαναλαμβάνομεν) μόνον αὐτὰ ταῦτα τὰ «ἔργα» τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐκπληρώσεως τῶν καθοριζομένων Μοναχικῶν καθηκόντων, ἐὰν δὲν συνοδεύονται – ἀπαραιτήτως καὶ κατὰ πρῶτον λόγον – μὲ τὴν ἔμπρακτον ἐπιτέλεσιν τῶν «ἔργων τῆς πίστεως», ἅτινα ἐπιβάλλει καὶ ἀπαιτεῖ ἡ Μοναχικὴ Πολιτεία καὶ ἡ ἐν γένει ὀρθόδοξος ὑπόστασις ἡμῶν, τότε ταῦτα καθίστανται «νεκρὸν γράμμα τοῦ νόμου» καὶ «λίθος προσκόμματος» εἰς τοὺς ἐλπίζοντας δικαιοῦσθαι καὶ τυχεῖν σωτηρίας ἐξ αὐτῶν τούτων καὶ μόνον, ἄνευ, δηλαδή, ἐργώδους, ἐμπράκτου καὶ ἀκαταγνώστου βιώσεως τῶν ὄρων καὶ συνθηκῶν τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Πίστεως (τῆς «κινδυνευούσης» σήμερον ἔνεκα τῆς Οἰκουμενιστικῆς αἵρέσεως καὶ τοῦ Νεο-

Ἡμερολογιτικοῦ σχίσματος), ἡ ὁποία, διὰ τῆς σωζούσης ἀγιαστικῆς αὐτῆς χάριτος, ζωογονεῖ τὸ «σῶμα τῶν νεκρῶν ἔργων», καθιστῶσα ἑαυτὴν «ἐξ ἔργων δικαιουμένην καὶ τελειουμένην», ἵνα οὕτω καὶ ἡμεῖς «ἐκ πίστεως δικαιωθῶμεν» (Γαλ. γ', 24).

Μετὰ ἀπὸ τὴν τοιαύτην ἀντευαγγελικὴν, ἀντορθόδοξον καὶ ἀντιμοναχικὴν κατάστασιν καὶ συμπεριφορὰν τῶν ὡς ἄνω ὑπευθύνων παραγόντων, προεξαρχούσης τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἱερο-Κοινοτικῆς Ἡγεσίας, ἀποδεικνύεται ἡ κραυγαλέα ἀντίθεσις καὶ ἀσυνέπεια μεταξὺ ἀληθείας καὶ ὑποκρίσεως, λόγων καὶ πράξεων, ἔπειτα ἀπὸ τὸ διαγγεληθὲν Ἀγιορειτικὸν «Ψήφισμα» (Φ2/32/69 τῆς 3/16.3.1955), διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Ἱερά Κοινότης ἐθεώρησε καθῆκον αὐτῆς «ὡς φυσικὸς φύλαξ τῆς Ἀγιορειτικῆς Μοναστικῆς Παραδόσεως» νὰ ἐκθειάσῃ τὴν «λαμπρὰν ἱστορίαν καὶ ἀποστολὴν τοῦ Ἁγίου Ὁρους», ἀγνοήσασα τελείως τὸ σημερινὸν οἰκτρὸν «κατάντημα» αὐτοῦ, τὸ παρομοίας ἀκριβῶς «καταπτώσεως ἐν πίστει», ὡς ἐκεῖνο τὸ τοῦ δυσσεβοῦς λατινόφρονος Βέκκου, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου (καταντήματος) οἱ ἱεροὶ τάφοι τῶν τότε μαρτυρησάντων Ἀγιορειτῶν Πατέρων θὰ «συνεχίζουσι νὰ σείωνται» διαμαρτυρόμενοὶ πρὸς «ἔλεγχον τῶν παρανόμων», καθόσον κάθε «ἔνοχος συμβιβασμὸς» συμπορεύσεως καὶ κοινωνίας μετὰ τῶν σημερινῶν ἀποστατῶν ποιμένων οὐδὲν ἄλλο ἀποτελεῖ, εἰμὴ αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπὸ τῶν «προδρομικῶν ὀργάνων τοῦ Ἀντιχρίστου νοητὴν σφραγίδα» τῆς ψυχικῆς αἰχμαλωσίας καὶ καταδίκης τῶν οὕτω πορευομένων!

Ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων ἀμέσως καὶ ἀπροκαλύπτως ἐξάγεται, ἡ δημιουργηθεῖσα ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις ἀποστασίας καὶ διχασμοῦ, ἀκατασχέτως ἐξελισσομένη, ἐδημιούγησεν ἀφεύκτως καὶ ἀνυπερβλήτως, ἄκρως σοβοῦν «θέμα πίστεως» καὶ ψυχικῆς σωτηρίας!

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὸ ὁποῖον τυγχάνει Προϊσταμένη Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, διὰ

τοῦ προκαθημένου αὐτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τοῦ ὁποίου «πρῶτον καὶ κύριον μέλημα εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου ἐτάχθη καὶ εἶναι Πατὴρ καὶ φρουρός», ὀφείλει νὰ διαφυλάττῃ «ἐν τῇ ἐνότητι τῆς πίστεως...» τὸ ἀπὸ Θεοῦ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ποίμνιον.

Τὴν πρωταρχικὴν ὁμως ὑποχρέωσιν ταύτην, τὴν ὁποίαν «ἀγρύπνω ὄμματι» ὀφείλουν, «Θείῳ Δικαίῳ» νὰ ἐκπληροῦν ἀπαραλείπτως ὁ τε Πατριάρχης καὶ ἡ σὺν αὐτῷ Ἱεραρχία, **ΑΠΟΚΛΕΙΕΤΑΙ** νὰ ἐφαρμοσθῇ σήμερον ὑπ' αὐτῶν τῶν «φύσει καὶ θέσει» ἐκκλησιαστικῶν φρουρῶν καὶ φυλάκων»!

Οἱ λόγοι τῆς ἀρνήσεως ταύτης εἶναι καταφανεῖς καὶ ἀδιαμφισβήτητοι, καθότι ἀποτελοῦν τὸ σύνολον τῆς πνευματικῆς αἰχμαλωσίας τῆς ἀντιχρίστου αἱρέσεως καὶ πλάνης τῆς Οἰκουμενιστικῆς ἀποστασίας, ἐκ τῆς ὁποίας κατὰ κράτος ἔχει συληθῆ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ δι' αὐτοῦ ἕτερα Πατριαρχεῖα καὶ Τοπικαὶ Ἐκκλησίαι!

Ἡ δὲ, διὰ τῆς πνευματικῆς ταύτης αἰχμαλωσίας, συντελουμένη ἀποστασία πίστεως τῶν ἀνωτέρω ἐκκλησιαστικῶν Ταγῶν καὶ Ποιμένων, ἀποτελεῖ «ἀμαρτίαν μένουσαν» δι' αὐτούς. Διότι οὗτοι, ὄντες αἰχμάλωτοι καὶ συλημένοι τῇ αἱρέσει καὶ δογματικῇ οἰκουμενιστικῇ πλάνῃ, νομίζουν ἑαυτοὺς «βλέποντας», τουθ' ὅπερ καθιστᾷ αὐτοὺς ἀνυποχωρήτους, «αὐτοκατακρίτους», ἀμαρτάνοντας, καὶ οὕτως ἀμετανοήτως ἀποστατοῦντας!

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὄθεν, εἰς βαθμὸν προδοσίας καὶ ἀρνήσεως δὲν δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ, ὡς καθηκόντως ὀφείλει ἡ Προϊσταμένη Ἐκκλησιαστικῆ ἡμῶν Ἀρχὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, συνεπεία τῶν προεκτεθέντων λόγων τῆς πνευματικῆς, δηλαδή, αἰχμαλωσίας αὐτῆς ὑπὸ τῶν ἐν τῷ Π.Σ.Ε. προδρομικῶν ὀργάνων τοῦ Ἀντιχρίστου, ὡς πάντες οἱ εὐσυνείδητοι πιστοί, οἱ τὸ «Ἀκαινοτόμητον Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας» ἀποτελοῦντες, ἔχουσι πλήρως διαπιστώσει, ἀλλ'

ὡς καὶ ἡ Ὑμετέρα Πανοσιολογιότης ἐπανειλημμένως πρὸς τοῦτο ἔχει ἀναφερθῆ δι' ἐγγράφων διαμαρτυριῶν, ὑπομνημάτων, ἀναφορῶν καὶ διαφόρων ἄλλων συνεχιζομένων «ἀνοικτῶν ἐπιστολῶν» (πλὴν εἰς ὧτα μὴ ἀκουόντων), αὐτὸ ἀκριβῶς τοῦτο τὸ ὑπέρτατον πνευματικὸν χρέος καὶ καθῆκον, ἃς ἀγαθυνθῆ ἡ Ὑμετέρα Πανοσιολογιότης νὰ σπεύσῃ ὀλοπροθύμως οὐσία, πλέον, καὶ πράξει νὰ ἐκπληρώσῃ, ἀντιμετωπίζουσα δι' «ὀρθοδόξου θεαρέστου ἐνστάσεως καὶ μαρτυρίας», ὡς «Ἀκαινοτόμητον Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας» τὴν παροῦσαν ἀπευκταίαν κατάστασιν, τὴν ὑπὸ τῆς «Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας» κατακριτέαν καὶ ἀπάρადεκτον, βάσει τῶν προεκτεθέντων στοιχείων, καθισταμένη οὕτως ἄξιος διάδοχος τῶν ὁμολογητῶν Ὁσιομαρτύρων Ἀγιορειτῶν Πατέρων, πρὸς ἐξωστράκισιν τῶν νέων Βέκκων ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Περιβόλου τῆς Ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου, ἐφ' ὅσον καὶ ἐὰν ἅπαντες οἱ Ἀγιορεῖται Πατέρες θέλωμεν καὶ ἐπιποθῶμεν, ὅπως πάντοτε ὁ Ἱερὸς οὗτος Κλῆρος τῆς Παναγίας, τὸ Ἅγιον Ὄρος, τελῆ ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν Αὐτῆς προστασίαν, ὡς φρουρὸς, κηδεμῶν καὶ προστάτης αὐτοῦ καὶ οὕτω καταξιωθῶμεν τῶν ψυχοσωτηρίων «ἐπαγγελιῶν» καὶ «Ὑποσχέσεων» Αὐτῆς!

Ὁλοκληρώσαντες, κατὰ τὸ εἰς ἡμᾶς δυνατὸν συντόμως, τὴν ὑπὸ ἔννοιαν «Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως» καὶ ὁμολογιακῆς διαμαρτυρίας προκειμένην ἡμῶν «Καταγγελίαν», θεωροῦμεν χρέος νὰ σημειώσωμεν τελικῶς τὴν ἀνάγκην διενεργείας καὶ ἀμέσου ἐπιτεύξεως πνευματικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἀναβαθμίσεως καὶ προσαρμογῆς τῆς Ὑμετέρας Διοικητικῆς Ἀγιορειτικῆς Ἡγεσίας, κατὰ τὰ πρότυπα τῆς Παραδοσιακῆς Ὁμολογίας καὶ Ἀγωνιστικότητος ἐν Πίστει τῶν θεοφόρων Ἀγιορειτῶν Πατέρων ἡμῶν, πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ, ἔνεκα τῶν προαναφερθέντων αἰτίων, καταπεσόντος πνευματικοῦ γοήτρου, τῆς ἀποστολῆς καὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, τόσον διότι τοῦτο ἀπαιτεῖ ἡ ἐξουσιαστικὴ Ὑμῶν ἀποστολὴ καὶ ιδιότης, ἀλλὰ καὶ διότι μόνον οὕτω θέλετε

Δικαίῳ» ΕΚΤΟΣ τῆς, «μετ' Ἄννα καὶ Καϊάφα Γεέννης τοῦ Πυρός» καὶ ΕΝΤΟΣ τοῦ «Ἀκαινοτομήτου» πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας», καθόσον ἡ ρητὴ Πατερικὴ ἐπιταγὴ ὀρίζει σαφῶς ὅτι, ἐὰν ὁ ἐπίσκοπος καὶ ὁ Κληρικὸς (λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος) εἶναι «πονηρὸς» «πίστεως ἔνεκεν, φεῦγε αὐτὸν καὶ παραίτησαι μὴ μόνον ἂν ἄνθρωπος ᾖ, ἀλλὰ καὶ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατιῶν»¹⁰. «Ἄπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, πᾶσαι αἱ Θεῖαι Γραφαί, φεύγειν τοὺς ἑτερόφρονas παραινοῦσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας διῆσασθαι»¹¹.

Πανοσιολογιώτατοι Γέροντες,

Διὰ πάντων τῶν ἀνωτέρω ἀπευθυνόμενοι πρὸς Ὑμᾶς τοὺς κατὰ Θεῖον καὶ ἀνθρώπινον νόμον τὴν ὑπεύθυνον Ἁγιορειτικὴν Ἠγεσίαν ἀποτελοῦντες, ὅσον καὶ πρὸς πάντας τοὺς προαναφερθέντας ἀρμοδίους παράγοντας, τοὺς ἐπὶ τῆς προεκτεθείσης ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως τῆς «ἀποστασίας καὶ τοῦ διχασμοῦ» ἐνεχομένους καὶ ὑπευθύνους, ἐκφράζομεν, ὡς ἐξ αὐτῶν προκύπτει, τὴν πραγματικὴν καὶ ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ σκοποῦ τῆς παρούσης ἡμῶν «Καταγγελίας».

Κατόπιν τούτου, ὅθεν, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ἐκ μέρους Ὑμῶν διενεργηθῆ —ἐξ ἱεροῦ χρέους καὶ διοικητικοῦ καθήκοντος— ἡ δέουσα καὶ ἐπιβαλλομένη ἀντικειμενικὴ καὶ ἀπροκατάληπτος κριτικὴ ἔρευνα καὶ πνευματικὴ ἀξιολόγησις πάντων τῶν «καταγγελομένων» (ὡς ἐπίσης καὶ τῶν ἐν συνεχείᾳ τούτων ἀκολουθούντων «ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ» συναφῶν κειμένων) βάσει τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται τόσον ἢ ἐν γένει προκύπτουσα ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις ἀποστασίας, ὅσον καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς συνεχιζομένη ἀπαράδεκτος τοιαύτη τοῦ Ἁγιορειτικοῦ Διχασμοῦ ἐκ τῆς διασπάσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος μεταξὺ τῆς Ἁγιορειτικῆς Ἀδελφότητος, τ ὅ τ ε , ἐλπίζομεν

10. Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, p.G. 63, 213.

11. Ἁγ. Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, p.G. 160, 105c.

ὅτι μία τοιαύτη συνετή ὑμετέρα ἐνέργεια θὰ καταστήσῃ Ὑμᾶς ἱκανοὺς, ὅπως ἀντιληφθῆτε καὶ πιστεύσητε ὅτι πάντα τά, ὡς ἄνω, ὑφ' ἡμῶν «καταγγελλόμενα»,

δ ἐ ν ἀ π ο τ ε λ ο ῦ ν

παρορμήσεις ἐπιπολαίας, οὐδὲ ἀφελεῖς καὶ ἀνεξελέγκτους προσωπικὰς ἀντιλήψεις ἐκφραζούσας «τὰ τῆς διανοίας ἡμῶν γεννήματα» ἢ ἐκδηλώσεις «ἔξωθεν ἐπινοήσεων», ἀμοίρους πνευματικῆς «διακρίσεως» ἔνεκα πεπλανημένων καὶ ὑπὸ «οὐ κατ' ἐπίγνωσιν ζήλου» ἐξωθουμένων, ἀλλ' ὅτι,

π ρ ἄ γ μ α τ ι ἀ π ο τ ε λ ο ῦ ν

πνευματικὰ γνωρίσματα θεαρέστου (ἐμπράκτου) προσπαθείας πρὸς διάσωσιν καὶ ἐδραίωσιν τῆς Ὁρθοδόξου ὑποστάσεως τῶν ἀποτελούντων τὸ «Ἀκαινοτόμητον» πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας πιστῶν μελῶν Αὐτῆς δι' ὁμολογιακῆς ἀγωνιστικότητος, Κανονικῆς ἀκριβείας καὶ συνεπείας καὶ ἀδιαβλήτου Ἐκκλησιολογικῆς θεμελιώσεως, πρὸς πλήρη οὕτω κατοχύρωσιν τῆς «Νομίμου ἀθλήσεως» (Β' Τιμ. β', 5), ἥτις, οὕτω μόνον δύναται νὰ καταστῆ θεάρεστος, ἀξία ἐπιβραβεύσεως καὶ πρόξενος ἀσφαλοῦς ψυχικῆς σωτηρίας!

Τοιαύτην ἀκριβῶς «Νόμιμον ἀθλησιν» ἠγωνίσθησαν καὶ ἐπέτυχον, χάριτι Θεῖα, πάντες «οἱ ἐν Ἄθῳ Ἅγιοι Ὁμολογηταί, Ὅσιοι, Ἱεράρχαι καὶ Μάρτυρες», οἵτινες, ὡς «φιλόστοργοι Πατέρες», διὰ τοῦ Ἁγίου αὐτῶν —ἐμπράκτου— παραδείγματος, κατέλιπον ταύτην ὡς «Ἱερὰν Παρακαταθήκην» καὶ «Πατερικὴν Ἐντολήν» εἰς τὴν «τοῦ Ὁρους πληθὺν πᾶσαν τῶν Μοναστῶν», εἰς τρόπον ὥστε «ἅπασα» (ἀδιαχωρίστως) ἢ Ἀγιορειτικὴ Ἀδελφότης προπορευομένων Ὑμῶν τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἠγεσίας, νὰ δύναται νὰ ἐκπληρῆ πάντοτε τὸ ἱερὸν καθῆκον τῆς ἀπαρασαλεύτου καὶ ἀδιαλωβήτου διαφυλάξεως τῆς Ἱερᾶς ταύτης Παρακαταθήκης καὶ ἐντολῆς, τόσον κατ' Ἀποστολικὴν ἐπιταγὴν (Α' Τιμ. στ', 20), ὅσον

κυρίως δυνάμει τῆς Εὐαγγελικῆς τοῦ Κυρίου (Γενικῆς) Ἐντολῆς, ἣτις ῥητῶς διαγγέλει ὅτι «...ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς, (πᾶσαν, δηλαδή, Ἀποστολικήν, Συνοδικήν, Πατερικὴν καὶ νομίμως ἔγκυρον καὶ ἀνεγνωρισμένην τῆς Ἐκκλησίας ἐντολήν καὶ ἀπόφασιν) ἐ μ ἐ ἀ θ ε τ ε ῖ...» (Λουκᾶ ι', 16)!

Ἄντι ὅμως τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ ἱεροῦ τούτου χρέους ὅπερ ἀποτελεῖ κοινὸν πνευματικὸν καθῆκον, ἰδιαζόντως ἐπιβαλλόμενον δι' ἅπασαν τὴν Ἀγιορειτικὴν Ἀδελφότητα κατὰ τὸ ἔμπρακτον παράδειγμα τῶν Ἁγίων Ἀγιορειτῶν Πατέρων, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐμπέδωσιν ἐν τῷ Ἱερῷ ἡμῶν Τόπῳ τοῦ Ἁγιο-Πατερικοῦ παραδοθέντος ἡμῖν φρονήματος τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας καὶ Ἀγωνιστικῆς Παρρησίας καὶ διὰ τοῦ ὁποίου, ὡς προείπομεν, μόνον οὕτω δύναται νὰ κατοχυρωθῇ ἡ «Νόμιμος ἄθλησις», παρὰ ταῦτα, λέγομεν, συμβαίνει ὅλως ἀντιθέτως καὶ πρὸς πλήρη ἀθέτησιν τῆς προκειμένης Εὐαγγελικῆς καὶ Πατερικῆς «ἐντολῆς» καὶ «Ἱερᾶς Παρακαταθήκης», ὅπως τὸ καθῆκον τοῦτο νὰ ἔχη π ε ρ ι ο ρ ι σ θ ῆ μόνον εἰς τὸν κατ' ἔτος γνωστὸν ἑορτασμὸν τῆς Ἱερᾶς Μνήμης τῶν Ἁγίων Ἀγιορειτῶν Πατέρων!

Ὁ ἑορτασμὸς ὅμως οὗτος, ὡς δέον νὰ σημειωθῇ, διότι ἐπιτελεῖται χάριν τυπικῶν καὶ ἱστορικῶν λόγων —ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων τοῦτο ἀποδεικνύεται— οὐδένα καρπὸν ψυχικῆς ὠφελείας δύναται νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν πανηγυρικῶς «κραυγάζουσαν ὁμοφώνως πᾶσαν τοῦ Ὕρους πληθύν», ἣτις, ὡς μὴ ὁ μ ο φ ρ ὶ ὦ ς πορευομένη πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν καὶ τὴν «Νόμιμον ἄθλησιν» τῶν ἑορταζομένων Ἀγιορειτῶν Πατέρων, οὐδόλως ἀξιοῦται νὰ «μιμηθῇ αὐτῶν τὰς ἀρετάς», ὅσον καὶ ἂν στεντορίως «κραυγάζει ἐν ὠδαῖς πνευματικαῖς», καθότι τὸ ὀριστικὸν ἀποτέλεσμα τοῦ τοιούτου ἑορτασμοῦ εἶναι, ὁ ἐκ μέρους τῆς «Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας» καταλογισμὸς τοῦ «Μεΐζονος κρίματος» τῆς πνευματικῆς, δηλονότι, εὐθύνης καὶ ἐνοχῆς εἰς τοὺς, ὡς ἄνω, ἑορτάζοντας καὶ οὐδόλως, οὕτω, «τιμῶντας» τοὺς Ἁγίους,

ἀλλὰ π ρ ο τ ι μ ῶ ν τ α ς ὅπως, ἐν πλήρει κοινωνία πίστεως, σ υ μ π ο ρ ε ὕ ω ν τ α ι μετὰ τῶν ἐν σχίσματι καὶ αἵρέσι, ὡς προείπομεν, ἐκπεσόντων ἐκκλησιαστικῶν αὐτῶν ποιμένων, ἵνα οὕτως ἐντάξωσιν ἑαυτούς —Κανονικῇ κρίσει— εἰς τὴν Ἐκκλησιολογικὴν θέσιν τῶν « α ὐ τ ο κ α τ α κ ρ ί τ ω ν » καὶ « ἄ κ ο ι ν ω ν ἤ τ ω ν », τῶν ἐκτὸς τοῦ « Ἀκαινοτομήτου καὶ Ὁρθοδόξως Ἐνισταμένου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας » ἵσταμένων, πρᾶξις καὶ ἐνέργεια, ἣτις ἐδραιοῖ ἀπολύτως τὴν συνέχισιν τῆς « Ἀποστασίας καὶ τοῦ Διχασμοῦ » εἰς τε τὸ ἐν γένει πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐξαιρέτως μεταξὺ τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος καὶ ἡ ὁποία δὲν δύναται νὰ συγχωρηθῇ οὔτε « δι' αἵματος μαρτυρίου »!

Ἡ « πρᾶξις », ἄλλωστε, τῆς Ἐκκλησίας διαβεβαιοῖ ἡμᾶς, ἐν προκειμένῳ, σαφῶς, ὅτι: Δεῖ ἀποτειχισθῆναι ἡμᾶς κ α λ ῶ ς καὶ π ἄ ρ α υ τ α ἀπὸ τῶν « ...σφαλομένων ποιμένων » ἢ ὁμοφωνῆσαι καὶ συμπορευθῆναι κ α κ ῶ ς μετ' αὐτῶν, « ἐχθροὶ (γὰρ) τοῦ Θεοῦ », οὕτως, οὗτοι γινόμενοι!

Τούτου ἕνεκα, καθίσταται ἀπολύτως ἀνέφικτος ἡ ἐκπλήρωσις τῆς, ὡς ἄνω, σωτηρίου « ἐντολῆς »¹², λόγῳ τοῦ « ἐστηριγμένου καὶ ἀδιαπεράστου χάσματος » (Λουκᾶ ἱστ', 26), ἥτοι, τῆς ἀβυσσαλέου πνευματικῆς ἀντιθέσεως μεταξὺ:

Π Ι Σ Τ Ε Ω Σ καὶ Α Π Ο Σ Τ Α Σ Ι Α Σ,

Ο Μ Ο Λ Ο Γ Ι Α Σ καὶ Α Ρ Ν Η Σ Ε Ω Σ,

Ο Ρ Θ Ο Δ Ο Ξ Ι Α Σ καὶ Α Ι Ρ Ε Σ Ε Ω Σ!...

---

12. Παρὰ ταῦτα, ἡ ἐκπλήρωσις τῆς « Ἐντολῆς » ταύτης δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ μ ὄ ν ο ν κατόπιν τῆς ἐκκλησιολογικῶς θεμελιουμένης καὶ ἀκριβῶς διενεργουμένης « Ὁρθοδόξου-Θεαρέστου Ἐνστάσεως », κατὰ τὴν ἐμπράκτως ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου (p.g. 99, 1045) ἐφαρμοσθεῖσαν, ἐπὶ « εἰκονομαχίας » κυρίως, Πατερικὴν Διαδασκαλίαν, τὴν μόνην, σημειωτέον, δυναμένην ὅπως, ἀσφαλῶς καὶ ἀπλανῶς, διατηρήσῃ ἡμᾶς Κανονικῶς ἵσταμένους « ἐντὸς » τοῦ « Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας », εἰς ὃ ἕκαστος τοπικῶς ἀνήκει (ὡς εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν τῶν ἀκολουθῶν « ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ » κειμένων ἐκτενῶς περὶ τούτου ἀναπτύσσομεν).

Τέλος, ὡς προεξεθέσαμεν, τοιαύτη τυγχάνει ἡ δημιουργηθεῖσα ἐν τῷ χώρῳ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Πληρώματος ἀπευκταῖα κατάστασις, τόσον ἔνεκα τῶν «ἀποκαλυπτικῶν ἡμερῶν» τὰς ὁποίας μέσῳ τῶν «προδρομικῶν ὀργάνων τοῦ ἀντιχρίστου» διερχόμεθα, ὅσον καὶ ὅπως «ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται ἐν ὑμῖν» (Α' Κορ. α', 19).

Τὴν κατάστασιν ταύτην οἱ «γενεσιουργοὶ» αὐτῆς, διάφοροι ἐκκλησιαστικοὶ Ἡγέται (ἤδη ἀπὸ τοῦ 1920 ἔτους), καὶ ἰδίως οἱ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοιοῦτοι, θέλουν καὶ ἐπιμένουν νὰ διατηροῦν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅλως αὐταρχικῶς καὶ αὐθαιρέτως, παρὰ πάντα θεῖον καὶ ἀνθρώπινον νόμον!

Οὔτοι, ἐὰν εἶχον συναίσθησιν τῶν πράξεών των, θὰ ἔπρεπεν ἀσφαλῶς νὰ ἐγνώριζον καὶ νὰ ἐπίστευον ὅτι ἡ ἀνυποχώρητος καὶ ἀμεταμέλητος αὐτῶν προσπάθεια (γράφει πνευματικὴ αἰχμαλωσία καὶ πλάνη τῆς ἐν τῷ Π.Σ.Ε. ὑποταγῆς των) πρὸς ἐπικράτησιν τῶν αἰρετικῶν-οἰκουμενιστικῶν φρονημάτων, σκοπῶν καὶ προγραμμάτων καὶ τῶν ἐκ τούτων συνεπαγομένων ἐνεργειῶν καὶ πράξεων (ὡς π.χ. «Διαλόγων»... «συλλειτουργήσεων», «ἀμοιβαίων συμφωνιῶν καὶ ἀποφάσεων» κ.λ.π.,) πρὸς δημιουργίαν τῆς «Παγκοσμίου Ἐκκλησίας», τὴν ἀντιχρίστως ἐπινοουμένην, παρά, δηλαδή, τὴν «Μίαν...» τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχουσαν καὶ «Μοναδικήν», προφανῶς, πρὸς ...συγχώνευσιν ἢ ἀντικατάστασιν Αὐτῆς (!), θὰ ἔπρεπεν, ἐπαναλαμβάνομεν, νὰ συνησθάνοντο ὅτι ἡ ἀνατέρω διαγωγή καὶ πολιτεία των ἀποτελεῖ μοναδικὸν καὶ ἀνυπέρβλητον λόγον πτώσεως ἐν πίστει καὶ ἀπόλυτον ἀθέτησιν τοῦ ἱεροῦ ὄρκου καὶ τῶν ὑποσχέσεων, τῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὁμολογηθέντων κατὰ τὴν Ἐπισκοπικὴν αὐτῶν χειροτονίαν, μὲ τελικὸν ἀποτέλεσμα τοῦ οἰκτροῦ αὐτῶν «καταντήματος», ὅπως, ἐκ τούτου, κατασταθῶσι, «Κανονικῶ Δικαίῳ» καὶ «πρὸ Συνοδικῆς Διαγνώσεως καὶ τελείας αὐτῶν κατακρίσεως», «ἀποτειχιστέοι» καὶ «ἀκοινώνητοι» ἔναντι τοῦ ἐν γένει ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας Κλήρου καὶ Λαοῦ καὶ ἰδιαζόντως ἔναντι τοῦ πληρώματος ἀπάσης τῆς

Ἄγιορειτικῆς Ἀδελφότητος!

Διὰ τῶν ἐξαγομένων συμπερασμάτων ἐκ τῆς ἀνακριθείσης ἀνωτέρω καταστάσεως, διαπιστοῦται πλήρης ἔλλειψις τῆς καθηκόντως ἐπιβαλλομένης πνευματικῆς συναισθήσεως εἰς τοὺς οὕτως ἐκπεσόντας ἐκκλησιαστικοὺς ἡγέτας, οἵτινες, ἐπαναλαμβάνομεν, χάριν τῆς «οἰκουμενιστικῆς των αἰχμαλωσίας», εἰς οὐδὲν λογίζονται τὸν ἐκ τῆς ἀποστασίας αὐτῶν ἐπελθόντα διχασμὸν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ψυχοφθόρως συνεχιζόμενον ἄκρως σοβοῦν θέμα

ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΥΣΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ,

ἔνεκα τοῦ ὁποίου καθίσταται ἀπολύτως ἀνέφικτος ἡ ἀσφαλῆς

ΨΥΧΙΚΗ ΣΩΤΗΡΙΑ

πάντων ἐκείνων ὧν δὲν προτίθενται νὰ ὑπακούσουν εἰς τὴν σωτήριον Κανονικὴν καὶ Πατερικὴν ζῶσαν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν παραινοῦσαν «φεύγειν τοὺς ἑτερόφρονους...» καὶ «...ἀφισταμένους ἐπισκόπους μηδὲν ὑποκεῖσθαι (αὐτοῖς) κατὰ μηδένα τρόπον» «..kǎn ἄγγελ(οι) (εἰσίν) ἐξ οὐρανοῦ κατι(όντες)»!

Ὅταν, συνεπῶς, εὕρισκόμεθα εἰς κατάστασιν «κινδυνεύουσης πίστεως» καὶ «οὐχὶ ἀσφαλοῦς ψυχικῆς σωτηρίας» καὶ δὲν «σπεύδομεν» νὰ καθοπλίσωμεν ἑαυτοὺς (Β' Κορ. 1, 4) διὰ τῶν ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας διοριζομένων Κανονικῶν ἐντολῶν καὶ Διατάξεων, ὡς λίαν ἀρκούντως προείπομεν, διὰ τῶν ἀνωτέρω,

. τ ό τ ε

ἐντασσόμεθα ἀσφαλῶς μετὰ τῶν

«Ἐκουσίως... ἁμαρτανόντων... μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, (διὰ τοὺς ὁποίους) οὐκέτι περὶ ἁμαρτιῶν ἀπολείπεται θυσία» (Ἐβρ. 1, 26· παρένθ. ἡμετ.).

Οὐδεμία, συνεπῶς, θυσία δύναται νὰ σώσῃ πάντα

ΕΝ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΙ ΕΚΟΥΣΙΩΣ ΑΜΑΡΤΑΝΟΝΤΑ,
μετὰ τὸ λαβεῖν αὐτὸν τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας καὶ ὑπὸ τῆς
«ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»
εἰς τέλος οὕτω κατακρινόμενον!

Δέον νὰ σημειωθῇ προσεκτικῶς ἐνταῦθα, κατὰ τὸ νόημα τῆς συντόμου ἐρμηνευτικῆς ἀποδόσεως τοῦ ἰδιαζούσης σπουδαιότητος καὶ σημασίας Ἀποστολικοῦ τούτου χωρίου, ἐν ᾧ ἰδιαιτέρως διευκρινίζεται καὶ τονίζεται ὅτι: «ὄταν θεληματικῶς καὶ μὲ ἀπόφασιν ἀποστασίας ἀμαρτάνωμεν, ἀφοῦ (προηγουμένως) ἐλάβομεν μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου τὴν πλήρη γνῶσιν τῆς ἀληθείας, δὲν ἀπομένει πλέον ἄλλη θυσία περὶ... (συγχωρήσεως τῆς τοιαύτης) ἀμαρτίας, οὔτε σταυρικὸς θάνατος (δυνάμενος ἀκόμη) νὰ μᾶς σώσῃ», «ἀλλὰ ὑπολείπεται νὰ περιμένωμεν μὲ φόβον καὶ τρόμον τὴν δίκην καὶ κατάκρισιν καὶ τὸ σφοδρὸν πῦρ τῆς θείας ἀγανακτήσεως καὶ ὀργῆς, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ κατατρώγῃ ἐκείνους, ποὺ ἐναντιώνονται εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ» (Ἐβρ. ι', 26, 27).

Τοιαύτη ἀκριβῶς «ἐκούσιος ἀμαρτία», πλήρους πτώσεως καὶ ἀποστασίας διαπράττεται σήμερον, τόσον ὑπὸ τῶν, ὡς ἄνω, πεπτωκότων ἐκκλησιαστικῶν ποιμένων, ὅσον καὶ ὑπὸ τοῦ μετ' αὐτῶν συμπορευομένου καὶ πλήρως κοινωνοῦντος πληρώματος αὐτῶν, τὴν ὁποίαν οὗτοι διενεργοῦν παρὰ τὴν πλήρη εὐαγγελικὴν καὶ ἐν γένει γνῶσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀληθείας διὰ τῆς οἰκουμενιστικῆς ἀποστασίας καὶ αἱρέσεως καὶ τῆς συνεχίσεως αὐτῆς διὰ τοῦ Νεοσημερολογιτικοῦ Σχίσματος, κατάστασις ἣτις ὡς ἀπολύτως ἀντικειμένη καὶ ἐναντιουμένη εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ Ἅγιον Θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἐπισύρει τὴν δικαίαν καὶ θεῖαν Αὐτοῦ ἀγανάκτησιν καὶ ἀπειλήν!

Πανοσιολογιώτατοι Γέροντες,

Ἡ ἐπὶ τῶν βασικωτάτων τούτων θεμάτων ἀνακριθεῖσα

άνωτέρω κατάστασις, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἀντιμετωπισθῆ ὑφ' Ὑμῶν ἄνευ ξένων κριτηρίων, προθέσεων καὶ αἰσθημάτων, ἀπαδόντων πρὸς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὑπαγορεύει ἡ ἰδιάζουσα ὑμετέρα ἀποστολὴ καὶ ἰδιότης, ἡ ἐπωμιζομένη, ἐν προκειμένῳ, τὰς εὐθύναις, ὑποχρώσεις καὶ τὰ ὑψηλὰ καθήκοντα τῆς ἐν γένει Ἑγείας τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου. Τοῦτο δύναται νὰ πραγματοποιηθῆ ἀσφαλῶς, ἀρκεῖ μόνον ὅπως ὁ σκοπὸς ἀντιμετωπίσεως νὰ μὴ τυγχάνῃ διάφορος ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκει ἡ μεγάλη ἀποστολὴ καὶ ὁ ὑψηλὸς προορισμὸς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, δηλαδή, ὅπως:

Ἐπασα ἡ ὑπεύθυνος Ἀγιορειτικὴ Ἑγεία

«ΚΟΙΝΗ-ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΕΙ»

εὐδοκήσει νὰ ἀποκαταστήσῃ καὶ ἐξαλείψῃ τελείως τὰ αἷτια καὶ τοὺς λόγους τοὺς διατηροῦντας τὸν Ἀγιορειτικὸν Διχασμὸν, ἔνεκα τῆς «ἐν πίστει πτώσεως» συνεχιζομένης ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετὰ τῆς οὕτως ἐκπεσούσης Πατριαρχικῆς Ἱεραρχίας. Ἡ πράξις αὕτη καὶ ἐνέργεια, ἐπιτελουμένη, σημειωτέον, ἀπὸ τοῦ 1924 μέχρι σήμερον καθηκόντως ὑπὸ τῆς, ἐν «Ὁρθόδοξῳ-Θεαρέστῳ Ἐνστάσει», ὑψουμένης ὁμολογιακῆς «Ἀκαινοτομήτου Ἀγιορειτικῆς Φωνῆς», τῆς ἀπολύτως ὑπὸ τῆς «Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας», «Θείῳ Δικαίῳ», δικαιωθείσης, διασώζει οὕτως ἀσφαλῶς τὴν ὀρθόδοξον ὑπόστασιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, ἔστω καὶ ἐὰν σήμερον ἡ πράξις αὕτη, «κρίμασιν οἷς εἶδε Κύριος», συμβαίνει νὰ διενεργῆται μερικῶς...!

Μία τοιαύτη, ἀπαραιτήτως ἐπιβαλλομένη σωτήριος ὑμετέρα γεινκὴ ἀπόφασις παναγιορειτικῆς ἀποδοχῆς, ἀπαρασαλεύτως θεμελιουμένη ἐπὶ τοῦ, ἐκκλησιαστικῶς ἐπισφραγισθέντος, γενικοῦ ἐκκλησιολογικοῦ-Πατερικοῦ ὄρου: «Ὅ,τι παντοῦ, πάντοτε καὶ ὑπὸ πάντων ἐπιστεύθη» (Βικεντίου

Λερίνης)¹³, θέλει κατορθώσει τὴν ἐξύψωσιν τοῦ καταρρακωθέντος πνευματικοῦ γοήτρου τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ καταστήσει «οὐσία τε καὶ πράξι», ἀνταξίως συνεχιζομένην τὴν Πίστει, ἀμαυρωθεῖσαν Ἀγωνυμίαν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, λόγῳ διακυβεύσεως τῆς Ὁρθοδόξου αὐτοῦ ὑποστάσεως, πρὸς πλήρη διασφάλισιν τῆς τε «κινδυνευούσης πίστεως», ἐξωστράκισιν τῆς ψυχοφθόρου «ἀποστασίας καὶ τοῦ διχασμοῦ» καὶ πλήρη, σὺν Θεῷ, ἐπίτευξιν τῆς ἐλπιζομένης ἀσφαλοῦς «ψυχικῆς σωτηρίας», βάσει πάντοτε τοῦ ἀναποτρέπτου δογματικοῦ ὄρου καὶ τοῦ ἀδιασείστου πνευματικοῦ θεμελίου τῆς τε «Λατρευτικῆς» καὶ ἐν γένει ἐκκλησιαστικῆς «ἐνότητος τῆς πίστεως», ἣτις ἀποτελεῖ μόνον προϋπόθεσιν ἐκπληρώσεως τοῦ καθημερινοῦ αἰτήματος ἅπαντος τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ὅπως καταξιωθῆ: διὰ τῆς «Κοινωνίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», «ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ» καὶ «παραθέσῃ ἅπασαν τὴν ζωὴν αὐτοῦ Χριστῷ τῷ Θεῷ» καὶ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων,

ΑΜΗΝ - ΓΕΝΟΙΤΟ !

---

13 Βικεντίου Λε(ι)ρίνης, ὅστις ἀποτελεῖ «Τὸ κριτήριον καὶ τὸν κανόνα τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἐν τῇ μονιμότητι τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας -ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ- ἀνά τὴν οἰκουμένην...» (Βλ. Ἁγία Γραφή, Ἐκκλησία, Παράδοσις, π. Γ. Φλωρόφσκυ, μετάφρασις Δημ. Τσάμη, Θεσ/νίκη 1976, σελ. 100).

Πρβλ. καὶ ἐν «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία» Ἰ. Καρμίρη, Ἀθήναι 1973, σ. 350, ἐν ἣ ἐπαναλαμβάνουσα τοὺς λόγους τοῦ Βικεντίου Λερίνης, ἐπισημαίνει ὅτι:

«Ἀκριβῶς δὲ ἡ καθολικὴ αὕτη συμφωνία καὶ πίστις ἀποτελεῖ τὸ κριτήριον τοῦ ὅτι ἡ Ἐκκλησία κατέχει τὴν ἀποκεκαλυμμένην ἀλήθειαν ἐν ὅλῃ τῇ καθαρότητι καὶ πληρότητι αὐτῆς, ἐρμηνεύει αὐτὴν ἀπλανῶς καὶ ἄνευ ἀλλοιώσεώς τινος καὶ παραδίδει ταύτην τοῖς πιστοῖς, ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...»

Μετ' ἀγαθῶν προσδοκιῶν καὶ τῆς προσηκούσης τιμῆς:
(ἐκ μέρους καὶ ἐτέρων ὁμοφωνούντων,
ἐν προκειμένῳ, Πατέρων καὶ ἀδελφῶν)

Ἱερομόναχος Μάξιμος

Βασίλειος Μοναχός

(Ἁγιοβασιλειᾶται)

Σημείωσις:

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν ἡμῶν τὸ παράτυπον, ἥτοι τῆς ἀπ' εὐθείας πρὸς Ὑμᾶς ἀποστολῆς τοῦ παρόντος, ἐπικαλούμεθα τὴν Ὑμετέραν συμπαθῆ παράβλεψιν τούτου, ὅπερ σημειωθήτω, ὀφείλεται εἰς πρακτικούς καὶ μόνον λόγους - καὶ οὐχὶ σκοπίμους - ὅλως δὲ ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεως ἡμῶν!

οἱ ἴδιοι:
I.M. & B.M.

Β' ΜΕΡΟΣ
ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ

ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Καταχωροῦντες τὰ κατωτέρω κείμενα, διασαφίζομεν ὅτι: Ἡ ἀκολουθῶς ἰδιαιτέρα αὐτῶν παράθεσις, ὡς Δευτέρου Μέρους τῆς παρούσης ἡμῶν ἀναφορᾶς λογιζομένου, ἐθεωρήθη ἀπαραιτήτως σκόπιμος καὶ ἀναγκαῖα ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς προηγηθείσης «Καταγγελίας» δὲν ἐπέτρεπε τὴν καταχώρησιν ἐν αὐτῇ κειμένων μὴ ἀμέσως σχετιζομένων πρὸς τὴν ἐν γένει μορφήν καὶ ἔννοιαν αὐτῆς καὶ τὸν ἐκ τούτου ἀπόλυτον καταλογισμόν τῆς εὐθύνης καὶ ἐνοχῆς ἐπὶ τῶν καταγγελομένων συγκεκριμένων στοιχείων.

Ἡ σκόπιμος καὶ ἀναγκαῖα, συνεπῶς, καταχώρησις τῶν ἀκολουθῶν «ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ» κειμένων, μολονότι δὲν ἀναφέρεται ἀμέσως προσωπικῶς καὶ ὑπευθύνως εἰς τὴν Ἄγιορειτικὴν πνευματικὴν καὶ ἐν γένει πολιτικὴν Ἡγεσίαν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, θεωρεῖται –παρὰ ταῦτα– ἀπαραίτητος, διότι δι' αὐτῶν, ἀφ' ἐνός μὲν ἀποδεικνύεται ἡ ἐν «Νεο-Ἡμερολογιτικῷ Σχίσματι» καὶ «Οἰκουμενιστικῇ Αἰρέσει» ἐπικρατοῦσα σημερινὴ ἀνεπίτρεπτος καὶ κατακριτέα ὑπὸ τῆς «Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας» κρίσιμος ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις τῆς καινοτομίας, παρατροπῆς καὶ ἀποστασίας μεταξὺ τῶν ἐν τοιούτῳ βαθμῷ πεπτωκότων ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν καὶ ποιμένων, ἀφ' ἑτέρου δὲ καθίσταται γνωστὴ ἡ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐνδεικνυομένη κανονικὴ καὶ ἀπλανῆς ἀντιμετώπισις ὑπὸ τοῦ, κατὰ τῆς ἀποστασίας ταύτης, «Θεαρέστως Ἐνισταμένου Ἀκαινοτομήτου» Πληρώματος Αὐτῆς, Κλήρου καὶ Λαοῦ, πρὸς ἀμετακίνητον καὶ ἀδιαλώβητον περιφρούρησιν τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων καὶ ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν, καὶ πλήρη οὔτω διασφάλισιν τῆς αὐτοῦ τε καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὀρθοδόξου ὑποστάσεως!

Ὡς καὶ εἰς προηγουμένας ἡμῶν ἀναφορὰς ἐσημειώσαμεν, τὸ βασικὸν αἴτιον τῆς ἐπικρατοῦσης σήμερον μεταξὺ τῶν

πλείστων ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας καὶ «δημοσία» ἐκδηλουμένης ὑπ' αὐτῶν παρατροπῆς καὶ ἀποστασίας, ὀφείλεται εἰς τὰς προσωπικὰς πεπλανημένας ἀντιλήψεις ἢ εἰς τὰς ἠθελημένας νεωτεριστικὰς καὶ καινοτόμους προθέσεις, τῶν ἐν «ἀποστασία πίστεως» καὶ «ἀπαισίας μνήμης» προαπελθόντων γνωστῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν τοῦ προσφάτου παρελθόντος (Μεταξάκη - Παπαδοπούλου - Ἀθηναγόρου - Δημητρίου καὶ Παρθενίου), οἵτινες, κατ' ἀντίθεσιν τῶν προκατόχων αὐτῶν ἁγίων Ἱεραρχῶν πορευθέντες, ἐτάχθησαν κατὰ τοῦ «Θείου θελήματος» καὶ τοῦ πρὸς τοῦτο ἐπιτελουμένου ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας σωτηριώδους καὶ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου, ἀγωνισθέντες σθεναρῶς ὅπως ἐπιτύχουν, δυνάμει τοῦ ἀντιχρίστου-οἰκουμενιστικοῦ φρονήματός των, τὴν ἐξίσωσιν καὶ ἰσοπέδωσιν Ὁρθοδοξίας καὶ Αἰρέσεως, δι' ἀναλόγων πράξεων καὶ διακηρύξεων!

Τὸ «μεῖζον κρίμα» ὅμως, ὅπερ μέλλει νὰ λάβωσιν οἱ μὴ ἐν ὁδῷ «εὐσεβείας καὶ δικαιοσύνης» πορευθέντες ἀνωτέρω ὀλετήρες τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ὅτι, τὸ καταλυτικὸν τοῦτο ἔργον παρέδωσαν οὗτοι διὰ νὰ συνεχισθῇ ὑπὸ τῶν -ἀνταξίως κατ' αὐτούς- σημερινῶν διαδόχων αὐτῶν, οἵτινες, ἐν πωρώσει οἰκουμενιστικῆς συνειδήσεως κείμενοι, μετὰ περισσῆς σφοδρότητος «πυρὸς ζήλου μέλλοντος ἐσθίειν τοὺς ὑπεναντίους» (οἰκουμενιστὰς) (Ἐβρ. ι', 27) ἐνεργοῦντες, πορεύονται τὴν «Ἐκτὸς Ἐκκλησίας» ὁδὸν, τὴν ἄγουσαν «ἐκτὸς» τῆς «προκειμένης ἐλπίδος τῆς ἀσφαλοῦς καὶ βεβαίας» (Ἐβρ. στ', 18, 19) καὶ ἥτις τοὺς οὕτω πορευομένους ὅπωςδῆποτε «ἀποστερεῖ τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας», κατὰ τοὺς θετικούς καθορισμοὺς τῆς «Ὁρθοδόξου ἐκκλησιολογίας»!

Λίαν ἐνδεικτικὴ, ἐν προκειμένῳ καὶ ἀρμόζουσα πρὸς Κανονικὴν καὶ θεμελιώδη ἀντιμετώπισιν τῆς ἀντιχρίστως ἐνσκηψάσης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ψυχοφθόρου οἰκουμενιστικῆς πανώλους, τυγχάνει ἡ ἀκολούθως καταχωρουμένη ἐμπνευσμένη Πατερικὴ Νουθεσία Δωροθέου τοῦ Σχολαρίου (1888), προφητικῶ -τρόπον τινά- τρόπῳ, οὕτως ἀποφαινομένη:

«Πολλοὶ δόλιοι καὶ ἀμαθεῖς, ἀστήρικτοι καὶ νεωτερίζοντες φθείρουσιν ἢ παρερμηνεύουσι τὰς Θείας Γραφάς. Ὅρα δὲ σύ, ἀγαπητέ, μὴ πιστεύσης αὐτοῖς, βλέπε, μὴ ἀπατηθῆς, μὴ ἐκκλίνης εἰς τὰ δεξιά, μηδὲ εἰς τὰ ἀριστερά, ἀλλ' ὁδῶ βασιλικῇ βάδιζε, ἣτις ἐστὶν ἡ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησίαι καὶ οἱ Θεῖοι ἡμῶν Πατέρες. Τούτους μίμησαι, τούτων μὴ χωρίζου, τούτων τὴν μνήμην ἔχε ἐν τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν τῷ νῷ ἡμέρας καὶ νυκτός, καὶ οὐ πλανηθῆς. Ὅταν ἴδῃς πολλοὺς ἀσυνετοῦντας, μὴ ξενίζου· δεῖ ταῦτα γενέσθαι. Ὅταν ἴδῃς πολλοὺς ψευδοπροφήτας, ψευδοχρίστους, πλανολόγους, ὑπομνήσθητι τοῦ Δεσπότου λέγοντος, ὅτι ἐγερθήσονται ψευδοπροφήται καὶ ψευδόχριστοι, ὥστε, εἰ δυνατόν πλανῆσαι καὶ τοὺς ἐκλεκτούς· ἀλλ' οὐαὶ τοῖς γράφουσι πονηρίαν. Ὅταν ἴδῃς τοὺς εὐλαβεῖς καὶ πιστοὺς καὶ τοὺς ὄντως σοφοὺς προπηλακίζομένους καὶ ἐξουθενουμένους, τοὺς δὲ ἐναγεῖς καὶ ἀλαζόνας, τοὺς ψευδοδιδασκάλους καὶ σοφιστὰς προτιμωμένους καὶ προχειριζομένους, ὑπομνήσθητι τοῦ Ἀποστόλου λέγοντος, ὅτι πονηροὶ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι· καὶ ὅτι ἐν ὑστέροις καιροῖς ἀποστήσονται τινες τῆς πίστεως προσέχοντες πνεύμασι πλάνης... καὶ, ὅτι ἔσται καιρὸς, ὅτε τῆς ὑγειαιούσης διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν ἐπιθυμίας ἐπισωρεύσουσιν ἑαυτοῖς διδασκάλους, κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν· καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοήν ἀποστρέψουσιν, ἐπὶ δὲ τοὺς μύθους ἐκτραπήσονται. Ἀλλὰ οὐκ ἔγνωσαν, οὐδὲ συνῆκαν, ἐν σκότει διαπορεύονται. Ἐπειδὴ δὲ οἱ κακῶς δογματίσαντες θανάτου μείζονα τιμωρίαν τοῖς ἀπερισκέπτως πιστεύσασιν ἔτεκον, ἔστω τοῖς βεβλημένοις ἄριστον φάρμακον ἢ μετάγνωσις» (Ἰσιδ. τόμ. ΟΗ', 965)...

«Ἀντεχώμεθα λοιπὸν... τῆς ὑγειαιούσης διδασκαλίας, καὶ φεύγωμεν ὡς ἀπὸ πυρός τὴν διαστροφήν τῆς ἀληθείας... Χριστιανὸς ἐὰν τὰς συνθήκας παραβῆ καὶ τὰς ἐπαγγελίας κατασεῖσῃ καὶ τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου ἀθετήσῃ, καὶ τὰ τῶν ἐθνικῶν πράττῃ, οὐδὲν ὄφελος τὸ καλεῖσθαι αὐτὸν Χριστιανόν. Καὶ μὴ θαυμάσης, ἐὰν καὶ ποιμένες τινὲς λύκοι γίνωνται. Πρὸς γὰρ ἐπισκόπους καὶ πρεσβυτέρους διαλεγόμενος ὁ Ἀπόστολος ἔλεγεν, ὅτι ἐξ

ύμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα. Ὡστε μηδεὶς πλανάτω ἡμᾶς, ἔχων ἕξωθεν σχῆμα ἀγγελικόν, ἔσωθεν δὲ διαβολικόν... "Τοῖς γὰρ παραποιεῖν καὶ παρερμηνεύειν τολμῶσι κίνδυνος ἐπήρτηται μέγιστος εἰς αὐτὴν τὴν ψυχὴν βλέπων" (Ἰσιδ. ΟΗ', 965). "Ὅσοι ἔρχονται πρὸς ἡμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἰσι λύκοι ἄρπαγες οἵτινες ἔχουσι μὴ μὴ εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρημένοι. "Οὐχ ἡ δύναμις μόνον τοῦ κηρύγματος, ἀλλὰ καὶ ὁ βίος τῶν κηρυττόντων συμβαίνων τῷ κηρύγματι, τοὺς ἀνθρώπους ἐπηγάγετο" (Ἰσιδ. ΟΗ', 981). (βλ. "Κλεις Πατρολογίας...", Ἀθήναι 1879, Προλεγόμενα, σελ. λη' καὶ ἐξ.).

Δυνάμει τῶν ἀνωτέρω δεδομένων, συνάγεται ὅτι οἵανδήποτε κατάστασιν ἐμφανιζομένην εἰς τὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας ἂν ἐπιχειρήσῃ νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἢ θελήσῃ νὰ πραγματευθῇ τις, ἀπαραιτήτως πρέπει ἡ τοιαύτη διενέργεια νὰ εἶναι πλήρως κατοχυρωμένη συμφώνως τῇ Πράξει καὶ τῇ Συνειδήσει τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τρόπον ὥστε τὰ ἀποτελέσματα καὶ συμπεράσματα νὰ τυγχάνωσιν ἀπολύτου Κανονικοῦ κύρους καὶ ὑποστάσεως, ὡς ἐκ τούτου δὲ νὰ θεωρηθῶσι ταῦτα ἀναμφισβήτητα καὶ καθηκόντως ἀποδεκτά.

Ὡς γνωστόν, ἐπὶ τῆς ὑπὸ τοῦ εὐσεβοῦς πιστοῦ καὶ «Ἀκαινοτομήτου-Ἐνισταμένου» Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀντιμετωπιζομένης σημερινῆς ἄκρως σοβούσης καταστάσεως «κινδυνευούσης πίστεως» τῆς δημιουργηθείσης ἔνεκα τῆς συντελουμένης ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας καὶ σήμερον ἐπικρατούσης ἐν αὐτῇ καὶ Κανονικῶς κολαζομένης παρατροπῆς καὶ ἀποστασίας, ὡς ἀναγομένης εἰς βαθμὸν «ἀρνήσεως καὶ προδοσίας πίστεως», πολλοὶ καὶ διάφοροι, κατὰ τε τὸ ἀπώτερον καὶ πρόσφατον παρελθόν, θεολογικαὶ συγγραφαὶ ὡς καὶ σχετικαὶ ἀγιορειτικαὶ τοιαῦται «Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως» καὶ διαμαρτυρίας, ἔχουσι διακηρύξει ἐμπεριστατωμένως τὸ ἀνεπανάλειπτον εἰς τὰ χρονικὰ τῆς Ἐκκλησίας σημερινὸν «Οἰκτρὸν κατάντημα» τῆς «ἐν πίστει πεπτωκυίας» Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας!

Δέον νὰ σημειωθῆ ὅτι, οἱ κατὰ τῆς ἀποστασίας τοῦ «Οἰκουμενισμοῦ» συγγραφεῖς τῶν ἐκδοθέντων ὑπ' αὐτῶν μελετῶν, ἐξαιρέσει τῶν γνωστῶν ἐν «Ὁρθοδόξῳ... ἐνστάσει» ἱσταμένων, ἀποφαίνονται μὲν τεκμηριωμένως, πλὴν ἐγγράφως μόνον καὶ «θεωρητικῶς», ὅπερ ἀποτελεῖ «τυπικὴν» μόνον ἐνημέρωσιν καὶ διαμαρτυρίαν καὶ οὐχὶ «ἔμπρακτον»-κανονικὴν ἀποκήρυξιν τῆς ἀποστασίας, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτοι, διατηροῦντες πλήρη κοινωνίαν πίστεως μετὰ τῆς ἀποστατούσης Ἱεραρχίας αὐτῶν, στεροῦνται τοῦ θεοῦ καὶ σωτηρίου χαρίσματος τῆς «καλῆς ὁμολογίας ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων», ἣτις προϋποθέτει «ἐναγώνισιν τοῦ καλοῦ ἀγῶνος» κατὰ τὴν Ἀποστολικὴν Ἐντολὴν (Α' Τιμ. στ', 12).

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐπιβαλλομένη Κανονικὴ ἀντιμετώπισις τῆς, ὡς ἄνω, σημερινῆς καταστάσεως ἀπαιτεῖ σαφῆ καὶ συγκεκριμένην διατύπωσιν τῶν ὅσων προεκάλεσαν ταύτην αἰτίων καὶ ἀφορμῶν, τούτου ἔνεκα, συμπληρωματικῶς πρὸς τὰ ἐν τῇ προηγηθείσῃ «Καταγγελία» ἐν προκειμένῳ καταχωρηθέντα, ἀναφερόμεθα ὡς ἀκολουθῶς:

Πατριαρχική «Ἐγκύκλιος» 1920.

Πρωτεύουσαν θέσιν εἰς τὸ μέγα κατὰ τῆς Ἁγίας ἡμῶν Μητρὸς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπιτελούμενον «Πνευματικὸν Ἐγκλημα» κατὰ τὸν πλέον ἐπίσημον καὶ ἀναμφισβήτητον τρόπον, ἔχει λάβει αὐτὴ αὕτη ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱεραρχία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἔνεκα τῆς «δημοσία καὶ παγκοσμίως», κατὰ τὸ 1920 διακηρυχθείσης ὑπ' αὐτῆς «Ἐγκυκλίου» ἢ Διαγγέλματος πρὸς «Ἀπάσας τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» ἀπευθυνομένης, ὀρθοδόξους, δηλαδὴ καὶ ἑτεροδόξους, ὡς τοιαύτας -κατ' αὐτὴν- θεωρουμένας!

Ἡ «Ἐγκύκλιος» αὕτη, περὶ τῆς ὁποίας σχετικῶς ἀναφερόμεθα καὶ εἰς τὸ κείμενον τῆς προηγηθείσης ἡμῶν «Καταγγελίας» (ιδὲ σελ. 17, 30, 31, 32 καὶ 34, ὡς ἄνω), δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι, ἔνεκα πνευματικοῦ χρέους καὶ ἀπὸ ὀρθοδόξου καὶ κανονικῆς πλευρᾶς αὕτη θεωρηθεῖσα, ἀποδεικνύει ὅτι ὁ θεμελιώδης, πλὴν δόλιος καὶ ἀπατηλὸς αὐτῆς σκοπὸς τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκει, εἶναι ὅπως διὰ τοῦ ἐν αὐτῇ προβαλλομένου προσχήματος τῆς ἐν ἀγάπῃ ἀδογματίστου καὶ ἐν τῷ πνεύματι τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν» ἐνώσεως τῶν ἑτεροδόξων-αἰρετικῶν, παραπλανήσῃ τὰς ὀρθοδόξους συνειδήσεις τῶν ἀδελφῶν καὶ ἀπλουστέρων πιστῶν ὥστε νὰ ἐξοικειωθῶσι πρὸς τὴν καταφανῶς διακηρυσσομένην ἐν αὐτῇ Οἰκουμενιστικὴν Αἵρεσιν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅπως κατορθωθῇ ἡ ἐξίσωσις Ὁρθοδοξίας καὶ Αἵρέσεως!

Ὡς καὶ διὰ τῶν ἀνωτέρω ἔχει σημειωθῇ, εἶναι ἀποδεδειγμένως καταφανῆς ἡ πνευματικὴ φθορὰ καὶ διάβρωσις τὴν ὁποίαν ἡ οἰκουμενιστικὴ αὕτη «Ἐγκύκλιος» συνεχίζει νὰ προκαλῆ οὐχὶ μόνον ἐπὶ τοῦ ὀρθοδόξου-ὁμολογιακοῦ φρονήματος τῶν πιστῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν τεραστίαν θανάσιμον ψυχικὴν ζημίαν τὴν ὁποίαν προξενεῖ καὶ εἰς αὐτοὺς τούτους τοὺς ἑτεροδόξους-αἰρετικούς, μὲ τὸ

νά ἀποκλείη διὰ τοῦ οἰκουμενιστικοῦ-αἰρετικοῦ φρονήματος αὐτῆς, τὴν εἰλικρινεῖ αὐτῶν μετάνοιαν, εἰς ὅσους ἐξ αὐτῶν θὰ ἤθελον νὰ ἀποδεχθοῦν πλήρως καὶ ἀκριβῶς τὴν ἀληθῆ Χριστιανικὴν Πίστιν καὶ ἐνταχθῶσιν οὕτως εἰς τὴν «Μίαν»... Ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν (Λουκᾶ ια', 52-Ματθ. κγ', 14)!

Κατὰ ταῦτα ἐπομένως, καὶ βάσει τοῦ ἀντικειμενικοῦ αὐτῆς σκοποῦ ἢ «Ἐγκύκλιος» αὕτη θεμελιώσασα, κατὰ πλήρη, πρὸς τὴν ὀρθόδοξον δεοντολογίαν, ἀρνητικὸν τρόπον, τὴν ἐπικρατοῦσαν σήμερον ἀντίχριστον ἀποστασίαν ἐν τῷ χώρῳ τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τε τοῦ Νεο-Ἡμερολογιτικοῦ Σχίσματος καὶ τῆς Οἰκουμενιστικῆς παναιρέσεως, κατέστη, ἔνεκα τούτου, Κανονικῶς «Ἐκκήρυκτος», κατακεκριτέα δὲ καὶ ἀπαράδεκτος ὑπὸ τῆς, «Θείῳ Δικαίῳ», διενεργουμένης «Ὁρθοδόξου-Θεαρέστου Ἐνστάσεως» τῆς ὑπὸ τοῦ «Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας» Κανονικῶς προβαλλομένης, ἥτις (ἔνστασις), «ἐν ἀγαθῇ εἰλικρινῇ συνειδήσει» τῶν πιστῶν (Β' Κορ. ι', 12) συνθέτει καὶ ἀποτελεῖ τὸ ἀνώτατον κριτήριον τῆς «Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας», δυνάμει τῆς ὁποίας ὁ δογματικὸς ὅρος «τῆς Ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας» τυγχάνει ἀρραγῆς καὶ ἀδιάσπαστος» ἔσαεῖ.

Τὴν ἀπαραίτητον ταύτην ὑποχρέωσιν συνεπῶς, τὴν ὑπὸ τῆς «Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας» ἐπιτακτικῶς ὑπαγορευομένης (ἔνεκα λόγων διασώσεως τῆς ὀρθοδόξου ὑποστάσεως τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας), καθηκόντως ὀφείλουσι Πᾶσαι αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ Ἀρχαὶ νὰ ἐκπληρώσωσι, προβαίνουσαι ἀμέσως καὶ ἀνεπιφυλάκτως εἰς τὴν δέουσαν

Ἀποκήρυξιν

τῆς ἐπαισχύντου καὶ καταλυτικῆς ταύτης «Ἐγκυκλίου».

Ἰδιαιτέρως δὲ, καθηκόντως καὶ παραδειγματικῶς, τοῦτο πρέπει νὰ πράξη ἢ ἀμέσως ἀρμόδιος πρὸς τοῦτο Ἱερο-Κοινοτικὴ Ἡγεσία τοῦ Ἁγίου Ὄρους, πρὸς ἀνάσχεσιν τῆς ἐπιγινομένης πνευματικῆς φθορᾶς ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ χώρῳ, δεδομένου ὅτι, ὡς γνωστόν, οἱ γεννήτορες τῆς

«Ἐγκυκλίου» ταύτης, ἐπισήμως πλέον – ἀντὶ συναισθήσεως, μεταμελείας καὶ μετανοίας αὐτῶν – ὅπως ἀντιθέτως, διαπαντὸς τρόπου καὶ μέσου, εὐκαίρως-ἀκαίρως, συνεχίζουν νὰ προβάλλουν τὸ «ἀρνητικὸν κῦρος» αὐτῆς, ἀκόμη καὶ ἐνώπιον «Πανορθοδόξων, λεγομένων, Διασκέψεων (Γ' Διασκ. Ρόδου, κ.λ.π.), δι' ὃ καὶ κατέστη αὕτη (ἢ «Ἐγκύκλιος») ὁ Καταστατικὸς Χάρτης, τρόπον τινά, τῶν πεπτωκότων ἐν πίστει «ὀρθοδόξων (!) οἰκουμενιστῶν», μὲ πρωτοπόρον... τὴν «Προϊσταμένην Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν τοῦ... Ἁγίου Ὁρους», ἥτις, παρὰ τὴν ὡς ἄνω Κανονικῶς ἀποδεικνυομένην παταγώδη πτώσιν αὐτῆς, ἐννοεῖ νὰ κατευθύνῃ, δυναστικῶς, τοὺς «οἶακας τῆς Ἐκκλησίας» ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τῆς «Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου»!

Ἡ ἀποκήρυξις αὕτη, ὡς καταρρίπτουσα ἀμέσως τὰ θεμέλια τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, θεωρεῖται τοσοῦτον ἀναγκαία, καθ' ὅσον, ἢ μὴ ἀποκήρυξις ἀλλὰ συνέχισις ἀποδοχῆς ταύτης – ἔστω καὶ ἀδιαφόρως – ἀποτελεῖ καὶ σημαίνει «παραδοχὴν» ἀρνήσεως, τῆς ἐπιγενομένης ἐν τῷ «Συμβόλῳ τῆς Πίστεως», κατὰ τῆς δογματικῆς ὑποστάσεως τῆς «Μίας...» τοῦ Χριστοῦ Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὅσον δὲ καὶ τῆς τοιαύτης τοῦ «Ἐνὸς Βαπτίσματος» ἐν Αὐτῇ.

Τὴν οἰκουμενιστικὴν ταύτην ἄρνησιν καὶ καταλυτικὴν ἐνέργειαν κατὰ τῆς ὀρθοδόξου δογματικῆς ὑποστάσεως περὶ «Μιᾶς... Ἐκκλησίας» καὶ «Ἐνὸς Βαπτίσματος» τὴν ὁποίαν ἐδραιοῖ ἢ ἐν λόγῳ «Ἐγκύκλιος», ἔχει καθιερώσει ὡς βασικὸν αὐτῆς θεσμὸν ἢ θεμελιωθεῖσα ἐν τῷ Π.Σ.Ε. Προτεσταντικῆ «θεωρία τῶν κλάδων», ἢ δυναμένη νὰ θεωρηθῇ «ἀπότοκον ἔκτρωμα» τῆς Πατριαρχικῆς, ὡς ἄνω «Ἐγκυκλίου»!

Κατόπιν τῶν περὶ τοῦ θέματος τούτου, ὡς ἄνω, ἐκτεθέντων, δεόν ἀπαραιτήτως καὶ καθ' ὑποχρέωσιν νὰ τυγχάνῃ γνωστὸν εἰς τοὺς ἐν προκειμένῳ ἀρμοδίους ὅτι, ἢ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὡς πρὸς τὴν πνευματικὴν καὶ ἐξουσιαστικὴν Διοίκησιν τοῦ «Πολιτεύματος Αὐτῆς», γνώμονα ἔχει τὸ «Κανονικὸν καὶ Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον» Αὐτῆς. Ἐξυπα-

κούεται, ὅθεν, ἐκ τούτου ὅτι, πᾶν ὄργανον διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας (Ἱεραρχία-Σύνοδος-Μητροπολίται), ὅταν «δὲν τηρῆ ἀπαρασαλεύτως» τὰς ὑπὸ τοῦ Πολιτεύματος τῆς Ἐκκλησίας ἐντελλομένας Ἱερο-Κανονικὰς Διατάξεις Αὐτῆς, ὡς ἀντικειμένου τῷ Ἐκκλησιαστικῷ Πολιτεύματι, ἐκπίπτει αὐτοδικαίως τῆς ιδιότητός του ταύτης οὐχὶ μόνον ἐκκλησιαστικῶς ἀλλὰ καὶ στερεῖται καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς Νομικῆς-Συνταγματικῆς προστασίας τῆς Πολιτείας, ὡς σχετικῶς προανεφέραμεν (βλέπε, ὡς ἄνω, σελ. 46).

Τῷ λόγῳ τούτῳ ἀκριβῶς, αἱ περὶ ὧν πρόκειται Ἐκκλησιαστικαὶ Ἱεραρχίαι, δρῶσαι καὶ ἐνεργοῦσαι κατ' ἀπόλυτον ἀθέτησιν τῶν Ἱερο-Κανονικῶν τῆς Ἐκκλησίας Διατάξεων, ἅτε συνεχόμεναι τῷ πνεύματι καὶ «Φρονήματι» τῆς Οἰκουμενιστικῆς παναιρέσεως καὶ οὕτω πολιτευόμεναι ἐκκλησιαστικῶς, κατεστάθησαν, «αὐτοδικαίως», «ἐκπτωτοι», Κανονικῶς τε καὶ Νομίμως, ἀποξενώσαντες ἑαυτὰς τῆς Πνευματικῆς καὶ Διοικητικῆς Ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν ιδιότητος!

Δέον, ὡς ἐκ τούτου, νὰ ληφθῆ σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος «πεπτωκότων»... ὅτι, ἡ ἔκνομος αὐτῶν θέσις καὶ κατάστασις, παρέχει πλήρως τὸ Νόμιμον δικαίωμα τόσον «αὐτεπαγγέλτως εἰς τὴν Πολιτείαν -ὡς φρουροῦ τῶν Συνταγματικῶν αὐτῆς Διατάξεων- ὅσον καὶ «αὐτοδικαίως» εἰς τὸ «Ἀκαινοτόμητον» Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ Κανονικῶς «ἀποτερισθὲν» ἐξ αὐτῶν, ὅπως κανονικῶ καὶ Συνταγματικῶ Δικαιώματι ἐνεργήσωσι καταλλήλως ἐν προκειμένῳ πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐννόμου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Τάξεως, τῆς διασαλευθείσης, ἐν διχασμῷ, σχίσματι καὶ αἵρέσει, μεταξὺ τοῦ εὐσεβοῦς ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, ἔνεκα τῶν ἀντικανονικῶς, παρανόμως, αὐθαιρέτως καὶ ἐπιόρκως πολιτευομένων, ἐν λόγῳ, ἐκκλησιαστικῶν Ἱεραρχιῶν!

Πᾶς πιστός, συνεπῶς, θέλων νὰ ἔχη καὶ νὰ διατηρῆ ὀρθόδοξον συνείδησιν καὶ Κανονικὴν ὑπόστασιν Πίστεως,

ὥστε ἐκ τούτου νὰ ὀδεύῃ τὴν «ἐντὸς Ἐκκλησίας» μόνην σωτήριον ὁδὸν ἀσφαλοῦς ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρίας, δέον νὰ γνωρίζῃ ὅτι δὲν δύναται ἀληθῶς, θεαρέστως καὶ «ἐνεργεία» νὰ ἐπιτελέσῃ τοῦτο, ἐφ' ὅσον συνεχίζει νὰ διατηρῇ κοινωνίαν πίστεως μετὰ τῆς «ἐκτὸς Ἐκκλησίας» τοποθετησάσης ἑαυτὴν Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ πάσης μετ' αὐτῆς κοινωνούσης τοιαύτης, ὡς πεπτωκυῖας ἐν πίστει ἕνεκα τῆς ἐν τῇ προδιαληφθείσῃ «Ἐγκυκλίῳ» αὐτῆς ἐξακολουθητικῶς διακηρυσσομένης Οἰκουμενιστικῆς ἀποστασίας καὶ ἀρνήσεως ἣτις καταλύει τὴν δογματικὴν ὑπόστασιν τῶν ἐν τῷ «Συμβόλῳ τῆς Πίστεως» προαναφερθέντων ἐκκλησιαστικῶν ὄρων καὶ θεσμῶν, πρᾶξις καὶ ἐνέργεια ἡ ὁποία, οὐδέποτε συγχωρεῖται νὰ ἐπιτελῆται ὑπ' αὐτῶν τούτων τῶν «Θείῳ Δικαίῳ» ἐντεταλμένων «Φρουρῶν» καὶ «Φυλάκων» τῆς ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας!...

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ παραμείνουν ἀπαρατήρητοι τόσον αἱ ἀρνητικαὶ καὶ προδοτικαὶ κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας προθέσεις τοῦ Προύσης Δωροθέου (καθῶς καὶ ἀπάσης τῆς Πατριαρχικῆς Ἱεραρχίας), ὅστις, τοποτηρητῆς ὢν – τότε – τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, εἰσηγήθη Συνοδικῶς ὅτι «εἶναι καιρὸς πλέον ὅπως ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία σκεφθῇ σοβαρῶς (μέχρι τότε ἐσκέπτετο ἐπιπωλαίως;) καὶ περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐνώσεως τῶν ἐπὶ μέρος Χριστιναικῶν Ἐκκλησιῶν» (δηλαδὴ τῶν ἑτεροδόξων-αἰρετικῶν, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῶν «ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν», ὡς «μετόχων τῆς ἀπολυτρωτικῆς χάριτος!»). Ἡ «εἰσήγησις» ἐγένετο ἀποδεκτὴ καὶ ἐξεδόθη ἡ βλάσφημος «Ἐγκύκλιος» τοῦ 1920.

Ποῦ ὑπάρχει, ὅθεν, ἐν προκειμένῳ «ὁ ποιμὴν ὁ καλός», ὅστις, «τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων» καὶ οὐχὶ ὑπὲρ «τῶν ἄλλων προβάτων» ἅτινα «οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης»; (Ἰω. ι', 11, 16).

Ταλαίπωρον Φανάριον! Πότε θὰ φωτίσης τοὺς ἐντὸς σου κατοικοεδρεύοντας καὶ ἐν σκότει διαπορευομένους ἐκκλησιαστικοὺς ποιμένας;

«Φοβερόν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος»!

Νεο-Ἡμερολογιτικὸν Σχίσμα 1924.

Μετὰ τὴν ἀνωτέρω «Ἐγκύκλιον» ἥτις κατέστη, κατὰ τοὺς προδιατυπωθέντας λόγους, ἡ γενεσιουργὸς αἰτία τῆς ἕως σήμερον διενεργουμένης ἀποστασίας, τὰ δύο ἕτερα σοβαρὰ αἷτια ἃτινα ὀλοκληρώνουν αὐτὴν εἶναι, τόσον ἡ ἀντιχρίστως ἐκκλησιομαχοῦσα καὶ ἐπιπολάζουσα «Οἰκουμενιστικὴ αἵρεσις», ὅσον καὶ ἡ πρὸς τοῦτο ἠθελημένη καὶ σκόπιμος δημιουργία τοῦ «Νεο-Ἡμερολογιτικοῦ Σχίσματος τοῦ 1924, ὅπερ ἀποτελεῖ καὶ «τὸ πρῶτον βῆμα» τῆς «Οἰκουμενιστικῆς παναιρέσεως» καὶ ἀποστασίας, τὸ προσχεδιασθέν, σημειωτέον, ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς «Ἐγκυκλίου», πρὸς ἐπικράτησιν τῶν οἰκουμενιστικῶν σκοπῶν καὶ σχεδίων αὐτῆς!

Περὶ τοῦ Σχίσματος τούτου καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ συνεπειῶν, ἔχει προηγηθῆ πολὺπλευρος καὶ ἐμπεριστατωμένη συγγραφικὴ ἀναφορὰ πρὸς πλήρη ἐνημέρωσιν τοῦ, ἐν προκειμένῳ, συγχισθέντος καὶ ἀποπροσανατολισθέντος ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος καὶ ἰδίως ἐπὶ τοῦ κρισίμου προκύψαντος θέματος τῆς ἀντιμετώπισεως αὐτοῦ, δεδομένου ὅτι ἡ ἐπὶ τὰ χεῖρω βαίνουσα ἐξέλιξις αὐτοῦ εἰς τὴν γνωστὴν οἰκουμενιστικὴν αἵρεσιν, ἀπαιτεῖ λίαν ἀκριβῆ καὶ ἀπλανῆ Κανονικὸν χειρισμὸν ὑπὸ τοῦ «Ὁρθοδόξως καὶ Θεαρέστως Ἐνισταμένου» Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς ἀσφαλῆ διάσωσιν τῆς ὀρθοδόξου ὑποστάσεως αὐτοῦ, ἔνταντι τῶν ἠθελημένως πλέον καὶ ἀποδεδειγμένως, ὡς προελέχθη, ἀποστατούντων ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν καὶ ποιμένων, ὡς διὰ τῶν κατωτέρω θέλει ἀρκούντως ἀποδειχθῆ.¹

---

1. Κατὰ τὴν προηγηθεῖσαν «Καταγγελίαν», ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἰδέ, ὡς ἄνω, εἰς σελ. 14, 16, 21, 24, 25, 35, 49, 57, δι' ὧν ἐπεξηγεῖται ὅτι τὸ Σχίσμα τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν ἀπαρχὴν τῆς «ἀποστασίας καὶ τοῦ Διχασμοῦ» ἔναντι τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας γενικῶς, καὶ ἰδιαιτέρως τῆς πνευματικῆς-λατρευτικῆς διαιρέσεως μεταξὺ τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος!

«Αρχαία και θεία ή εορτολογική τάξις τῆς Ὁρθοδοξίας»

Τὸ εορτολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὠκοδομήθη, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, κυρίως ἐπὶ τριῶν βασικῶν εορτῶν, τῶν Χριστουγέννων, τῶν Ἐπιφανείων καὶ τοῦ Πάσχα. Αἱ εορταὶ αὗται προέρχονται ἐκ τῆς ἀποστολικῆς παραδόσεως, ἐγένοντο ἀντικείμενον ἀπηκριβωμένης διερευνήσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ καθωρίσθησαν ἐκκλησιαστικῶς τὸν Δ' καὶ Ε' αἰῶνα... Μετὰ τῶν εορτῶν τούτων καθωρίσθησαν καὶ αἱ προηγούμεναι ἢ ἐπόμεναι αὐτῶν εορταί, ὡς εἶναι ἡ Σύλληψις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου, ἡ Γέννησις τοῦ Προδρόμου, ἡ Περιτομὴ τοῦ Κυρίου, ἡ Βάπτισις τοῦ Κυρίου, ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου, ἡ πρὸ τοῦ Πάσχα Μ. Τεσσαρακοστή, ἡ πρὸ τῆς Κυριακῆς τῆς Ἀναστάσεως Μ. Ἑβδομάς, ἡ μετὰ τὸ Πάσχα εορτὴ τῆς Ἀναλήψεως, ἡ εορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς καὶ ἄλλαι.

Βάσει τοῦ ἀμετακινήτου τούτου εορτολογικοῦ καθορισμοῦ, ἔχει, ἐπίσης, διαρρυθμισθῆ καὶ ἐπισφραγισθῆ καὶ ὁ Ἡμερολογιακὸς εορταστικὸς κύκλος ἀπασῶν τῶν εορτῶν τοῦ ἔτους ὑπὸ τῆς «Πράξεως τῆς Ἐκκλησίας» ἐπικυρωθεὶς «Πανορθόδοξως» καὶ ἀποτελῶν οὕτω Πατρώαν «Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν» καὶ «αἰῶνια ὄρια ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν» ἐπὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ Πατρώου Ἡμερολογίου.

Ἡ εἰσαχθεῖσα, ὅλως ἀυθαιρέτως, ἐν τῇ «Θείᾳ Λατρείᾳ» πρᾶξις τοῦ «Νεο-Ἡμερολογιτικοῦ Σχίσματος», «Κανονικῶς» κρινομένη, καθιστᾷ τὴν Ἑλλαδικὴν Ἱεραρχίαν «Σχισματικὴν ἀπέναντι τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν» τῶν μὴ ἀποδεχθέντων τὴν «καινοτομίαν» ταύτην, διασπάσασα οὕτω τὴν «Λατρευτικὴν ἐνότητα» τοῦ ἐτησίου κύκλου τῶν ἀκινήτων εορτῶν διὰ τῆς, οὐχὶ «ἐν μιᾷ τάξει», ὡς μὴ ὄφειλεν, ἄνομοιοχρόνου καὶ ἄνομοιοτρόπου καὶ «ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἐκ συμφώνου», ἐκδηλώσεως τῆς «εορταστικῆς λατρείας», καθὼς ἡ «Κανονικὴ Τάξις» τῆς Ἐκκλησίας ῥητῶς περὶ τούτου διακελεύει!²

2. Βλέπε: α) «Εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν...» ἐν: «Ἡ Πραγματικὴ Ἀλήθεια» περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, Ἐκδοσις Γ', Ἀθῆναι 1977,

Ἔνεκα τῶν ἀνωτέρω κανονικῶν λόγων, τὸ «Ἡμερολογιακὸν» θέμα ἔχει κριθῆ καὶ θεωρηθῆ ὑπὸ τῆς «Πράξεως τῆς Ἐκκλησίας» «Ζήτημα Πανορθόξου κύρους καὶ σημασίας», ὡς ἀμέσως συνδεόμενον μετὰ τοῦ «ἀμετακινήτου Πασχαλίου Κανόνος» καὶ διασώζοντος ἀρραγῆ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐνότητα τῆς «Θείας Λατρείας».

Ἡ δὲ «Λατρευτικὴ ἐνότης», ὡς ἀποτελοῦσα μέρος τοῦ περὶ «ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας» δογματικοῦ ὄρου, τυγχάνει θεμελιῶδες στοιχεῖον πνευματικοῦ συνδέσμου ἀγάπης, ἐνότητος καὶ ἀδελφοσύνης τοῦ εὐσεβοῦς «Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας», εἰς τὸν πλέον εὐαίσθητον τοῦτον τομέα τῆς «Θείας Λατρείας» αὐτοῦ!

Τοῦτο, ἀκριβῶς, μαρτυρεῖ καὶ ἀποδεικνύει ἡ «Πανορθόξως» διενεργηθεῖσα Συνοδικὴ Πρᾶξις-καταδίκη (1583, 1587 καὶ 1593), ἡ ἐπὶ «ποινῇ ἀναθέματος» ἀποκλείουσα πᾶσαν ἡμερολογιακὴν ἀλλαγὴν, μεταρρύθμισιν ἢ οἵανδήποτε διόρθωσιν ἐπ' αὐτοῦ, ἀποκηρύξασα τελικῶς τὴν Παπικὴν καινοτομίαν τοῦ «Γρηγοριανοῦ Νέου Ἡμερολογίου», χαρακτηρίσασα ταύτην ὡς «Παγκόσμιον σκάνδαλον καὶ αὐθαίρετον καταπάτησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Παραδόσεων»!

Ἡ ἐν τῷ προσχήματι τῆς -δῆθεν- διορθώσεως τοῦ Πατρῶου Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου ἀποτολμηθεῖσα ἀλλαγὴ αὐτοῦ καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς δημιουργηθὲν «Νεο-Ἡμερολογιτικὸν Σχίσμα» τοῦ 1924, ὡς προείπομεν, δὲν ἐγένετο ἀπ' ἀρχῆς ἀποδεκτὴ ὑπὸ τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, δι' ὃ καὶ ἀπεφασίσθη ὑπ' αὐτῶν ἡ κανονικῶς ἐντελλομένη διακοπὴ τοῦ «Μνημοσύνου» καὶ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας» μετὰ τῆς «Προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς» αὐτῶν, τοῦ Οἰκουμενικοῦ, δηλαδή, Πατριαρχείου.

σελ. 24, καθ' ἣν «...οὐδεμία (Ἐκκλησία) δύναται νὰ χωρισθῆ τῶν λοιπῶν καὶ νὰ ἀποδεχθῆ νέον ἡμερολόγιον ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗ ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ. Ὅρα καὶ σελ. 215. Καὶ β) Ὡς ἄνω «Πάσχα Κυρίου» σ. 493, 678, 735, ἐξ. (περὶ τοῦ ὄλου θέματος).

Ἡ διὰ διαφόρων τρόπων ὅμως ἐνασκηθεῖσα πιεστικὴ προσπάθεια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὅπως τὸ Ἅγιον Ὅρος ἀποδεχθῆ τὸ «Νεο-Ἡμερολογιτικὸν Σχίσμα», μολονότι αὕτη ἐστερεῖτο Κανονικοῦ κύρους καὶ ἰσχύος –ιδίως ἢ μέχρι σήμερον, μετὰ δηλαδὴ ἀπὸ 70 ἔτη, ἀπατηλὴ ὑπόσχεσις ὅτι «Τοῦ προκειμένου θέματος πρόκειται νὰ ἐπιληφθῆ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος» (!)– παρεπλάνησε τὸ πλεῖστον τῶν Πατέρων νὰ ἐπαναλάβουν «Μνημόσυνον καὶ Κοινωνίαν»!...

Ἡ πράξις αὕτη καὶ ἀπόφασις τῆς ὑπαναχωρήσεως τῶν, ἔκτοτε, λεγομένων «Μνημονευόντων» Ἁγιορειτῶν, ὡς ἐπ' οὐδενὸς ἐκκλησιολογικοῦ ἐρείσματος βασιζομένη, τυγχάνει «Κανονικῆ κρίσει» «Δυνάμει» «Ἐπόδικος», ὑπὸ δὲ τῆς «Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας» «Ἐνεργεία» ἀπαράδεκτος καὶ τελείως ἀπορριπτέα ὡς κατάκριτος!

Τὸ ὅτι δὲ ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς συνεχίσεως τοῦ «Μνημοσύνου» κ.λ.π., ἐλήφθη ὅλως ἀκρίτως, ἀστόχως καὶ ἀφελῶς –δι' ὃ καὶ τυγχάνει ἄμοιρος κανονικοῦ περιεχομένου– ἀποδεικνύεται καταφανῶς ἐκ τοῦ λόγου ὅτι αὕτη ἐστηρίχθη εἰς τὸ φανταστικὸν καὶ ὑποθετικὸν Πατριαρχικὸν ἐπιχείρημα τῆς, ὡς προανεφέρθη, «συγκληθησομένης –ποτέ– Συνόδου», χωρὶς καὶ λογικῶς ἀκόμη νὰ ὑπολογισθῆ κἂν ὑπὸ τῶν «Μνημονευόντων Ἁγιορειτῶν», τὸ ἐπὶ τούτου προκῦπτον βασικὸν καὶ οὐσιῶδες ἐρώτημα:

Ἐάν, ὑποτεθεῖστω, θὰ συνήρχετο Σύνοδος οἰουδήποτε σχήματος, πάντως, ὅπωςδήποτε «ὀρθοτομούσα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας», ἦτο ποτὲ δυνατὸν αὕτη νὰ καταργήσῃ τὴν «Συνοδικῶς ἐπικυρωθεῖσαν αἰωνόβιον καὶ Πατρώαν Ἐορτολογικὴν Παράδοσιν» τῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς νὰ ἀθετήσῃ καὶ καταστρατηγήσῃ τὴν «ἀκατάλυτον» «Πράξιν τῆς Ἐκκλησίας», ἣτις ἀποτελεῖ θεμελιώδη ὄρον καὶ Κανόνα τοῦ «Κανονικοῦ Δικαίου», ἐπὶ τοῦ ὁποίου, ὡς γνωστόν, ἐδραιοῦται τό, ἐν γένει, «Πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας»;

Δὲν ἔλαβον, ἐπίσης, οὐδὲ κἂν ὑπ' ὄψιν αὐτῶν οἱ ὡς ἄνω ἀναμένοντες «σύγκλησιν Συνόδου», ὅτι οὕτως ἐνεργοῦντες,

καθιστοῦν ἑαυτοὺς ἀμέσως ἀντιστρατευομένους ἢ καὶ ἀθετοῦντας τελείως τὰς «Κανονικὰς τῆς Ἐκκλησίας Διατάξεις τοῦ 31^{ου} Ἀπ/κου Κανόνος καὶ ἰδιαίτερος τοῦ 15^{ου} τῆς Α΄-Β΄ Συνόδου τοιοῦτου, δυνάμει τῶν ὁποίων, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι διορίζεται τὸ Κανονικὸν τῆς Ἐκκλησίας Μέτρον τῆς «Ἀποτειχίσεως καὶ Διαστολῆς» (δηλαδὴ τῆς διακοπῆς Μνημοσύνου καὶ Ἐκ/κῆς Κοινωνίας) τοῦ πιστοῦ καὶ «Ἀκαινοτομήτου» πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῶν «...σφαλλομένων αὐτοῦ ποιμένων», οὐδόλως ὑπολογίσαντες ὡσαύτως, ὅτι: Ἡ κανονικῶς καὶ κατὰ Θεῖαν Πρόνοιαν διοριζομένη αὕτη «ἀποτείχισις», ἀποκλειστικῶς ἀφορᾷ εἰς τήν,

ΠΡΟ καὶ ΜΕΧΡΙ

τῆς ἐπιτεύξεως «Συνοδικῆς Διαγνώμης...» κανονικὴν διενέργειαν τῆς «Λυτρωτικῆς ἀποτειχίσεως» πρὸς διασφάλισιν τῆς ὀρθοδόξου ὑποστάσεως ἅπαντος τοῦ «Ἀκαινοτομήτου» Σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπίσης ὅτι, τὸ ἔργον τῆς «Συνοδικῆς Διαγνώμης», ἐκκλησιολογικῶς κρινόμενον, εἶναι διάφορον πρὸς τὸ τῆς «ἀποτειχίσεως» τοιοῦτον, διότι, ἡ μὲν «ἀποτείχισις», διενεργεῖται ἀμέσως καὶ «πάραυτα», ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω «Λυτρωτικὴν» ἔννοιαν, τοῦθ' ὅπερ καθιστᾷ «καταγίνωσκομένους» καὶ «ὑποδίκους» τοὺς «...σφαλλομένους» ποιμένας, ἡ δὲ «Συνοδικὴ Διαγνώμη» ἐκδικάζει τελεσιδίκως αὐτούς, ὅποτε καὶ ὅταν αὕτη, «κανονικῶς», συγκληθῇ.

Ἡ διατήρησις, ἐπομένως, τοῦ Πατρῶου Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἡ ἀνέκαθεν ἀδιάλειπτος καὶ ὁμοιόμορφος ἐν Αὐτῇ ἰσχὺς αὐτοῦ, ἀποτελεῖ τὴν βάσιν ἐπὶ τῆς ὁποίας προσηρμόσθη πᾶσα ἡ «Τάξις τῆς Λατρευτικῆς ἐκδηλώσεως τῶν πιστῶν» Ἑορτολογικῶς. Ἐπὶ τόσους αἰῶνας, ὅθεν, τοῦτο ἀλωβήτως διατηρούμενον, μαρτυρεῖ καταφανῶς τὴν διαφορὰν καὶ τὴν διάκρισιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν ἑτεροδόξων αἰρετικῶν (παρὰ τὰς συνεπείας τῆς ὑπὸ τῶν ἀποσχισθέντων Δυτικῶν καὶ τῆς ὑπαιτότητι αὐτῶν διασπάσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος).

Ἔχει δὲ τοῦτο, ὡς προείπομεν, πλήρη τὴν ὑπόστασιν καὶ τὴν ἰσχὺν τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως», ὥστε νὰ περιφρουρῇ καὶ διασώζῃ τὴν «Λατρευτικὴν ἐνότητα» τῆς Ἐκκλησίας, τυγχάνον οὕτως ἀμετάτρεπτον, καθηκόντως ἐπιβεβλημένον καὶ ἀξιοσέβαστον, ὡς ἰσάξιον τῶν, δογματικοῦ χαρακτῆρος περὶ «Ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας», Ὅρων καὶ Κανόνων Αὐτῆς καὶ οὐδόλως δυναμένου, κατὰ τι, νὰ ἀλλοιωθῇ³.

Τὸ ἐκκλησιαστικὸν κῦρος καὶ ἡ κανονικὴ ἰσχὺς τῆς ἐορτολογικῆς ταύτης «Πατρῶου Παραδόσεως», βεβαιοῦται διὰ τῆς «Πράξεως τῆς Ἐκκλησίας», δυνάμει τῆς ἀείποτε, δι' αὐτῆς καταβληθείσης προσπαθείας ὑπὸ πλείστων Ἁγίων Πατριαρχῶν τῆς Ἐκκλησίας, καθηκόντως ἀγωνισαμένων διὰ τὴν, ἐπὶ τόσους αἰῶνας, ἐδραίωσιν καὶ τὴν ἀκεραίαν καὶ ἀπαρασάλευτον διατήρησιν αὐτῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Τὰ ἀρμόδια ἐκεῖνα ἐκκλησιαστικὰ ὄργανα τὰ ὁποῖα «ἀνύψωσαν τὰς Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας εἰς περιωπὴν δόγματος», εἶναι αὐταὶ αὐταὶ αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι αἱ ὁποῖαι καθυπέβαλλον «ἀφορισμοὺς καὶ ἀναθέματα» κατὰ παντὸς περιφρονοῦντος καὶ καταπατοῦντος τὰς Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, τὰς διὰ τῶν ἀποφάσεων καὶ Διατάξεων τῶν Ἁγίων Πατέρων ἐπικυρωθείσας.

Τὸ μέτρον, ἐξ ἄλλου, τῆς ἐκκλησιαστικῆς κρίσεως, δυνάμει τοῦ ὁποίου καταλογίζεται ἡ εὐθύνη καὶ ἐνοχὴ τῶν ἀθετούντων τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Παραδόσεις (εἴτε Ἀποστολικαὶ εἴτε Συνοδικαὶ ἢ Πατερικαὶ εἶναι αὐταὶ), ὡς

---

3. Ὡς καὶ προηγουμένως περὶ τούτου ἀνεφέρθημεν, δεόν νὰ σημειωθῇ ὅτι, ἡ διενέργεια τοῦ «Νεο-Ἡμερολογιτικοῦ Σχίσματος» τυγχάνει – μέχρι σήμερον – Πράξις «ἄμοιρος Νομίμου καὶ Κανονικῆς ἰσχύος» (βλ. Β. Δ/γμα 25-1-1923), ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ γνωστοῦ λόγου ὅτι τούτο «ἀπεφασίσθη» (!) «Ἐπαναστατικῶ Δικαίῳ» καὶ δῆ, ὅλως σκοπίμως, ἠθελημένως καὶ ἐν ἀπολύτῳ ἐπιγνώσει καὶ καταφανῇ ἐξασκηθείσῃ... «πνευματικῇ» –προσωπικῇ, ἀχαρακτηρίστῳ, βία καὶ ἐπιμόνῳ θελήσει τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ τῇ ἐμμέσῳ προθέσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

ἔχομεν προαναφέρει, εἶναι ἡ βασικὴ καὶ θεμελιώδης Εὐαγγελικὴ τοῦ Κυρίου μας διαβεβαίωσις: «Ὁ ἀκούων ὑμᾶς, ἐμὲ ἀκούει· καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς, ἐμὲ ἀθετεῖ...» (Λουκᾶ 1', 16).

Ἄρνησις, ὅθεν, τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ θεωρεῖται πᾶσα ἀθέτησις ἐγγράφου ἢ ἀγράφου ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως! Δι' ὃ καὶ «Εἴ τις ἡμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλ. α', 8-9). «Ἄρα οὖν ἀδελφοί, στήκετε, καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Β' Θεσ. β', 15). Ἐντεῦθεν δῆλον ὅτι οὐ πάντα δι' ἐπιστολῆς παρεδίδοσαν (παρεδόθησαν εἰς ἡμᾶς), ἀλλὰ πολλὰ καὶ ἀγράφως· ὁμοίως δὲ κακεῖνα καὶ ταῦτά ἐστιν ἀξιόπιστα. Ὡστε καὶ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας ἀξιόπιστον ἡγούμεθα. Παράδοσις ἐστὶ, μηδὲν πλέον ζήτηι» (Ἀγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, P.G. 62, 488, Ὁμιλία Δ' εἰς Θεσσαλ., § β', 2).

Ὡσαύτως καὶ «Τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πεφυλαγμένων δογμάτων καὶ κηρυγμάτων τὰ μὲν ἐκ τῆς ἐγγράφου διδασκαλίας ἔχομεν, τὰ δὲ ἐκ τῆς τῶν ἀποστόλων παραδόσεως διαδοθέντα ἡμῖν ἐν μυστηρίῳ παραδεξάμεθα· ἅπερ ἀμφοτέρω τὴν αὐτὴν ἰσχὺν ἔχει πρὸς τὴν εὐσέβειαν...» (Μ. Βασιλείου, P.G. 32, 188AB, Περὶ Ἁγίου Πνεύματος, Κεφ. ΚΖ', § 66).

Κατὰ ταῦτα, ὅθεν, κατόπιν τοῦ ἀπὸ τοῦ 1924 διενεργουμένου κατὰ τῆς Ἐκκλησίας «Πνευματικοῦ Ἐγκλήματος», τοῦ συνεπείᾳ τοῦ «Νεο-Ἡμερολογιτικοῦ Σχίσματος» καὶ τῆς ἀντιχρίστου «Οἰκουμενιστικῆς Αἰρέσεως» ἐξακολουθητικῶς συνεχιζομένου, ὅπως ἀσυναισθήτως καὶ ἀμεταμελήτως ὑπὸ τῆς, ὡς προεῖρηται, «Ἐκκλησιαστικῆς Ἡγεσίας» ἐπὶ συνεχῆ 73 ἔτη μέχρι σήμερον, καταφανῆ τυγχάνουν καὶ ἀναντίρρητα τὰ ἐκ τούτου ἐπελθόντα ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῆς πλήρους κατακρημνίσεως, ἰσοπεδώσεως καὶ σκανδαλώδους καὶ λίαν προκλητικῶς ἀθετήσεως θεμελιωδῶν «Κανονικῶν Θεσμῶν» καὶ κριτηρίων τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν προλεχθέντων Ἡγετῶν Αὐτῆς, διαφοροτρόπως καταπατουμένων! Ἐν ὅψει δὲ τῆς

ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀπαθλιουμένης ἐν πίστει καὶ βαθμῶ «ἀρνήσεως καὶ προδοσίας» ἐκπεσούσης θέσεως καὶ τῆς ἐν γένει δημιουργηθείσης κατ' αὐτῆς καταστάσεως, ἥτις, σημειωτέον, ἀφορᾶ εἰς τὴν «Πνευματικῶς Ἐγκληματικὴν» καὶ θίγει ἀμέσως τὴν ἀναποφεύκτως προκαλουμένην «Διάσπασιν» τοῦ Δογματικοῦ Ὁροῦ τῆς Ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὴν ὁποῖαν (κατάστασιν) τὸ «ἀνώτατον κριτήριον τῆς Ἐκκλησίας», ἡ «Συνείδησις» Αὐτῆς, «Θεῖω Δικαίῳ», κρίνει καὶ καθιστᾶ ἀπαράδεκτον, κατακριτέαν καὶ ἀσυγχώρητον, τούτου ἕνεκα, πᾶς ὀρθόδοξον συνείδησιν ἔχων, εὐλόγως διερωτᾶται:

Ποῖαν θέσιν πρόκειται νὰ λάβουν αἱ Κανονικῶς καὶ Νομίμως «Ἐπόδιοι οὔσαι... σφαλλόμεναι» Ἐκκλησιαστικαὶ Ἱεραρχίαι;

Θὰ συνεχίσουν

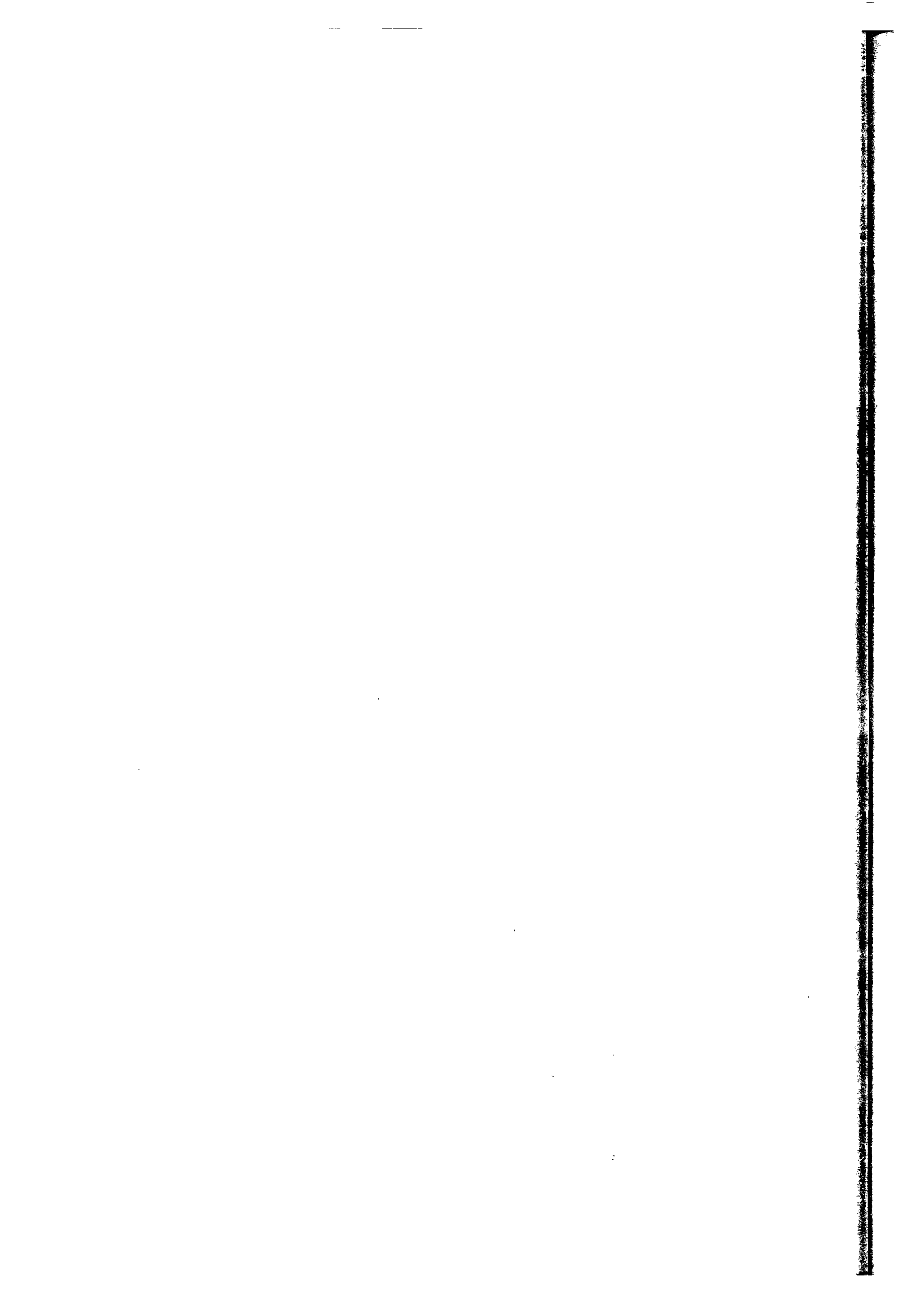
τὴν, «πράξει τε καὶ θεωρίᾳ», διακήρυξιν τῆς ἀντιχρίστου ταύτης «Ἀποστασίας καὶ τοῦ Διχασμοῦ», ἐν τῇ ματαίᾳ αὐτῶν προσπαθείᾳ ὅπως ἐμπεδώσωσι ταῦτα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἢ ἐν συναισθήσει, μεταμελεία καὶ εἰλικρινεῖ μετανοία καὶ ταπεινώσει

Θὰ ἀποφασίσουν

ἐν πλήρει πιστότητι πρὸς τὴν ἱερὰν αὐτῶν ἀποστολήν, ὅπως θεαρέστως καὶ θεοπρεπῶς συνεχίσουν τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, ὀδηγοῦντες οὕτω τόσον ἑαυτοὺς ὅσον καὶ τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς σωστικῆς ταύτης «Κιβωτοῦ» εἰς λιμένα ἀσφαλοῦς ψυχικῆς σωτηρίας, μακρὰν πάσης αἰρέσεως, σχίσματος καινοτομίας καὶ πλάνης, ἢ ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐμμονὴ προκαλεῖ ἀναπόφευκτον ψυχικὴν κόλασιν καὶ ἀπώλειαν;

Ἄλλως, ἐν ἣ περιπτώσει «...ὁ σκοπὸς» (= ὁ ποιμὴν-ἐπίσκοπος), «ἐὰν ἴδῃ τὴν ρομφαίαν ἐρχομένην καὶ μὴ σημάνῃ τῇ σάλπιγγι, καὶ ὁ λαὸς μὴ φυλάξῃται, καὶ ἐλθοῦσα ἡ ρομφαία λάβῃ ἐξ αὐτῶν ψυχὴν, αὕτη διὰ τὴν αὐτῆς ἀνομίαν ἐλήφθη, καὶ τὸ αἷμα ἐκ χειρὸς τοῦ σκοποῦ ἐκζητήσω. Καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, σκοπὸν δέδωκά σε τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ, καὶ ἀκούση

ἐκ στόματός μου λόγον. Ἐν τῷ εἰπεῖν με τῷ ἁμαρτωλῷ· θανάτῳ θανατωθήσῃ, καὶ μὴ λαλήσῃς τοῦ φυλάξασθαι τὸν ἀσεβῆ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ, αὐτὸς ὁ ἄνομος τῇ ἀνομίᾳ αὐτοῦ ἀποθανεῖται, τὸ δὲ αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρός σου ἐκζητήσω» (Ἰεζ. λδ', 6-8). Αὐταί εἰσιν αἱ διὰ τοῦ Προφήτου ἀπὸ Θεοῦ συνέπειαι, «ὅταν οἱ Φύλακες προδίδουν»!

Ἡ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Τὸ δεύτερον σκέλος, μετὰ τὸ «Νεο-Ἡμερολογιτικὸν Σχίσμα», τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ συνεχιζόμενον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς προείπομεν, «Πνευματικὸν Ἐγκλημα» τῆς «Ἀποστασίας καὶ τοῦ Διχασμοῦ», εἶναι ἡ ἀντίχριστος «Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», περὶ τῆς ὁποίας καὶ ἀκολούθως ἀναφερόμεθα, πρὸς τῷ σκοπῷ τόσον τῆς ἐνημερώσεως, τοῦ ἔνεκα τούτου διχασθέντος Ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, κυρίως ὅμως, ὅπως ὑποδειχθῆ εἰς αὐτὸ καὶ κατανοηθῆ ὑπ' αὐτοῦ ἢ πλήρης, ἀσφαλῆς καὶ ἀπλανῆς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας «Κανονικῶς» ἐπιβαλλομένη ἔμπρακτος καὶ ἀποτελεσματικὴ, θεάρεστος δὲ καὶ σωτήριος ἀ ν τ ι μ ε τ ὴ π ι σ ι ς τῆς ἀνεπαναλήπτου ταύτης, εἰς τὰ χρονικὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὑπὸ τῶν Ἡγετῶν Αὐτῆς δημιουργηθείσης ψυχοφθόρου ταύτης καὶ κατακρίτου ὑπὸ τῆς «Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας» καταστάσεως τῆς «Ἀποστασίας καὶ τοῦ Διχασμοῦ»!

Ὁ «Οἰκουμενισμὸς» ἢ ἡ «Οἰκουμενικὴ κίνησις», ὡς αὕτη ἐμφανίζεται, ὠργανώθη τὸ 1948, κυρίως ὑπὸ τοῦ Προτεσταντικοῦ στοιχείου τῶν ἑτεροδόξων, οἵτινες ἔσπευσαν πρῶτοι ὅπως ἀνταποκριθῶσι, προθύμως καὶ ἐμπράκτως, πρὸς τὰ κατὰ τῆς ὀρθοδόξου ὑποστάσεως τῆς Ἐκκλησίας καταλυτικὰ διακηρυσσόμενα κείμενα τῆς «Ἐγκυκλίου» τοῦ 1920, περὶ ἧς προανεφέρθημεν ἐκτενῶς. Λέγοντες δὲ Προτεσταντισμὸν πρέπει νὰ ἐννοῶμεν κάθε ἑτερόδοξον αἰρετικὴν ὁμάδα ἢ κίνησιν ἀδογματίστου ἐνώσεως καὶ ἔξω πάσης ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικῆς ὑποστάσεως κειμένην!

Τὸ Κέντρον τῆς σημερινῆς οἰκουμενιστικῆς ἀποστασίας (τῆς ἀπολύτως, σημειωτέον, ἀντικειμένης πρὸς τὴν «Ἀποστολικὴν Διδασκαλίαν καὶ Παράδοσιν» ἐφ' ἧς ἐθεμελιώθη διὰ τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου καὶ «κατὰ τὰς Γραφὰς» ἡ γνησία καὶ ἀληθῆς Χριστιανικὴ Πίστις) συμφώνως πρὸς

τόν ὑπ' αὐτοῦ ἐπιδιωκόμενον ἀντίχριστον σκοπόν –ὡς διὰ τῶν κατωτέρω συνάγεται– ἀφορᾷ εἰς τὴν ὄλοσχερῆ κατάλυσιν τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ!

Ὁ Ὄργανισμὸς οὗτος, ὅστις αὐτοαπεκλήθη: «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν», ἀπὸ τοῦ τίτλου ἀκόμη ἐλέγχεται, ἀναληθῆς, καθότι, σκοπίμως καὶ ἠθελημένως, οὐχὶ μόνον ἀντιποιεῖται τὸ ὄνομα τῆς «Μιᾶς...» ΜΟΝΟΝ ΥΠΑΡΧΟΥΣΗΣ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ πειράται (ματαιῶς –βέβαια– διότι «πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν Αὐτῆς» -Ματθ. 1στ', 18) νὰ καταλύσῃ καὶ ἐξαλείψῃ αὐτὴν ταύτην τὴν δογματικὴν ὑπόστασιν καὶ ἰδιότητα τῆς «Μιᾶς...» καὶ Μόνης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὡς –δῆθεν– ταύτης συμπεριλαμβανομένης μεταξὺ τῶν... ἀνυπάρκτων (!) πολλῶν καὶ διαφόρων τοιούτων, τὰς ὁποίας ὁ Προτεσταντικὸς οὗτος Ὄργανισμὸς (Π.Σ.Ε.), βάσει τῶν οἰκουμενιστικῶν σκοπῶν καὶ σχεδίων αὐτοῦ, ἄνευ, δηλαδή, οὐδεμιᾶς προθέσεως ἀποδοχῆς τῶν θεμελιωδῶν ὀρθοδόξων βάσεων καὶ κριτηρίων, ἀλλ' ὅλως κακοδόξως καὶ ἀρνητικῶς πρὸς «...τῇ ἅπαξ παραδοθείσῃ... πίστει» (Ἰούδα στιχ. 3) τελείως αὐτοβούλως, ἐπιμόνως καὶ αὐθαιρέτως, τὰς ὑπ' αὐτοῦ φανταζομένας ἀνυπάρκτους διαφοροὺς ἐκκλησίας, θέλει καὶ ἐννοεῖ νὰ ἐκπροσωπῇ παγκοσμίως καὶ νὰ ἔχη αὐτὰς ἀδογματίστως «κοινωνικάς»!

Ὁ «Οἰκουμενισμὸς», ὡς μέχρι σήμερον ἔχει ἐξελιχθῆ διὰ τῶν ἐνεργειῶν καὶ πράξεων του –μέσω τοῦ ἐκτελεστικοῦ αὐτοῦ ὄργανου τοῦ Π.Σ.Ε.,– κατέστησε, φύσει καὶ θέσει ἐκδήλως πλέον, καταφανεῖς τὰς ἑαυτοῦ προθέσεις ἔναντι τῶν «ὀρθοδόξων ἀντιπροσωπειῶν»-μελῶν του, δεδομένου ὅτι οὐδόλως καὶ οὐδέποτε προετέθη, ἀλλ' οὔτε καὶ προτίθεται νὰ ἀναγνωρίσῃ, ἀποδεχθῆ καὶ προβάλλῃ αὐτὰς ὡς ἐκπροσωπούσας τὴν ἀληθῆ Χριστιανικὴν Πίστιν καὶ τὴν «Μίαν...» Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ! Τοῦτο ἀκριβῶς συμβαίνει, διότι μία τοιαύτη ἐνέργεια ἀληθοῦς καὶ «κανονικῆς» ἀναγνωρίσεως τῆς Ὄρθοδόξου Ἐκκλησίας, τυγχάνει, διὰ τὸ Π.Σ.Ε., τελείως

ἀντικειμένη πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν «καταστατικῶς» ἐπιδιωκομένων σκοπῶν, προγραμμάτων καὶ ἀποφάσεων αὐτοῦ, διότι, ὡς γνωστόν, γνώμων καὶ κανὼν τοῦ ἑτεροδόξου καὶ αἰρετικοῦ τούτου Ὁργανισμοῦ εἶναι, ἡ δι' «ἀμοιβαίων συμφωνιῶν ἐξωτερικὴ ἐνότης» τῶν θρησκευτῶν καὶ ἡ εἰρηνικὴ –κατὰ κόσμον– συνύπαρξις αὐτῶν ὡς ἐκκλησιῶν, καὶ ἡ, δογματικῶς ἀδιάκριτος καὶ ἀδιάφορος, μεταξὺ αὐτῶν κοινωνία, οὐδεμιᾶς οὕτω μνείας, ποιουμένης περὶ Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας!

Παρὰ ταῦτα ὅμως τὸ Π.Σ.Ε., διὰ λόγους καθαρῶς σκοπιμότητος καὶ χάριν δημιουργίας τυπικῶν πνευματικῶν ἐντυπώσεων ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ ἐπίδειξιν «μορφώσεως εὐσεβείας» (ἀνεξαρτήτως τῆς, ἐν πίστει ὑπ' αὐτοῦ «ἀρνούμενης δυνάμεως αὐτῆς») (Β' Τιμ. γ', 5), ἐπιδιώκει νὰ χρησιμοποιοῦν ἐπισταμένως τὴν συμμετοχὴν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, θεωρῶν αὐτὰς λίαν κατάλληλα ὄργανα τῆς εὐχεροῦς ἐπιτεύξεως τῶν «ἐκτὸς Ἐκκλησίας» ἐπιδιωκομένων, οἰκουμενιστικῶν σκοπῶν καὶ σχεδίων αὐτοῦ (ὡς π.χ. εἰς τὰς ἐπαισχύντους, μετ' ἄλλοθρήσκων, ἀντιχρίστους «Συνελεύσεις» τύπου Κανμπέρα κ.λ.π.), πράξεις αἰτινες δημιουργοῦν κατάστασιν τελείως ἀπαράδεκτον καὶ κολασίμως κρινομένην ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου κριτηρίου τῆς «Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας» καθότι ἅπασα ἡ ἀντορθόδοξος «δραστηριότης» τοῦ Π.Σ.Ε. μετὰ τῶν «ὀρθοδόξων» μελῶν του, ἀποτελεῖ, πράξει, καταφανῆ καὶ ἀπροκάλυπτον καταφρόνησιν καὶ «ἀθέτησιν τοῦ Θεοῦ» ὡς ἀντιστρατευομένη καὶ παρ-«ακούουσα» εἰς αὐτὰ ταῦτα τὰ λόγια καὶ τὴν ρητὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Κυρίου ὅτι, «ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς (τοὺς Ἀποστόλους καὶ πάντα τὰ δι' αὐτῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐντελλόμενα), ἐμὲ ἀθετεῖ... (καὶ) τὸν ἀποστείλαντά με» Θεόν! (Λουκᾶ ι', 16).

Ταῦτα, ὅθεν, «τὰ ἔργα καὶ αἱ ἡμέραι» σήμερον, τοῦ λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν»!

Ποίων ὅμως Ἐκκλησιῶν; ἐρωτᾶται τοῦτο:

Διὰ τοῦ Ἱεροῦ «Συμβόλου τῆς Πίστεως», ὁμολογεῖται

καὶ διακηρύσσεται μόνον «ΜΙΑ Ἐκκλησία» καὶ ΟΧΙ ἐκκλησίαι. Ὁ δὲ Κύριος, ῥητῶς διαγγέλει ὅτι «...ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρα οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν» καὶ οὐχὶ Ἐκκλησίας! Ἡ Μία, ἐπομένως Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ «Μία, Ἁγία, Καθολικὴ (δηλαδὴ ἡ «καθ' ὅλου» καὶ «ἐπὶ μέρους Τοπικὴ», ἡ «Παγκοσμίως εἰς τὰ ἔθνη πάντα διακηρυχθεῖσα») καὶ ἡ «Ἀποστολική», ἡ ἀποτελοῦσα ἐν Σῶμα ὑπὸ μίαν Κεφαλὴν, τὸν Χριστόν.

Κατὰ ταῦτα, ἐπομένως, κάθε ἄλλη διάφορος πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἀλήθειαν ἐπιχειρουμένη κίνησις, μορφή, σύστημα καὶ θεωρία ἢ ὀργανισμὸς «ἐκκλησιῶν», ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ πραγματικότητα, ἀντιποιεῖται καὶ σφετερίζεται τὸ ὄνομα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, πολεμικῶς καπηλευομένη τοῦτο! Κάθε δὲ τοιαύτη ἐπιχειρουμένη κίνησις καὶ δρᾶσις, ἐν πλήρει γνώσει καὶ ἠθελημένως ἐπιτελουμένη καὶ ὑπὸ τὸν μανδύαν τῆς Ἐκκλησίας καλυπτομένη, ἀποτελεῖ, αὐτόχρημα ἔργον «Συναγωγῆς πονηρευομένων» καὶ καθιστᾷ τοὺς οὕτως ἐπιχειροῦντας, ὄντως «Προδρομικὰ ὄργανα τοῦ ἀντιχρίστου» (Ἀποκ. γ', 9) ὡς ὑπονομεύοντας τὰ βασικὰ θεμέλια τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας.

Τὶ ἄλλο ἀπὸ «Τραγελαφικὴν» μορφήν καὶ χαρακτῆρα, καθὼς καὶ ἀπροκάλυπτον παραποίησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀληθείας, δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἓνας Ὄργανισμὸς, ὡς ἐν προκειμένῳ, ὁ Π.Σ.Ε., ὁ ὁποῖος, βάσει τοῦ Προτεσταντικοῦ-δογματικοῦ ὄρου τῶν «κλάδων» τοιαύτην ἔχων «μορφώσει συνείδησιν», ὡς, κατωτέρω, ἀναλυτικῶς περὶ τούτου ἐκτίθεται, καὶ ἐνῶ, κατ' αὐτόν, -οὐσία πράξει τε καὶ ἐνεργεία- οὐδεμίαν δύναται νὰ θεωρήσῃ ὑπαρκτήν, μόνην καὶ ἀληθῆ Ἐκκλησίαν, οὐδὲ δύναται -συνειδητῶς καὶ θεαρέστως- νὰ πιστεύσῃ νὰ ἀνήκῃ καὶ νὰ ὑπάγεται εἰς... οἵανδήποτε «κλαδικήν» τοιαύτην, ἀρνούμενος οὕτω, καταφανῶς, νὰ παραδεχθῇ καὶ πιστεύσῃ εἰς τὴν «Μίαν...» τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν τοῦ «Ἱεροῦ Συμβόλου τῆς Χριστιανικῆς

Πίστεως», οὗτος, παρὰ ταῦτα, ἀποτολμᾶ, δυνάμει τῶν ἀνωτέρω ἀλλοπροσάλλων «πεποιθήσεών» του διὰ τῶν ὁποίων –ἐπαναλαμβάνομεν– οὐδεμία Ἐκκλησία θεωρεῖται ἀληθῆς καὶ ὑπαρκτή, ἀποτολμᾶ, λέγομεν, ὁ Ὄργανισμὸς οὗτος νὰ συγκροτήσῃ «Συμβούλιον» (παγκοσμίου διενεργείας), ἀποτελούμενον «ἐξ ἀσυμβουλευτοῦ ἐξωεκκλησιαστικῆς κοινωνίας –ὅλως ἀφισταμένης «κατὰ τὰς Γραφάς»– τῆς ἀληθοῦς «ἐκκλησιαστικῆς μαρτυρίας καὶ ἰσχύος», ὥστε ἡ κοινωνία αὕτη, ἔνεκα τούτου, νὰ ἔχη καταστῆ ἄμοιρος καὶ ξένη τῆς «Θείας Κλήσεως» (ἣτις δίδεται ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μόνον διὰ τῆς «Μιᾶς...» τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας), ὅσον καὶ ἐὰν «ἐπιζειτῆ» ἢ «ἀσυμβούλευτος αὕτη κοινωνία» τοῦ Π.Σ.Ε., «νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν κλήσιν ταύτην», τὴν ὁποίαν, σημειωτέον, οὐδεὶς ἄνθρωπος «ἐκτὸς τῆς Μιᾶς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εὕρισκόμενος δύναται ἀπὸ τὸν Θεόν, ποτὲ νὰ λάβῃ! (Ἐφεσ. δ', 4,5). Καὶ τοῦτο διότι, οἱ «ἐκτὸς Ἐκκλησίας ἱστάμενοι (ὡς οἱ ἀνωτέρω «Κλαδοθεωρητικοί») ἀποτελοῦν «σεσηπὸτα καὶ ἀπονεκρωθέντα μέλη» τοῦ «ἐνὸς Σώματος τῆς Ἐκκλησίας» (Α' Κορ. ιβ', 25, 27), ἀποσχισθέντα, ἀποκοπέντα αὐτοῦ, συνεπείᾳ αἱρέσεων καὶ σχισμάτων! (Τίτου γ', 10).

Πῶς, λοιπόν, εἶναι δυνατὸν τὸ Π.Σ.Ε. νὰ προσφέρῃ «ἀποστολὴν ἐκκλησίας», χωρὶς τῶν, ὡς ἄνω, ἀπαιτουμένων ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν δυνατοτήτων καὶ προϋποθέσεων τῶν ὁποίων τοῦτο στερεῖται παντελῶς;

Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἀνωτέρω, καὶ ἡ ἀπλῆ ἀκόμη λογικὴ κρίσις ὀδηγεῖ, ἐκ τῶν πραγμάτων, εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι, ἡ διὰ τοῦ Π.Σ.Ε. συνέχισις τῆς Οἰκουμενιστικῆς δραστηριότητος, καθ' ὅλην τὴν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του διαρρέυσασαν, σχεδόν, 50ετίαν, οὐδὲν θεάρεστον καὶ σωτήριοι ἀποτέλεσμα ἔχει νὰ παρουσιάσῃ, τόσον διὰ τὸν ἑαυτὸν του ὅσον καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, καθότι, διὰ μὲν τὸν ἑαυτὸν του συνεχίζει ἐξακολουθητικῶς ἐπὶ τόσα ἔτη νὰ ἐμμένῃ, ὅλως καταστρεπτικῶς καὶ ψυχοφθόρως, εἰς τὴν «κλαδοθεωρητικὴν» πλάνην καὶ οἰκουμενιστικὴν «ὑπερπαναίρεσιν», διὰ δὲ τὴν Ὁρθόδοξον

τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἔχει κατορθώσει νὰ ἐπιτύχη πλήρη σχεδὸν διάβρωσιν τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος τῶν «ὀρθοδόξων» μελῶν αὐτοῦ, ὡς ἀποδεχομένων τὴν διενέργειαν οἰκουμενιστικῶν πράξεων καὶ ἐνεργειῶν, κανονικῶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας κολαζομένων, ὡς ἱκανῶς διὰ τῶν προειρημένων τοῦτο κατεδείχθη!

Ἄσκοπος, ἐπιζημία καὶ καταστρεπτική, κατὰ ταῦτα, ἐλέγχεται ἢ καθόλου ἐξακολουθητικῶς συνέχισις τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ Π.Σ.Ε., ἀπάντων τῶν Ἀντιπροσωπειῶν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἢ Ἱεραρχικῆ Ἡγεσία τῶν ὁποίων, ἂν μὴ ἐν πλήρει ἐπιγνώσει καὶ ὀρθοδόξῳ συνειδήσει καθηκόντως μετακαλέσῃ καὶ ἀποσύρῃ αὐτὰς ὀριστικῶς ἐκ τοῦ παναιρετικοῦ τούτου Ὄργανισμοῦ (Π.Σ.Ε.) –οὐδὲ ὑπὸ μορφήν «παρατηρητῶν» ἐπιτρέπουσα τοῦτο– καὶ δὲν ἐπιληφθῆ ἀκολούθως, ὡς προείπομεν, Κανονικῆ Αὐτῆς ἀποφάσει, τῆς παντελοῦς ἐξαλείψεως τῆς «πυορροοῦσης» πληγῆς ἐκ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἐν «Σχίσματι», ἤτοι, καὶ «Αἰρέσει ἐπικρατοῦσης» καταστάσεως τῆς «Ἀποστασίας καὶ τοῦ Διχασμοῦ», ἀσφαλῶς ἢ ὡς ἄνω Ἡγεσία ἅπασα θέλει καταλεχθῆ, «Θεῖῳ Δικαίῳ», μετὰ τῶν «Προδρομικῶν Ὀργάνων τοῦ Ἀντιχρίστου» (Α' Ἰω. Β', 18) καὶ τῆς «Συναγωγῆς τῶν Πονηρευομένων» κατὰ τὸν Μ. Φῶτιον.

Διὰ τῶν κατωτέρω καταχωρουμένων κειμένων τὰ ὁποῖα ἀπηχοῦν τὴν κρίσιν τῆς «Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας» –ἐκ τοῦ σχετικοῦ θεολογικοῦ ἔργου– (Βλέπε «Ὀρθόδοξος Ἐκκλησιολογία» Ἰω. Καρμίρη, Ἀθῆναι 1973, σελ. 268-270), καθίσταται δυνατὴ τόσον ἡ ἐνημέρωσις ὅσον καὶ κατανόησις τοῦ αἰρετικοῦ δογματικοῦ ὄρου τῆς Προτεσταντικῆς «Θεωρίας τῶν κλάδων», δυνάμει τοῦ ὁποίου ἢ «Ἐπερπαναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», διὰ τοῦ Π.Σ.Ε., ἐπιτελεῖ τὸ φθοροποιὸν τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀποστασίας ἔργον του!

«Ἐκ τῶν προειρημένων¹ συνάγεται διπλοῦν τι πόρισμα. Πρῶτον, ὅτι δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων ἢ ἐκ τῆς τῶν θεολόγων τῆς «Κινήσεως τῆς Ὁξφόρδης» προερχομένη «περὶ Ἐκκλησίας θεωρία τῶν κλάδων» (Branch Church Theology), καθ' ἣν αἱ ὑφιστάμεναι διάφοροι χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι εἶναι διάφοροι «κλάδοι» τοῦ μεγάλου δένδρου τῆς μιᾶς οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ θεωρία αὕτη τῶν «κλάδων» λεγομένη, δεχομένη ἰδανικὴν τινὰ ἀόρατον Ἐκκλησίαν, ἰσχυρίζεται ὅτι ἐκ τῶν ἐμπειρικῶν ἱστορικῶν Ἐκκλησιῶν οὐδεμία δῆθεν δύναται σήμερον νὰ θεωρηθῆ ὡς ἡ ἀληθὴς καὶ γνησία καὶ ἀλάθητος Ἐκκλησία, ἡ μόνη ἐκπροσωποῦσα τὴν «μίαν, ἀγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ...ὡς διεσπασμένην εἰς τρεῖς κυρίου κλάδους, ἧτοι τὸν ἀνατολικόν, τὸν ρωμαιοκαθολικόν καὶ τὸν ἀγγλικανικόν, προστιθεμένου ὑπὸ τινῶν καὶ τοῦ ἐπισκοπικοῦ Λουθηρανισμοῦ καὶ ἴσως καὶ ἄλλων τινῶν κλάδων τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὑποστηρίζεται δῆλα δὴ ὑπὸ τῶν ὁπαδῶν τῆς θεωρίας ταύτης, ... ὅτι ἡ «ἐξωτερικὴ ἐνότης τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἀπώλετο ὀλοσχερῶς, αἱ δὲ καθ' ἕκαστον Ἐκκλησίαι εἶναι μερικαὶ Ἐκκλησίαι καὶ ἐκάστη ἐξ αὐτῶν κρύπτει ἐν ἑαυτῇ μέρος τοῦ ἀγαθοῦ τῆς ἀρχαίας

-
1. ...Σημειωτέον ἐν τέλει ὅτι τὸ ἐπικίνδυνον τῆς ἐκ τῶν αἰρέσεων καὶ τῶν σχισμάτων διαιρέσεως τῆς Ἐκκλησίας ἔχοντες ὑπ' ὄψει οἱ ἱεροὶ Πατέρες, εἰργάζοντο παντοιοτρόπως διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς διασπασθείσης ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος... Ἐντεῦθεν οἱ ἱεροὶ Πατέρες συνεβούλευον ἐπιμόνως τὴν ἐκκλησιαστικὴν εἰρήνην καὶ ἐνότητα, τὴν σύμπνοιαν καὶ ἀγάπην καὶ ὑποταγὴν μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἀρχῆς γενομένης ἤδη ἀπὸ τοῦ Κλήμεντος Ρώμης γράφοντος: «Ἴνα τί ἔρεις καὶ θυμοὶ καὶ διχοστασίαι καὶ σχίσματα, πόλεμός τε ἐν ὑμῖν;... ἵνα τί διέλκωμεν καὶ διασπῶμεν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ καὶ στασιάζωμεν πρὸς τὸ σῶμα τὸ ἴδιον, καὶ εἰς τοιαύτην ἀπόνοιαν ἐρχώμεθα, ὥστε ἐπιλαθέσθαι ὑμᾶς ὅτι μέλη ἐσμέν ἀλλήλων (Κορ. 46)... Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, ἐξυμνοῦντος τὴν ἐκκλησιαστικὴν εἰρήνην διὰ τῶν ἐξῆς: «...Εἰρήνη δὲ ἐστὶν ἢ ἐν τῷ ἀγαθῷ συμφωνία· τὸ γὰρ κακῶς συμφωνοῦν, στασιάζειν μᾶλλον ἢ εἰρηνεύειν λεχθήσεται» (Περὶ τῶν ἀγίων νηστειῶν 1, PG 95, 65) ὑπογραμ. ἡμέτεραι.

Ἐκκλησίας· ἀλλ' οὐδεμία κατέχει πάσας τὰς ιδιότητες τῆς πρώτης Ἐκκλησίας ἄνευ προσθαφαιρέσεων καὶ ἀναμείξεων μετὰ μεταγενεστέρων θρησκευτικῶν ἀντιλήψεων, οὐδεμία δικαιούται νὰ θεωρῆ ἑαυτὴν ὡς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ ναὸν τοῦ Θεοῦ· ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία εὐρίσκεται ἐν πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις, πᾶσαι δὲ αἰ μερικαὶ Ἐκκλησίαι ἄγουσιν εἰς τὴν ἀληθῆ Ἐκκλησίαν»², θεωρητέαν

2. ...Ἡ ἐν Βελιγραδίῳ Πανορθόδοξος Διάσκεψις, ἐν «Ἐκκλησία» 43 (1966) 663: «Κατὰ τὴν ἀσύστατον θεωρίαν τῶν κλάδων, θραυσθείσης τῆς ἐνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐδημιουργήθησαν διάφορα ἐπὶ μέρους σχήματα. Ἐθρυμματίσθη τὸ ἐνιαῖον κάτοπτρον καὶ ἐν ἑκαστὸν τῶν τμημάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ κατέχει ἐν ἡ πλείονα τῶν θρυμμάτων τούτων. Τὸ ἐν τέως ἄθραυστον, ἀλώβητον καὶ σῶον κάτοπτρον δὲν ὑφίσταται παρὰ ὡς πλῆθος θρυμμάτων, κατανεμημένων εἰς τὸ σύνολον τῶν δημιουργηθέντων σχισμάτων. Ἔχομεν, ὡς ἔλεγεν ὁ ἐπίσκοπος Aedlam εἰς σύσκεψίν τινα ἀνεπίσημον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν μετ' ἐπιτροπῆς Ἀγγλικανῶν ἐν ἔτει 1940, τὸ Ὀρθόδοξον σχίσμα, τὸ Ῥωμαϊκὸν σχίσμα, τὸ Ἀγγλικανικὸν σχίσμα, τὸ Λουθηρανικὸν σχίσμα κλπ. Ἡ «μία, ἀγία, καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία» ἐθρυμματίσθη. Καὶ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου «καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς»; Καὶ ὁ λόγος τοῦ θείου Παύλου περὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι εἶναι αὕτη «στῦλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας», τί ἔγιναν;»

Σημείωσις ἡμετέρα:

Τὸ μέγεθος τῆς πνευματικῆς σκοτόσεως τῶν διὰ τῶν δύο ἀνωτέρω ἐρωτημάτων, ἀρνούμενων τὴν ἀκατάλυτον ὑπόστασιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀποδεικνύεται διὰ τῆς ἀκολούθου ἀδιαψεύστου δογματικῆς ἀληθείας:

Ἡ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἰδρυθεῖσα Ἐκκλησία, εἶναι Ἐκείνη ἣτις σαφῶς καθορίζεται καὶ ὁμολογεῖται ἐν τῷ «Συμβόλῳ τῆς Πίστεως», ἢ «Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ». Λόγῳ δὲ τῆς «Θεῖῳ Δικαίῳ», ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΥ ὑποστάσεως καὶ ιδιότητος Αὐτῆς, τῆς ἐσαεὶ ἰσχυούσης, οὐδέποτε δύναται Αὕτη νὰ διασπασθῆ καὶ δημιουργήσῃ σχίσματα, οὕτω «θρυμματιζομένη», ὡς, Σατανικῶς, διὰ βλασφημῶν «θεωριῶν» καὶ πεπλανημένων ἐπινοήσεων φρονούσι καὶ διακηρύσσουσιν οἱ ἑτεροδοξοι-αἵρετικοὶ Οἰκουμενισταί! Οὗτοι, κατόπιν τούτου, δέον νὰ κατανοήσωσιν (ἐφ' ὅσον καὶ ἐὰν ὄντως ἐπιζητοῦν τὴν ἀληθῆ Πίστιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ) ὅτι, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, ἠθελημένως, ἀποσχίζονται, καθιστάμενοι οὕτως, ἀθεραπεύστως, «σεσηπότα» (ὡς

ὡς ἰδανικόν τι καὶ μὴ ὑπάρχουσιν ἐν τῇ πραγματικότητι (ὑπογρ. ἡμ.). Ἐπομένως, ἰσχυρίζονται οἱ ὀπαδοὶ τῆς ἐν λόγῳ θεωρίας, ἐφ' ὅσον οἱ διάφοροι κλάδοι τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας ὑπόκεινται εἰς πλάνας, περιπεσόντες ἐν τῇ αἵρέσει ἢ τῷ σχίσματι, μόνον διὰ τῆς ἐπανενώσεως αὐτῶν καὶ τοῦ ἀμοιβαίου ἐμπλουτισμοῦ πάντων μέλλει νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ἰδανικόν τῆς *una sancta*. Ἀλλὰ τὴν περὶ «κλάδων τῆς Ἐκκλησίας» θεωρίαν ταύτην, μετὰ τοῦ ὑποβάθρου αὐτῆς περὶ τῆς «ἀοράτου Ἐκκλησίας», ἀπορρίπτει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ὡς ἀντιστρατευομένην τοῦτο μὲν πρὸς τὸ ἀνωτέρω ἀναπτυχθὲν ὀρθόδοξον δόγμα περὶ ὑπάρξεως μιᾶς μόνον ἀληθοῦς Ἐκκλησίας, «στύλου καὶ ἐδραιώματος τῆς ἀληθείας» (Α' Τιμ. γ', 15), ἥς «πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν» (Ματθ. 1στ', 18), τοῦτο δὲ πρὸς τὴν ὁμοίως ἀνωτέρω ἀναπτυχθεῖσαν ὀρθόδοξον ἔννοιαν καθόλου περὶ Ἐκκλησίας, καὶ δὴ ὡς ἐνιαίου σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀναιροῦσαν δὲ προσέτι καὶ αὐτὸ τὸ θετικὸν περιεχόμενον τῆς ὑπερφυσικῆς Ἀποκαλύψεως³. Ἀφοῦ τῷ ὄντι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐν σῶμα

ἀμετανόητοι), «ἀπονεκρωθέντα» καὶ τελείως «ἀποκοπέντα» μέλη τῆς Ἐκκλησίας, «ἐκτός» αὐτῆς, «Κανονικῶ Δικαίῳ» ἰστάμενοι, ἦτοι, «ἐκτός τῆς αὐλῆς τοῦ Κυρίου» πορευόμενοι (Ἰω. 1', 9) ἐν «οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία» (Ψαλ ρμε', 5) (Ἰω. Χρυσοστόμου, PG 59, 741, 724, 725).

Κατὰ ταῦτα, ἐπομένως, μόνον οἱ «ἐκτός Ἐκκλησίας» εὐρισκόμενοι, αὐτοὶ οὗτοι «θρυματίζονται» ἀποτελοῦντες, οὕτω, «Συναγωγὰς πονηρευομένων» (Μ. Φωτίου, Ἐπιστ. 284, στχ. 375, σελ. 14, *Κατὰ Θεοπασχ.*), καὶ οὐχὶ ἡ τῇ πίστει αὐτῆς, ἀδιαιρέτως ὑπάρχουσα ἡνωμένη Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ!

3. Διότι, «ἐὰν δὲν ὑπάρχη σταθερὰ καὶ ὠρισμένη Ἐκκλησία, τῆς Ἀποκαλύψεως ἀνεπισφαλῆς φορέως, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι ἀποτελοῦσι μέρη ἰσοδύναμα καὶ ἰσόκυρα τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι φανερόν ὅτι ἡ μὲν Ἀποκάλυψις οὐδὲν σταθερόν καὶ παραμόνιμον ἔχει νὰ ἀποκαλύψῃ, ἀλλὰ ποικίλον τι καὶ κατὰ τὰς δόξας καὶ προϋποθέσεις τῶν προσώπων ἐξαλλάσον, οὐδὲν δὲ ἀπομένει κριτήριον, δι' οὗ θὰ διακρίνη τὴν ἀληθῆ διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου, ἅμα δὲ νὰ πορισθῇ πεποίθησιν ἀσφαλῆ περὶ τῆς ἀξιοπιστίας καὶ ἀληθείας ὧν πιστεύει». (Χ. Ἀνδρούτσου, *Αἱ βάσεις τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν κατὰ τὰ ἀρτιφανῆ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν γράμματα*, Κωνσταντινούπολις 1905, σ. 10...

ὕπὸ μίαν κεφαλὴν, τὸν Χριστόν, ὅστις βεβαίως οὐ «μεμέρισται» (Α΄ Κορ. α΄, 13), καὶ ἀφοῦ εἶναι «ἡ Ἐκκλησία Θεοῦ ζῶντος, στῦλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας», ἡ δὲ ἀλήθεια εἶναι μία, διαφυλαττομένη ἐν τῇ μιᾷ Ἐκκλησίᾳ, εἶναι ἀδιανόητος ἐξ ὀρθοδόξου ἐπόψεως ἡ παραδοχὴ πλειόνων «Ἐκκλησιῶν», διεκδικουσῶν τὴν μίαν ἀλήθειαν, ἢ ἡ διαίρεσις τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας εἰς πλείονας «κλάδους», ὡς ἐὰν ὁ κεντρικὸς αὐτῶν κορμὸς, ἦτοι τὸ ἐν ἀδιαίρετον σῶμα τῆς μιᾶς, ἀγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἦτο δυνατόν νὰ διαιρεθῆ καὶ οὕτως ἀχθῆ ἴσως καὶ πρὸς τὸν θάνατον. Καὶ ὅμως ἡ Ἐκκλησία εἶναι, ὡς ἐλέχθη, «Ἐκκλησία τοῦ ζῶντος Θεοῦ», μεθ' οὗ εἶναι ἀδιαρρήκτως καὶ αἰωνίως ἠνωμένη ὡς θεανθρώπινον ζῶν σῶμα, μετὰ τῆς θείας καὶ ἀθανάτου καὶ παντοδυνάμου Κεφαλῆς, τῆς ζωοποιούσης καὶ περιεπούσης καὶ κυβερνώσης αὐτήν, ὥστε «καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 1στ΄, 18).

Ἡ ἐνημέρωσις αὕτη καθιστᾷ κατανοητὴν τὴν ἔκτασιν τῆς ἐπικρατοῦσης σατανικῆς πλάνης, ὥστε ἐκ τούτου νὰ μορφώσῃ πᾶς ἐχέφρων πλήρη ἀντίληψιν τῆς «τετραπλεύρου» πνευματικῆς σκοτώσεως, τῶν διὰ τῆς προεκτεθείσης ταύτης «θεωρίας» ἀρνούμενων τὴν «Μίαν...» Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ!

Ἐν συνεχείᾳ καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς μηδενιστικῆς θρησκευτικῆς ὑποστάσεως τῶν ἐν τῷ Π.Σ.Ε. ἐπικρατούντων αἰρετικῶν Προτεσταντικῶν φρονημάτων – ἀπὸ ὀρθοδόξου δογματικῆς πλευρᾶς κρινομένων – καταχωροῦμεν ἀκολούθως τὸ λίαν ἐμπεριστατωμένον καὶ ἐνημερωτικὸν κριτικὸν ἄρθρον τοῦ περιοδικοῦ «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία» (Ἐκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Κυπριανοῦ..., Φυλὴ Ἀττικῆς, Τεύχη 26-29, 1992), τὸ ὁποῖον διεκτραγωδεῖ τὴν πλήρη «Κατάλυσιν τῆς Ὁρθοδόξου Πατερικῆς Ἐκκλησιολογίας...», ἔνεκα τῆς οἰκτρῶς, ἐπίσης, πεπλανημένης Προτεσταντικῆς θεωρίας, τῆς λεγομένης «Βαπτισματικῆς Θεολογίας», ἣτις ἀποτελεῖ τὸ δεύτερον σκέλος καὶ τὴν ἄλλην μορφήν τῆς «Θεωρίας τῶν Κλάδων», ὅπερ ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Κατάλυσις τῆς Ὁρθοδόξου Πατερικῆς Ἐκκλησιολογίας
ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Περγάμου κ. Ἰωάννου Ζηζιούλα

Ἡ «βαπτισματικὴ θεολογία» τῶν Οἰκουμενιστῶν

Ἐτέρα μορφή τῆς προτεσταντικῆς «θεωρίας τῶν κλάδων»

ΕΧΟΜΕΝ ἀναφερθῆ εἰς προηγούμενον τεύχος τοῦ περιοδικοῦ μας (βλ. «Ο.Ε.Μ.», ἀριθ. 22-23/Ἰανουάριος-Ἰούνιος 1991, σελ. 266-267), ἐκθέτοντες τὰ διαπραχθέντα εἰς τὴν Ζ' Γενικὴν Συνέλευσιν τοῦ «Π.Σ.Ε.» εἰς Κανμπέρραν, εἰς τὴν εἰσήγησιν τοῦ μητροπολίτου Περγάμου κ. Ἰωάννου, καὶ χαρακτηρίσαντες αὐτὴν ὡς «κείμενον μετριοπαθές, ἰσχνὸν καὶ ἄτολμον καὶ ἐν πολλοῖς ἀσαφές», κατεκλείομεν τὰς παρατηρήσεις μας ὡς ἐξῆς: «Χαρακτηρίσας ὁ Περγάμου Ἰωάννης πρὸ ἐτῶν τὴν Ἄχραντον Νύμφην τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἁγίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὡς "ναρκισσευομένην" καὶ ἀναφερθεὶς εἰς "τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ συνόλω της" καὶ "ὄχι πλέον τῆς Ὁρθοδοξίας μόνης"»¹, ἡμάρτησε βαρύτερα καὶ "ἐλύπησε" τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ὡς ἐκ τούτου εἶναι φυσικὸν νὰ μὴ δύναται νὰ δώσῃ Ὁρθόδοξον μαρτυρίαν».

Ἄλλὰ αἱ ἀπόψεις τοῦ Περγάμου, διὰ μίαν «περικεκτικὴν» ἐκκλησιολογίαν, διὰ μίαν «Ἐκκλησίαν» εὐρυτέραν τῶν ὀρίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἶναι βεβαίως παλαιότεραι.

-
1. Περιοδικοῦ «Ἐκκλησία», ἀριθ. 7/1.5.1988, σελ. 267α. Ὁ Περγάμου Ἰωάννης ὠμίλησε τοιουτοτρόπως, ὡς Συνοδικῶς ὀρισθεὶς ὁμιλητὴς τῆς ἡμέρας κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Σταυροδρομίου, ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τῆς χιλιετηρίδος τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ τῶν Ρώσων, τὴν 27.2.1988, ἐνώπιον τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κ. Δημητρίου, τῶν συνοδικῶν μητροπολιτῶν τοῦ Θρόνου, πανορθόξου ἀντιπροσωπίας, Ἁγιορειτικῆς ἀντιπροσωπίας καὶ τῶν ἐπισήμων ἀντιπροσώπων ὅλου τοῦ φάσματος τῶν ἑτεροδόξων. • Πῶς ἠνέχθησαν, καὶ δὴ οἱ Ἁγιορεῖται, τὴν βλασφημίαν αὐτὴν; «Ἡ γὰρ σιωπὴ μέρος συγκαταθέσεως» (Ὀσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1121A). • Βλ. σχετικῶς Καθηγητοῦ Ἀνδρέου Θεοδώρου, «Ναρκισσισμὸς ἢ ἔρως Ὁρθοδοξίας;», ἐν περιοδ. «Ο.Ε.Μ.», ἀριθ. 24-25/Ἰούλιος-Δεκέμβριος 1991, σελ. 319 κ. ἐ.

Τὴν 13.2.1985, ὅτε ἦτο εἰσέτι λαϊκός, ὠμίλησεν εἰς ἓνα μικτὸν ἀκροατήριον ὀρθοδόξων καὶ Ἀγγλικανῶν εἰς τὸν «Οἶκον τοῦ Ἁγίου Βασιλείου» (Saint Basil's House, 52 Ladbroke Grove, London W 11) εἰς τὸ Λονδῖνον, ἀναφερθεὶς εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν καὶ τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν»².

Δὲν θὰ ἀναλύσωμεν τὴν ὁμιλίαν, οὔτε θὰ ἀναφερθῶμεν εἰς αὐτὴν ἐκτενῶς, ἀλλὰ ἀρκεῖ πρὸς τὸ παρὸν μία βραχεῖα ἀναφορά, διὰ νὰ ἀποδειχθῇ, ὅτι ὄντως εἶναι ἓνας «βετεράνος οἰκουμενιστής», ἀλλότριος τῆς Πατερικῆς Ὀρθοδοξίας.

Ὁ ὁμιλητὴς ἐξετάζει κατὰ πόσον εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν Ἐκκλησιολογίαν Τῆς ἢ συμμετοχὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν καὶ συμπεραίνει: «Καὶ ὅμως, πέραν ἀπὸ τοῦ τι μερικοὶ πολὺ συντηρητικοὶ Ὀρθόδοξοι θὰ εἴπουν, νομίζω ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, χωρὶς νὰ προδώσῃ τὰς θεμελιώδεις ἐκκλησιολογικὰς ἀρχὰς τῆς»!

Ὁ ὁμιλητὴς ἀναφέρεται εἰς τὰ «ὄρια» τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀντιμετωπίζει τὸ «δῖλημμα» τῆς προτιμήσεως μεταξὺ

-
2. Περιοδ. «Sourozh», No 21/August 1985, ππ. 16-27: Professor John Zizioulas, Orthodox Ecclesiology and the Ecumenical Movement. («Sourozh» is a journal of Orthodox Life and Thought-Published Quarterly by the Russian Patriarchal Diocese of Sourozh). • Πρέπει νὰ διευκρινισθῇ, πρὸς πληρεστέραν κατανόησιν τῆς ὁμιλίας τοῦ μητροπολίτου Περγάμου, ὅτι ὁ «Οἶκος τοῦ Ἁγίου Βασιλείου» εἶναι κέντρον τῆς Ἀδελφότητος τῶν Ἁγίων Ἀλβανοῦ καὶ Σεργίου, ἡ ὁποία ἰδρύθη τὸ 1928 ὑπὸ Ρώσων Ὀρθοδόξων καὶ Ἀγγλικανῶν, ἀπέβη «ἓνα σπουδαῖο ἀνεπίσημο ὄργανο σχέσεων μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ Δυτικῶν Χριστιανῶν» καὶ ἐπηρέασεν εὐρύτερον τὰς οἰκουμενιστικὰς δραστηριότητας. Μέσῳ τῆς διομολογιακῆς αὐτῆς Ἀδελφότητος ἐδημιουργήθη ἓνα κλίμα «ἀμοιβαίας ἐμπιστοσύνης», τὸ δὲ «πνεῦμα τῆς γνήσιας φιλίας καὶ ἐκτίμησιν ἦταν ὁ καρπὸς τῆς Εὐχαριστιακῆς ἑνώσεως ποὺ γνώρισαν τὰ μέλη τῆς ἀδελφότητος»! (N. Ζερνώφ, Οἱ Ρῶσοι καὶ ἡ Ἐκκλησία τους, σελ. 193-194, ἐκδόσεις «ΑΣΤΗΡ», Ἀθῆναι 1972). Βλ. καὶ περιοδ. «The Journal of the Moscow Patriarchate», No 2/1984, π. 65: «The Ecumenical Movement and the Russian Orthodox Church Before She Joined the W.C.C.».

τῆς αὐστηρᾶς Ἐκκλησιολογίας τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ Καρχηδόνοσ (τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι παρὸν μόνον ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς κανονικῆς Κοινότητος - τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας) καὶ τῆς διαφορετικῆς - νεωτέρας τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου (τὰ Χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τὰ Ἱ.Μυστήρια εὐρίσκονται καὶ ἐκτὸς Ἐκκλησίας).

Μάλιστα φαίνεται νὰ ἀποδέχεται καὶ τὴν ἄποψιν τοῦ π. Γ.Φλωρόφσκυ, ὅτι «ὑπάρχουν ἅγιοι ἐκτὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» καὶ ὅτι «τὰ κανονικὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας» «εἶναι σημαντικά, ἀλλὰ ταυτοχρόνως δὲν εἶναι ἀπόλυτα»³.

Καὶ πρὸς ἐξεύρεσιν μιᾶς «ἰσορροπίας» διὰ τὴν κατανόησιν τῶν «ὁρίων» οὐχὶ ὡς ἐμποδίων ἢ διαιρέσεων μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου, ἰδίως δὲ μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, προτείνει τὴν θεολογίαν τῆς «βαπτισματικῆς ἐνότητος» (baptismal unity).

Τὶ πρεσβεύει ἡ «βαπτισματικὴ θεολογία»;

«Τὸ Βάπτισμα δημιουργεῖ ἓνα ὄριον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν». Τὸ Βάπτισμα, Ὁρθόδοξον ἢ μὴ, ὀριοθετεῖ τὴν «Ἐκκλησίαν», ἡ ὁποία περιλαμβάνει Ὁρθοδόξους καὶ ἑτεροδόξους. Ὑφίστανται «βαπτισματικὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας» (baptismal limits of the Church) καὶ «ἐκτὸς βαπτίσματος δὲν ὑπάρχει Ἐκκλησία». Ἀντιθέτως, «ἐντὸς τοῦ βαπτίσματος, ἔστω καὶ ἂν ὑπάρχη μία διάσπασις, μία διαίρεσις, ἓνα σχίσμα, δυνάμεθα νὰ ὁμιλῶμεν διὰ Ἐκκλησίαν».

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ Περγάμου, θέλων τοὺς αἰρετικοὺς ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἐμφανίζεται πλέον τολμηρὸς τοῦ π.Γ.Φλωρόφσκυ, ὅστις ἔγραφε: «Δὲν πρέπει ἴσως νὰ

---

3. Αἱ παράδοξοι αὐταὶ θεωρίαι τοῦ π. Γ. Φ. ἀναπτύσσονται εἰς τὸ ἄρθρον του «Τὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας», ἐν Γεωργίου Φλωρόφσκυ, Τὸ Σῶμα τοῦ ζῶντος Χριστοῦ/Μία ὀρθόδοξος ἐρμηνεία τῆς Ἐκκλησίας, σελ. 129-148, Μετάφρασις Ἰ. Κ. Παπαδοπούλου, ἔκδοσις Β', 3/Θεολογικὰ Δοκίμια, Π. Ι. Π. Μ., Θεσσαλονίκη 1981. Τὸ ἄρθρον ἔχει δημοσιευθῆ ρωσιστί, ἀγγλιστί καὶ γαλλιστί, ἢ δὲ μετάφρασις ἔγινεν ἐκ τῆς γαλλικῆς ἐκδόσεως, ὑπὸ τὸν τίτλον «Les limites de l'église», ἐν τῷ περιοδικῷ «Messager de l'exarchat du patriarche Russe en Europe occidentale», τόμ. X, 1961, ἀριθ. 37, σελ. 28-40.

εἴπωμεν ὅτι οἱ σχισματικοὶ εἶναι ἀκόμη ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας· ἐν πάσῃ περιπτώσει, τοιαύτη ἔκφρασις δὲν θὰ ἦτο ἀκριβῆς καὶ θὰ ἤχει ἀμφιβόλως»⁴.

Κατὰ τὴν «βαπτισματικὴν θεολογίαν», ἡ αἵρεσις ὡς ἔκπτωσις ἐκ τῆς Καθολικότητος τῆς Ἀποστολο- παραδότου Πίστεως, εἶναι ἀπλῶς καὶ μόνον «μία διάσπασις εἰς τὴν κοινωνίαν», ἡ ὁποία «δὲν σημαίνει ὅτι ἐκπίπτει τις τῆς πραγματικότητος τῆς Ἐκκλησίας».

Εἰς τὸ παρελθόν, αὐτὴ ἡ «κατάστασις διαιρέσεως» μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν/σχισματικῶν, μεταξὺ «βαπτισμένων Χριστιανῶν», εἶχε συμβῆ «ἐξ αἰτίας τῆς ἐλλείψεως τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία τώρα, δόξα τῷ Θεῷ, ἐξηφανίσθη»!

* * *

Ἡ «ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΙΚΗ ΘΕΟΛΟΓΙΑ» τοῦ μητροπολίτου Περγάμου – ἄρά γε πόσον ἀπέχει αὐτὴ ἀπὸ τὴν «θεωρίαν τῶν κλάδων»; – κυριολεκτικῶς ἀνατρέπει τὴν Ὀρθόδοξον Πατερικὴν Θεολογίαν: χαροποιεῖ τοὺς ἑτεροδόξους, διότι ἀναγνωρίζει τὸ ἀνύπαρκτον βάπτισμά των, ταῦτοχρόνως δὲ στερεώνει αὐτοὺς εἰς τὰς αἵρέσεις των, διότι θεωρεῖ αὐτὰς ὡς ἀπλῆν διαίρεσιν ἐξ ἐλλείψεως ἀγάπης.

Ἡ κατὰ οἰκονομίαν ὁμως εἰσδοχὴ τῶν αἰρετικῶν ἄνευ βαπτίσματος οὐδέποτε ἐσήμαινεν ἀποδοχὴν τοῦ ἑτεροδόξου βαπτίσματος. Ἐφ' ὅσον ὑπῆρχεν ὁ ὀρθὸς τύπος εἰς βάπτισμα τελεσθέν ἐκτὸς τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐφ' ὅσον οἱ αἰρετικοὶ προσέρχονται ἐν μετανοίᾳ εἰς τὴν Ἀληθῆ καὶ Μοναδικὴν Ἐκκλησίαν, Αὕτη «τελειοῖ, ζωοποιεῖ» τὰ ἔξω αὐτῆς «ἀτελῆ καὶ ἀνίσχυρα καὶ οὐχὶ ἀνενόχως τελεσιουργηθέντα» μυστήρια καὶ «ἀπαλλάσει ταῦτα πάσης ἐλλείψεως καὶ ἐνοχῆς διὰ τῆς παροχῆς τοῦ Χρίσματος καὶ τῶν δι' Αὐτοῦ χορηγουμένων χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος»⁵.

Ἔχομεν λοιπὸν «διόρθωσιν» ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ καὶ προϋποτίθεται, ὅτι οἱ ἐπιστρέφοντες «ἐφύλαττον ἀπαράλλακτον καὶ τὸ εἶδος καὶ τὴν ὕλην τοῦ βαπτίσματος τῶν Ὀρθοδόξων καὶ ἐβαπτίζοντο κατὰ τὸν τύπον τῆς

4. Π. Γεωργίου Φλωρόφσκυ, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 144.

5. Π. Ν. Τρεμπέλα, Δογματικὴ..., τ. Γ', σελ. 56, Ἀθήναι 1961.

Καθολικῆς Ἐκκλησίας»⁶, προκειμένου καὶ πάλιν ὑπογραμμίζομεν νὰ ἐφαρμοσθῇ οἰκονομία.

Ὁ Περγάμου κ. Ἰωάννης προφανῶς δὲν ὁμιλεῖ Πατερικῶς. Οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας ἄλλα διδάσκουν. Τὸ ἐρώτημα εἶναι: οἱ αἰρετικοὶ ἔχουν Βάπτισμα, Εὐχαριστίαν καὶ Ἱερωσύνην; Διότι δὲν εἶναι δυνατόν αὐτὰ τὰ τρία Μυστήρια νὰ θεωρηθοῦν κεχωρισμένως καὶ δὴ ἐκτὸς τῶν ὀρθῶν ἐκκλησιολογικῶν πλαισίων.

Ἐφ' ὅσον εἰς τοὺς σχισματικούς/αἰρετικούς ἔχομεν διάσπασιν τῆς ἀγάπης, τῆς ἐνότητος καὶ τῆς Καθολικότητος, ἐπομένως δὲ μίαν «ἐξοδον» ἀπὸ τὰ «αἰσθητὰ ὄρια τῆς Ἐκκλησίας», ἐκτὸς τῶν ὁποίων ἡ Θεία Χάρις δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παράγῃ «ζώσας φλόγας», πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὁμιλῶμεν διὰ μυστήρια καὶ ἁγίους ἐκτὸς Ἐκκλησίας;

Ἐὰν ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς τελῇ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰ Μυστήρια, εἶναι δυνατόν ὁ Αὐτὸς νὰ τελῇ τὰ μυστήρια τῶν ἐκπεσόντων τῆς ἀγάπης, τῆς ἐνότητος καὶ τῆς Καθολικότητος;

Εἶναι βεβαίως ἀδύνατον νὰ ὁμιλῶμεν περὶ σωτηρίας διὰ τῶν αἰρετικῶν μυστηρίων, ὅταν ἀθετῆται ἡ βασικὴ ἐκκλησιολογικὴ ἀρχή, ὅτι ἡ σωτηρία πραγματώνεται ἐντὸς τῶν κοινωνικῶν ἐν Χριστῷ πλαισίων, τ.ἔ. ἐντὸς τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς χαρισματικοῦ καὶ ἰαματικοῦ ὀργανισμοῦ, ὅπου ἡ Κεφαλὴ – ὁ Χριστὸς εὐρίσκει πληρότητα εἰς τὸ ὅλον Σῶμα καὶ τὸ ὅλον Σῶμα εἰς τὴν Κεφαλὴν: «Τὸ πλήρωμα τοῦ Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία. Καὶ γὰρ πλήρωμα κεφαλῆς σῶμα καὶ πλήρωμα σώματος ἡ Κεφαλὴ»⁷.

Ἄν ἡ ἀπομόνωσις τοῦ κάθε μέλους, οἴουδήποτε ὀργανισμοῦ, σημαίη καὶ τὴν καταστροφὴν του, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γίνεταί λόγος περὶ Ἐκκλησίας, ἐὰν τελικῶς δὲν ζῆ κανεὶς, ὡς ἄτομον ἢ ὡς κοινότης, τὴν μοναδικὴν

---

6. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἰ. Πηδάλιον, σελ. 54.

7. Ἀγίου Ἰ. Χρυσοστόμου, ρΓ τ. 62, στλ. 26, (Ἐπόμνημα εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολήν, Ὁμιλία Γ', § β').

αὐτὴν ζωὴν τοῦ Θεανθρωπίνου Σώματος, τὴν σχέσιν πληρότητος Κεφαλῆς καὶ Σώματος;»⁸

Πρέπει νὰ καταστῆ σαφές, ὅτι «πράγματι ἡ Χάρις ἐνεργεῖ, ἀλλὰ δὲν σώζει ἐκτὸς τῆς Καθολικότητος»⁹, ἐνεργεῖ ὅμως ὄχι τελοῦσα Μυστήρια καὶ παράγουσα Ἁγίους, ἀλλὰ ὠθοῦσα μυστικῶς τοὺς ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας πρὸς μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφήν ἐν τῇ Ἀληθείᾳ καὶ Καθολικότητι τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας.

Ἐν κατακλείδι, ὑπάρχει ὄντως ἓνα «ὄριον» ἀναμφισβήτητον, διὰ τοῦ ὁποίου χαράσσεται τὸ «ὀριστικὸν περίγραμμα» τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος καὶ τὸ ὁποῖον καταδεικνύει τὰ «ἔσχατα ὅρια» τῆς Ἐκκλησίας: ἡ ὀρθότης τῆς Πίστεως, ἔκφρασις τῆς ὁποίας εἶναι τὰ Μυστήρια.

Ὁ ἅγιος Ἱερομάρτυς Ἰππόλυτος Ρώμης εἶναι λίαν σαφῆς ὅταν λέγῃ, ὅτι «τὸ ἐν Ἐκκλησίᾳ παραδοθὲν Ἅγιον Πνεῦμα, οὐ τυχόντες οἱ Ἀπόστολοι, μετέδοσαν τοῖς ὀρθῶς πεπιστευκόσιν»¹⁰: τὸ Ἅγιον Πνεῦμα «παρεδόθη» εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν καὶ ἔκτοτε «μεταδίδεται» «τοῖς ὀρθῶς πεπιστευκόσιν».

Ἄς ἴδωμεν ἐν ὀλίγοις, τί λέγει ἡ Ἱερὰ τῶν Ὁρθοδόξων Παράδοσις.

– Οἱ αἵρετικοὶ «ἀλλότριοι τοῦ Θεοῦ τυγχάνουσιν»¹¹.

– «Τοὺς γὰρ παρὰ τῶν τοιούτων (αἵρετικῶν) βαπτισθέντας ἢ χειροτονηθέντας, οὔτε πιστοὺς, οὔτε κληρικοὺς εἶναι δυνατόν»¹².

– «Οἱ αἵρετικοὶ ἱερωσύνην δὲν ἔχουν, ἄρα καὶ τὰ παρ' αὐτῶν ἱεουργούμενα κοινὰ εἰσι καὶ χάριτος ἁγιασμοῦ ἄμοιρα»¹³.

-
8. Πρβλ. Ν. Α. Ματσούκα, Δογματικὴ καὶ Συμβολικὴ Θεολογία, τ. Β', σελ. 428, ἐκδόσεις Π. Πουρναρᾶ, Θεσσαλονίκη 1985. Ἀξίζει νὰ μελετηθοῦν διὰ τὸ συζητούμενον θέμα αἱ σελίδες 425-428.9.
  9. Π. Γεωργίου Φλωρόφσκυ, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 145.
  10. Ἁγίου Ἰππολύτου, ΒΕΠΕΣ, τ. 5, σελ. 199, στχ. 15-17 (Ἐλεγχος κατὰ πασῶν τῶν αἱρέσεων, Βίβλος Πρώτη, Πρόλογος).
  11. Ἱ. Κανόνος ΛΔ' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Ἁγίας Τοπικῆς Συνόδου.
  12. Ἱ. Κανόνος ΞΗ' τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.
  13. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἱ. Πηδάλιον, σελ. 91.

- «Ἀπλῶς ὅλων τῶν αἰρετικῶν τὸ βάπτισμα εἶναι ἀσεβές καὶ βλάσφημον καὶ οὐδεμίαν κοινωνίαν ἔχει πρὸς τὸ τῶν Ὁρθοδόξων»¹⁴.

- Ἐὰν γενικῶς «εἶναι ἀργὰ καὶ ἀνενέργητα τὰ ὑπέρθεα ἐκεῖνα Ὀνόματα (σ.ήμ. "βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος"), προφερόμενα ἀπὸ τῶν αἰρετικῶν τὰ στόματα»¹⁵, πόσον μάλλον εἶναι «ἀργὰ καὶ ἀνενέργητα» εἰς τοὺς «παραχαράξαντας, μάλλον δὲ παντελῶς διαφθείραντας, τὴν τοῦ βαπτίσματος Παράδοσιν»¹⁶ καὶ θεολογίαν πολυωνύμους αἰρετικοὺς τῆς Δύσεως;

- Οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπορρίπτουν τὸ βάπτισμα τῶν αἰρετικῶν, ἐπειδὴ «τοὺς ἔλειψεν ἡ τελειωτικὴ Χάρις»: χαρακτηρίζουν αὐτὸ ὡς «τελείως ἀνωφελές καὶ μάταιον»: θεωροῦν αὐτὸ μάλλον ὡς «πνίξιμον», καθόσον οἱ ἑτερόδοξοι «βάπτισμα ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ φῶτισμα»¹⁷.

- Εἰς τὰς «Διαταγὰς τῶν Ἀποστόλων» δίδεται ἡ ἐξῆς αὐστηρὰ ἐντολή:

«Ὅμοίως καὶ βαπτίσματι ἐνὶ ἀρκείσθῳ μόνῳ, τῷ εἰς τὸν τοῦ Κυρίου θάνατον δεδομένῳ· οὐ τῷ παρὰ τῶν δυσωνύμων αἰρετικῶν, ἀλλὰ τῷ παρὰ τῶν ἀμέμπτων ἱερέων δεδομένῳ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Μῆτε δὲ τὸ παρὰ τῶν ἀσεβῶν, δεκτὸν ὑμῖν ἔστω», «οἱ δὲ παρὰ ἀσεβῶν δεχόμενοι μόλυσμα, κοινωνοὶ τῆς γνώμης αὐτῶν γενήσονται. Οὐ γὰρ εἰσιν ἐκεῖνοι ἱερεῖς», «οὔτε μὴν οἱ βαπτισθέντες ὑπ' αὐτῶν, μεμύηνται, ἀλλὰ μεμολυσμένοι ὑπάρχουσιν, οὐκ ἄφεςιν ἁμαρτιῶν λαμβάνοντες, ἀλλὰ δεσμὸν ἀσεβείας»¹⁸.

---

14. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἰ. Πηδάλιον, σελ. 305.

15. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἰ. Πηδάλιον, σελ. 56.

16. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἰ. Πηδάλιον, σελ. 589.

17. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἰ. Πηδάλιον, σελ. 52, Σχόλιον εἰς τὸν Ἰ. Κανόνα ΜΣΤ· με ἀναφορὰς εἰς τὸν Μ. Βασίλειον, Μ. Ἀθανάσιον, Ἅγιον Γρηγόριον Θεολόγον, Ἰ. Χρυσόστομον, Ἅγιον Λέοντα, Ἅγιον Ἀμβρόσιον.

18. «Διαταγαὶ τῶν Ἀποστόλων», ρΓ τ. 1, στλ. 948AB (Βιβλίον Ἑκτον, Κεφάλαιον ΙΕ', «Ὅτι οὐ δεῖ ἀναβαπτίζειν χρῆ, οὔτε μὴν παραδέχεσθαι τὸ παρὰ τῶν ἀσεβῶν βάπτισμα δοθέν, ὃ οὐκ ἔστι βάπτισμα, ἀλλὰ μόλυσμα»).

- Εἰς τὴν Ζ' Ἀγίαν καὶ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον «Ἰωάννης ὁ θεοφιλέστατος Τοποτηρητὴς τοῦ Ἀποστολικοῦ Θρόνου τῆς Ἀνατολῆς εἶπεν: ἡ αἵρεσις χωρίζει ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας πάντα ἄνθρωπον». Ἡ Ἀγία Σύνοδος εἶπε: «τοῦτο εὐδηλον»¹⁹.

- Ὁ Ὅσιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, γράφων δι' αἰρετικὸν ἐπίσκοπον, λέγει ὅτι «οὐχ οἶόν τε (δὲν εἶναι δυνατόν) οὖς χειροτονεῖ τῇ ἀληθείᾳ εἶναι λειτουργοὺς τοῦ Θεοῦ»²⁰.

Ὁ μητροπολίτης Περγάμου κ. Ἰωάννης εἶναι κατάκριτος καὶ ὑπόδικος, ὡς δεχόμενος τὸ βάπτισμα τῶν αἰρετικῶν, «μὴ διακρίνων ἱερέας ψευδο-ἱερέων»²¹ καὶ μὴ ἐφαρμόζων τὴν Πατερικὴν ἐντολήν: «οἱ αἰρετικοὶ πρέπει νὰ ἐλέγχωνται καὶ νὰ νουθετοῦνται ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους καὶ Πρεσβυτέρους, μήπως ἤθελαν καταλάβουν καὶ ἐπιστρέψουν ἀπὸ τὴν πλάνην των»²².

Ὁ «βετεράνος τοῦ οἰκουμενισμοῦ» κ. Ἰωάννης ἀποτελεῖ κλασσικὸν παράδειγμα ὀρθοδόξου ἐκφυλισθέντος ἐκκλησιολογικῶς, διὰ τῆς συμμετοχῆς του εἰς τὴν λεγομένην Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, ἔνεκα δὲ τούτου λησμονήσαντος, ὅτι ἡ αἵρεσις «ἀκοινωνητός ἐστι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν οὐρανῶν ἀλλοτρία»²³. ὅτι «θεομίσητός ἐστιν ἡ αἵρεσις»²⁴ καὶ ὅτι αὐτὴ «τὸ ἔσχατον πτώμα ἐστὶ ψυχῆς»²⁵.

---

19. ΣΜΠΣ, τ. Β', σελ. 733α, Πράξις Α'.

20. Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, ΡΓ τ. 99, στλ. 1057Α (Ἐπιστολῶν Βιβλίον Πρῶτον, Μ' Ναυκρατίῳ τέκνῳ).

21. Ἰ. Κανόνος ΜΖ' τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.

22. Ὁσίου Νικοδήμου, Ἰ. Πηδάλιον, σελ. 51.

23. Μ. Ἀθανασίου, ΡΗ τ. 25, στλ. 689Α (Ἐπιστολὴ πρὸς Σεραπίωνα). ΒΕΠΕΣ, τ. 33, σελ. 178, στχ. 38-39.

24. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, τ. 31, σελ. 241, στχ. 22 (Ἐπιστολὴ πρὸς Μοναχούς). • Διὰ τὴν «αἰρεσιολογίαν» τοῦ Μ. Ἀθανασίου βλέπε τὸ θαυμάσιον ἄρθρον τῆς Βαρβάρας Καλογεροπούλου-Μεταλληνού, «Ἡ αἵρεση καὶ ἡ ἀντιμετώπισή της μὲ βάση τοὺς Λόγους «Κατὰ Ἀρειανῶν» τοῦ Μ. Ἀθανασίου» (περιοδ. «Κοινωνία», ἔτος Λ', ἀριθ. 2/Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 1987, σελ. 183-208). • Ἐπίσης λίαν διαφωτιστικὴ διὰ τὸ βάπτισμα τῶν αἰρετικῶν εἶναι καὶ ἡ ἐργασία τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Δ. Μεταλληνού, «Ὁμολογῶ ἐν Βάπτισμα...»/Ἑρμηνεία καὶ ἐφαρμογὴ τοῦ Ζ' Κανόνος τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὑπὸ τῶν Κολλυβάδων καὶ τοῦ Κωνσταντίνου

Πότε λοιπόν προδίδονται αἱ «θεμελιώδεις ἐκκλησιολογικαὶ ἀρχαὶ» τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας; Ἀπὸ τὴν περίπτωσιν τοῦ Περγάμου κ. Ἰωάννου ἀποδεικνύεται ἀναντιρρήτως, ὅτι τοῦτο γίνεται διὰ τῆς ἐνεργοῦ συμμετοχῆς εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, παρὰ τὰ ἀντιθέτως λεγόμενα ὑπὸ τοῦ πεπτωκότος μητροπολίτου.

Ὁ Περγάμου κ. Ἰωάννης ὑπερέβαλε κατὰ πολὺ τοὺς αἵρετικούς Ἀγγλικανούς εἰς τὸν δογματικὸν συγκρητισμὸν καὶ μινιμαλισμὸν, καθ' ὅσον ἐκεῖνοι μὲν βάσει τοῦ «Τετραπλεύρου τοῦ Λάμπεθ» (Lambeth Quadrilateral, 1888) περιορίζουν εἰς τέσσαρα τὰ «οὐσιώδη γνωρίσματα τῆς Ἐκκλησίας» (Vestigia Ecclesiae: Ἁγίαν Γραφήν, Σύμβολον τῆς Πίστεως, Βάπτισμα καὶ Εὐχαριστίαν, Ἐπισκοπάτον)^{25α}, αὐτὸς δὲ περιστέλλει ταῦτα εἰς ἓνα καὶ μοναδικόν: τὸ Βάπτισμα!...

* * *

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ θεωρία τῆς λεγομένης «βαπτισματικῆς ἐνότητος» καὶ ἡ «βαπτισματικὴ θεολογία» κερδίζουν ἔδαφος καὶ ἔχουν γίνεαι ἀποδεκταὶ ἐπισήμως ἀπὸ τὸ «Π.Σ.Ε.».

Ἰ. Εἰς τὴν «Τελικὴν Ἐκθεσιν τῆς Συνελεύσεως» εἰς Κανμπέρραν ὑποστηρίζεται, ὅτι «ὡς μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὸ κοινὸ μας βάπτισμα, εἴμεθα ἤδη ἐνωμένοι, τὸ δὲ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο μᾶς ὁδηγεῖ πρὸς μία κοινωνία θεμελιωμένη στὴν ζωὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος»²⁶.

Οἰκονόμου/Συμβολὴ εἰς τὴν ιστορικοκανονικὴν θεώρησιν τοῦ προβλήματος περὶ τοῦ κύρους τοῦ δυτικοῦ βαπτίσματος, Ἀθήναι 1983. Οἱ Κολλυβάδες εἰς τοὺς ὁποίους ἀναφέρεται ἡ ἐργασία εἶναι οἱ Νεόφυτος Καυσοκαλυβίτης, Ὁσιος Νικόδημος Ἀγιορείτης καὶ Ἀθανάσιος Πάριος.

25. Ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης, ΡΗ τ. 44, στλ. 504Α (Εἰς τὴν Ἐπιγραφὴν τῶν Ψαλμῶν, Δεύτερον Βιβλίον, Κεφάλαιον Ε').

25α. Βλ. Π. Ν. Τρεμπέλα, Ἐπὶ τῆς Οἰκουμενικῆς κινήσεως καὶ τῶν θεολογικῶν Διαλόγων ἡμιεπίσημα ἐγγράφα, σελ. 30, ἐκδόσεις «Ὁ Σωτήρ», Ἀθήναι - Ἰανουάριος 1972.

26. «Τελικὴ Ἐκθεσις», ἐν Συλλογικῷ Τόμῳ, Γεωργίου Ν. Λαιμοπούλου, Ἡ Ζ' Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, Καμπέρρα-Φεβρουάριος 1991/Χρονικὸν, Κείμενα, Ἀξιολογήσεις, ἐκδόσεις «Τέρπιος», σελ. 136, Κατερίνη 1992.

II. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀγγλικανὸς Προκαθήμενος, Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας, Γεώργιος Κέρεϋ (Carey), κατὰ τὴν πρόσφατον ἐπίσημον ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν ἔδραν τοῦ «Π.Σ.Ε.» ἐν Γενεύῃ (2-3 Ἰουνίου 1992), εἰς σχετικὴν ὁμιλίαν του εἶπεν, ὅτι «ἡ “θεολογία τοῦ βαπτίσματος” (theology of baptism) εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία μᾶς ἐνώνει» καὶ ὅτι «εἰς τὴν ἀναζήτησίν μας διὰ ὁρατὴν ἐνότητα, ἔχομεν λάβει πολὺ ὀλίγα ἐξ αὐτοῦ τοῦ κοινοῦ βαπτίσματος, εἰς τὸ ὁποῖον ὅλοι μετέχομεν». Καὶ ἐσυνέχισεν ὁ Ἀγγλικανὸς Πριμᾶτος: «Εἶναι ἰσχυρὰ πεποιθήσις μου, ὅτι ὡς ἐκκλησίαι ἔχομεν ἀκόμη νὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὰς ἐφαρμογὰς τῆς βαπτισματικῆς θεολογίας. Ἐὰν πιστεύωμεν ὅτι τὸ βάπτισμα εἰς τὸ ὄνομα τῆς Τριάδος μᾶς ἐνώνει μὲ τὸν ἴδιον τὸν Θεὸν καὶ μᾶς κάνει μέλη τῆς οἰκογενείας του, τί σημαίνει τοῦτο διὰ τὰς ἐκκλησίας τὰς κεχωρισμένας εὐχαριστιακῶς;»²⁷.

III. Εἶναι ἐπίσης γνωστὸν, ὅτι οἱ Παπικοὶ ἔχουν ἀποδεχθῆ πλήρως τὰς θεωρίας τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου περὶ ἐγκυρότητος τῶν ἐκτὸς Ἐκκλησίας τελεσθέντων μυστηρίων, αἱ ὁποῖαι ἀνεπτύχθησαν μετὰπειτα ὑπὸ τῆς Σχολαστικῆς Θεολογίας.

Κατὰ τοὺς Παπικούς, οἱ ἐν τῇ αἵρέσει καὶ ὑπὸ αἰρετικῶν ὀρθῶς κατὰ τύπον βαπτισθέντες ἔχουν λάβει τὸ βάπτισμα τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας, συμφώνως πρὸς ἀπόφασιν τῆς ἐν Τριδέντῳ Συνόδου, ἣτις ὥρισε: «baptismum ab haereticis datum cum intentione faciendi quod facit Ecclesia, esse verum baptismum» («τὸ βάπτισμα ὑπὸ αἰρετικῶν διδόμενον, μετὰ σκοποῦ ποιῆσαι ὅ,τι ποιεῖ ἡ Ἐκκλησία, ἀληθινὸν βάπτισμα εἶναι»/Α΄ Περίοδος Συνόδου, Συνεδρία Ζ΄, Κανὼν 13)»²⁸.

-
27. Περιοδ. «Ecumenical Press Service» («E.P.S.» provides news and information about the ecumenical movement and is a service of the World Council of Churches-Geneva), No. 16/92.06.04: «Anglican leader visits WCC, meets leaders of ecumenical bodies». Ὑπογραμ. ἡμέτ. Βλ. ἐπίσης περιοδ. «Ἐνημέρωσις», Η-1992/6, σελ. 3-4. Ὁ Καντουαρίας Γεώργιος Κέρεϋ συνωδεύετο, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ ἀπὸ τὴν σύζυγόν του Λαίδην Κέρεϋ.
28. Π. Ν. Τρεμπέλα, Δογματικὴ..., τ. Β΄, σελ. 333, ὑποσημ. 54. Ἡ ἐν Τριδέντῳ τοῦ Τυρόλου τῆς Β. Ἰταλίας Παπικὴ Σύνοδος (1545-1563) θεωρεῖται ὡς ἡ ΙΘ΄ Οἰκουμενικὴ ὑπὸ τῶν Λατίνων καὶ εἶχε χαρακτῆρα ἀντιπροτεσταντικόν.

Αί θεωρίαί ὁμως αὐταί τοῦ Ἰ. Αὐγουστίνου, καί ὕστερον τῶν Παπικῶν, «τονίζουσιν ὑπερβαλλόντως τὸν ἐξωτερικὸν τύπον τοῦ μυστηρίου ἐπὶ παραμερίσει τῆς ζωοποιούσης αὐτὸν ὀρθῆς Πίστεως, τῆς ὁποίας οὗτος (ὁ τύπος) πρέπει πάντοτε νὰ εἶναι ἡ ἔμπρακτος ἔκφρασις, καὶ κινδυνεύουσι νὰ προσδώσωσιν εἰς τὴν τυπικὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου εἰδός τι μαγικῆς ἐπενεργείας»²⁹, διὰ τοῦτο «ἢ περὶ μυστηρίων θεολογία τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου δὲν υἰοθετήθη οὔτε ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, οὔτε ὑπὸ τῆς βυζαντινῆς θεολογίας»³⁰.

Μάλιστα ὁ Μ. Ἀθανάσιος εἶναι ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου σαφέστατος, θεωρῶν τὴν ὀρθὴν Πίστιν ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ διὰ τὴν τέλεσιν πραγματικοῦ/σωστικοῦ Μυστηρίου: «Διὰ τοῦτο γοῦν καὶ ὁ Σωτὴρ οὐχ ἀπλῶς ἐνετείλατο βαπτίζειν, ἀλλὰ πρῶτόν φησι, Μαθητεύσατε· εἶθ' οὕτω, Βαπτίζετε εἰς ὄνομα Πατρός, καὶ Υἱοῦ, καὶ Ἁγίου Πνεύματος· ἵν' ἐκ τῆς μαθήσεως ἡ πίστις ὀρθὴ γένηται, καὶ μετὰ πίστεως ἡ τοῦ βαπτίσματος τελείωσις προστεθῆ. Πολλαὶ γοῦν καὶ ἄλλαι αἱρέσεις, λέγουσαι τὰ ὀνόματα μόνον, μὴ φρονούσαι δὲ ὀρθῶς, ὡς εἴρηται, μηδὲ τὴν πίστιν ὑγιαίνουσαν ἔχουσαι, ἀλυσιτελὲς ἔχουσι καὶ τὸ παρὰ αὐτῶν διδόμενον ὕδωρ, λειπόμενον εὐσεβείᾳ· ὥστε καὶ τὸν ραντιζόμενον παρ' αὐτῶν ρυπαίνεσθαι μᾶλλον ἐν ἀσεβείᾳ ἢ λυτροῦσθαι»³¹.

* * *

Ἡ ΕΜΜΕΣΟΣ λοιπὸν προτροπὴ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ «Π.Σ.Ε.» πρὸς τοὺς Ὀρθοδόξους «νὰ ριψοκινδυνεύσουν ἓνα βαθύτερο ἐπηρεασμὸ τους ἀπὸ τὴν οἰκουμενικὴ συνάντησιν»³² εὐρίσκει πλήρη ἀνταπόκρισιν

-
29. Π. Ν. Τρεμπέλα, Δογματικὴ..., τ. Γ', σελ. 48, ὑποσημ. 42, ὑπογραμ. ἡμέτ.
30. Π. Γεωργίου Φλωρόφσκυ, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 145.
31. Μ. Ἀθανασίου, ΡΗ τ. 26, στλ. 237B (Κατὰ Ἀρειανῶν Λόγος Δεύτερος, §§ 42-43).
32. Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 332/15.3.1985, σελ. 9, ὑπογραμ. ἡμέτ. Πρβλ. περιοδ. «Ὁ Σωτὴρ», ἀριθ. 1140/24.4.1985, σελ. 249: «Ποῦ θέλει νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ τὸ Π.Σ.Ε.;». • Πρόκειται περὶ δηλώσεων τοῦ τότε νέου Γ.Γ. τοῦ «Π.Σ.Ε.» Δρος Αἰμίλιο Κάστρο εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἐφημερίδα «The Orthodox Church» τῶν Η.Π.Α. Ὁ Γ.Γ. μεταξὺ ἄλλων

εἰς τὸν μητροπολίτην Περγάμου κ. Ἰωάννην, βασικαὶ δὲ προϋποθέσεις, πάντοτε κατὰ τοὺς Οἰκουμενιστάς, διὰ τὴν συμμετοχὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Διάλογον ἀθετοῦνται.

Ποῖαι εἶναι αὐταί³³; Ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ γνωστοποιήσις τοῦ περιεχομένου τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως εἰς τοὺς ἑτεροδόξους, ὥστε νὰ βοηθηθοῦν εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τῆς ταυτότητός των, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ διαφύλαξις τῆς ταυτότητος τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἰς ἀντίθετον περίπτωσιν, ζημιοῦται τόσον ἡ Ἐκκλησία μας, ὅσον καὶ οἱ ἑτερόδοξοι, οἱ ὁποῖοι ὑποτίθεται ὅτι ἀναζητοῦν τὴν γνησιότητα τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως.

Εἶναι πασιφανές, ὅτι μὲ τὴν λεγομένην «βαπτισματικὴν θεολογίαν», ἀποδεκτὴν γενικῶς ἀπὸ τοὺς ἐξ Ὁρθοδόξων Οἰκουμενιστάς, νοθεύεται ἡ ταυτότης τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς φυσικὸν ἀποτέλεσμα τοῦ «βαθυτέρου ἐπηρεασμοῦ» των ἀπὸ τὴν «οἰκουμενικὴν συνάντησιν».

Μάλιστα δὲ τὸ βάθος τοῦ «ἐπηρεασμοῦ» αὐτοῦ εἶναι τόσον μέγαλον, ὥστε καὶ ἕτερος «βετεράνος τοῦ οἰκουμενισμοῦ», ἀθετῶν ἐπίσης τὴν Πατερικὴν Θεολογίαν, ἀποφαίνεται: «ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία καὶ μοναδικὴ καὶ ἐνωμένη ἐνώπιον τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου βαπτίζονται πάντα τὰ μέλη αὐτῆς, ἀποκτῶντα οὕτω τὴν δικαίωσιν ἑαυτῶν, ἀνεξαρτήτως εἰς ποίαν Ὁμολογίαν ἀνήκουσιν, ἐνούμενα μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ μετ' ἀλλήλων εἰς ἓν σῶμα, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ μερίζηται εἰς πλείονα σώματα»³⁴!

εἶπε καὶ τὰ ἐξῆς: «Στὰ πλαίσια τοῦ Π.Σ.Ε. οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίες θὰ πρέπει νὰ ἀναγνωρισθοῦν ὡς ἓνας ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους κλάδους τῆς συνολικῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἐκπροσωποῦν μιὰ οἰκογένεια, μιὰ πνευματικὴ στάση, μιὰ ξεχωριστὴ διδασκαλία». Ἀναλόγους ἀπόψεις διετύπωσε καὶ κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος (1.2.1985). Ἄρα γε ἀπέχουν πολὺ αἱ ἀπόψεις τοῦ Πάστορος Α. Κάστρο ἀπὸ ἐκείνας τοῦ μητροπολίτου Ἰωάννου;

33. Ἄπ. Β. Νικολαΐδη, Ἐξηγήσεις καὶ παρεξηγήσεις στὸ χῶρο τῆς Θεολογίας/Συμβολικὴ μὲ στοιχεῖα Ἀπολογητικῆς, σελ. 234-238, Ἀθήνα 1990.

34. Ἰωάννου Ν. Καρμίρη, Δογματικῆς Τμῆμα Ε', Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία, σελ. 241, 242, 243, Ἀθήναι 1973, ὑπογράμ. ἡμέτ.

Καὶ συνεχίζεται ἡ πτώσις: «ἡ ὑφισταμένη νῦν ἐκκλησιαστικὴ διαίρεσις προέρχεται ἐκ τῶν ἔξω καὶ ἐκ τῶν κάτω καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν ἔσω καὶ ἐκ τῶν ἄνω, προέρχεται ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τῶν ἀτελειῶν καὶ τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῶν, περιοριζομένη πρὸς τὰ ἄνω καὶ σχεδὸν ἐξαφανιζομένη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἀντιθέτως προέρχεται ἡ ἐσωτερικὴ μυστικὴ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας»³⁴!

Καὶ τὸ ἐπισφράγισμα: «Πάντες οἱ χριστιανοὶ εἴμεθα μυστηριακῶς καὶ ἀπορρήτως ἐνωμένοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ μετ' ἀλλήλων διὰ τῆς μυστηριακῆς χάριτος τοῦ ἁγίου βαπτίσματος», «εἶτα καὶ διὰ τῆς κοινωνίας τῆς θείας εὐχαριστίας»³⁴!

Εἶναι δὲ τοιαύτη ἡ σημασία τῆς «βαπτισματικῆς θεολογίας» διὰ τοὺς Οἰκουμενιστάς, ὥστε ἡ ἀντορθόδοξος Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 προϋποθέτει αὐτήν:

«Τούτου ἔνεκεν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δὲν ἀδίστασε νὰ ἀπευθύνῃ τὸ περίφημον διάγγελμα αὐτοῦ τοῦ ἔτους 1920 "πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ", χαρακτηρίσαν τὰς χριστιανικὰς Ὁμολογίας ὡς "Ἐκκλησίας" καὶ τονίσαν "ὅτι ἐπιβάλλεται ἵνα ἀναζωπυρωθῇ καὶ ἐνισχυθῇ πρὸ παντὸς ἡ ἀγάπη μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, μὴ λογιζομένων ἀλλήλας ὡς ξένας καὶ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καὶ οἰκείας ἐν Χριστῷ καὶ συγκληρονόμους καὶ συσσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ" (Ἐφεσ. 3, 6)³⁵.

---

35. Ἰωάννου Ν. Καρμίρη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 243, ὑποσημ. Ὑπογραμ. ἡμέτ. • Τὰς πεπλανημένας αὐτὰς ἀπόψεις τοῦ Ἰ. Ν. Κ. προσεπάθησε νὰ θεμελιώσῃ, ἐπικαλούμενος τὴν Ζ' Ἀγίαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, δι' ἐκτενοῦς μελέτης ὁ Καθηγητὴς κ. Βασ. Ν. Γιαννόπουλος, εἰς τὴν προσπάθειαν μάλιστα νὰ ἀντικρούσῃ ὅσα ὀρθῶς ὑπεστήριξεν ὁ π. Γ. Δ. Μεταλληνὸς εἰς τὸ προαναφερθὲν ἔργον του «Ὁμολογῶ ἐν Βάπτισμα...» (βλ. Β.Ν.Γιαννοπούλου, «Ἡ ἀποδοχὴ τῶν αἰρετικῶν κατὰ τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον/"Πῶς δεῖ τοὺς ἀπὸ αἱρέσεων προσερχομένους δέχεσθαι"», ἐν περιοδ. «Θεολογία», ἀριθ. 3/Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 1988, σελ. 530_579). Τὰ συμπεράσματα τοῦ Β. Ν. Γ., καὶ δὴ ὅσον ἀφορᾷ τὴν χειροτονίαν τῶν αἰρετικῶν (βλ. ἰδίως σελ. 574 κ.ἐξ. καὶ μάλιστα τὴν ὑποσ. 85, ὡς καὶ τὴν ὑποσ. 76), δεικνύουν σύγχυσιν καὶ ἀδυναμίαν κατανοήσεως τοῦ πρίσματος, μέσῳ τοῦ ὁποῖου ἐγίνεν ἡ ὅλη θεώρησις τοῦ ζητήματος ὑπὸ τῆς Ἁγίας Συνόδου.

Αὐτὴ δὲ δυστυχῶς ἡ Ἐγκύκλιος, τὴν ὁποῖαν δὲν παύουν νὰ ἐγκωμιάζουν οἱ Οἰκουμενισταί, ὡς θεμέλιον καὶ «Καταστατικὸν Χάρτην» τῆς λεγομένης Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, θεωρεῖται «Δογματικὸν καὶ Συμβολικὸν Μνημεῖον τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας»! Οἷα κατάπτωσις!...

* * *

Κατόπιν τῶν περὶ τῆς «Οἰκουμενικῆς κινήσεως» τοῦ Π.Σ.Ε., ἀνωτέρω παρατεθέντων στοιχείων, πλήρως ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ ἐπιδιωκόμενοι σκοποὶ καὶ ἐπιδιώξεις ἀντίκεινται ἀπολύτως πρὸς τὰς θεμελιώδεις δογματικὰς βάσεις τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας πράγμα τὸ ὁποῖον ἀδιαμαρτυρήτως γίνεται ἀποδεκτὸν διὰ τῆς συνεχιζομένης συνεργασίας ἐν αὐτῇ ὑπὸ τῶν Ἀντιπροσωπειῶν - μελῶν ἐν τῷ Π.Σ.Ε. τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, αἵτινες, ὡς προελέχθη, ἔχωσιν ὑποστῆ ἀσυγχώρητον καὶ ἀπαράδεκτον διάβρωσιν τῶν ὀρθοδόξων αὐτῶν πεποιθήσεων, διὰ τῆς παραδοχῆς καὶ ἔνεκα τῆς μὴ ἀποκηρύξεως τῶν ἀντορθοδόξων Προτεσταντικῶν καὶ αἰρετικῶν δογμάτων περὶ Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς οἰκουμενιστικῆς «Ἐγκυκλίου» τοῦ 1920!

Πότε, κατόπιν τούτου, θὰ γίνῃ ἐκ μέρους τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, αἰσθητῶς καὶ κατ' ἀγαθὴν συνείδησιν, κατανοητὴ ἢ ἀνάγκη ἐμπράκτου ἀντιμετωπίσεως, διὰ τῆς «Ὁρθοδόξου Θεαρέστου Ἐνστάσεως» ἢ ὑπὸ τῶν οἰκουμενιστῶν ἐκκλησιαστικῶν «ποιμένων» δημιουργηθεῖσα, ὡς ἄνω, καταφανῆς «Προδοσία Πίστεως»;

Ἐστω πρὸς γνῶσιν αὐτῶν καὶ παράδειγμα ὁμολογίας ἢ ἀκόλουθος τοῦ Ἁγίου Μεγάλου Φωτίου διακήρυξις:

Εἶναι πράγματι λίαν λυπηρὸν τὸ φαινόμενον νὰ προσπαθῇ ἡ ἀκαδημαϊκὴ θεολογία, πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως, νὰ παρουσιάσῃ τὴν Ζ' Ἁγίαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον συμφωνοῦσαν πρὸς τὰς πλάνας τῆς καὶ δὴ πρὸς τὴν «βαπτισματικὴν θεολογίαν»!

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία: Ἡ Ὁρθόδοξος·

«Μία ἐστὶν ἡ τοῦ Χριστοῦ Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, οὐ πλείους οὐδὲ δύο· συναγωγαὶ πονηρευομένων εἰσὶ τὰ παρὰ ταύτην συνέδρια καὶ σύνοδος ἀθετούντων· οὕτω φρονοῦμεν οἱ ἀληθινοὶ Χριστιανοί, οὕτω πιστεύομεν, οὕτω κυρύττομεν» (Μ. Φωτίου, Κατὰ Θεοπασχιτῶν, ἐπιστ. 284, στχ. 375, Epistulae et Amphilochia, Β. Laourdas et. L. Cr. Westerink, σελ. 14, Λειψία 1985).

* * *

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὡσαύτως προαναπτυχθέντος θέματος τῆς οἰκουμενιστικῆς παναιρέσεως, τὸ γνωστὸν ἐν Ἀθήναις θρησκευτικὸν περιοδικὸν «Ὁ ΣΩΤΗΡ» διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1655-1646/1996 φύλλων αὐτοῦ, ἐθεώρησε, φαίνεται, καθηκόντως πρέπον ν' ἀναφερθῆ δι' αὐτῶν, ὅπωςδῆποτε ἐκτενῶς, πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν αὐτοῦ ἀναγνωστῶν.

Λαβόντες γνῶσιν τούτου καὶ ἀποδώσαντες ἰδιαιτέραν σημασίαν καὶ τὴν δέουσαν ἔννοιαν εἰς τὴν ἐνέργειαν ταύτην, ἐκρίνομεν σκοπίμως ὠφέλιμον ὅπως παραθέσωμεν ἐν τῷ παρόντι αὐτούσια τὰ κείμενα τῶν ὡς ἄνω ἄρθρων, ἐλπίζοντες ἐκ τούτου πληρεστέραν κατανόησιν τῆς ἐπὶ τοῦ προκειμένου θέματος ἀγωνιώσης ἀγαθῆς ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως, συμβάλλοντες πρὸς τοῦτο διὰ τοῦ ἐν τῷ τέλει τῶν παρατιθεμένων ἄρθρων, ἐκθετομένου ἐπ' αὐτῶν κριτικοῦ ἡμετέρου συμπεράσματος, τὸ ὁποῖον, εἴθε νὰ υἱοθετηθῆ πρῶτον ὑπὸ τῶν συνταξάντων ταῦτα ἢ καὶ ὑφ' ἀπάσης τῆς Δ/νσεως τοῦ Περιοδικοῦ, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἀγαθὴ πρόθεσις τῆς ἐνεργείας ταύτης ν' ἀποδώσῃ πνευματικοὺς καρποὺς «νομίμου ἀθλήσεως»! (Β' Τιμ. β', 5) καὶ λάμψῃ «τὸ φῶς (τῆς πίστεως ἡμῶν) ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων» (Ματθ. ε', 15, 16) καὶ οὕτω «δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ» (Γαλ. β', 16).

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

1. Πώς ἐφθάσαμεν μέχρις ἐδῶ;

Ἑλλην Ἱεράρχης τοῦ «κλίματος» μάλιστα τῶν Νέων Χωρῶν, ὅπως λέγονται, δηλαδή τῆς Βορείου Ἑλλάδος, πού ὑπάγονται στήν πνευματική δικαιοδοσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κίτρους καί Κατερίνης κ.κ. Ἀγαθόνικος εἶχε πρό μηνῶν ἰσχυροτάτην κρίσιν συνειδήσεως. Τὸ ἀποδεικνύει τὸ Ἑγγραφόν του, πού ἀπέστειλε πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τὸ ἐκοινοποίησε πρὸς ὅλους τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐδημοσιεύθη μάλιστα πρὶν ἀπὸ τὴν τελευταίαν συνάντησιν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καί Πάπα Ρώμης, πού ἔγινε στήν Ρώμη στίς 27, 28 καί 29-6-1995. Τὸ Ἑγγραφον ἔχει ἀριθμὸν Πρωτοκόλλου 217 καί ἡμερομηνίαν 10-4-95.

Εἰς τὸ ἐπίσημον αὐτὸ Ἑγγραφον ὁ Σεβασμιώτατος ἐκφράζει τὶς ἀνησυχίες του γιὰ τὴν τακτική, πού ἀκολουθεῖται στίς συναντήσεις Ὁρθοδόξων καί ἑτεροδόξων, καί ἰδιαιτέρως γιὰ τὸν σκανδαλισμό, πού προκαλεῖται στὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν συναντήσεων καί μάλιστα τῶν συμπροσευχῶν μὲ τοὺς ἑτεροδόξους.

«Οἱ ἀπαγορεύοντες τὴν συμπροσευχὴν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων Ἱεροὶ Κανόνες», ἀναφέρει μεταξὺ ἄλλων, «δὲν πρέπει νὰ παραθεωροῦνται διὰ νὰ μὴ σκανδαλίζεται ὁ εὐσεβὴς λαὸς ἀπὸ τὴν παρεχομένην ἐντύπωσιν ὑφισταμένης ἤδη δογματικῆς συμφωνίας καί ἐνώσεως μετὰ τῶν ἑτεροδόξων, ἀλλὰ καί διὰ νὰ μὴ διασαλεύεται γενικῶς τὸ κύρος τῶν Ἱερῶν Κανόνων... Ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς καταστήσω κοινωνοὺς τῆς ἀνησυχίας, ἣ ὅποια διακατέχει τὴν καρδίαν μου καί νὰ προλάβω κάθε, ἔστω ἀνεδαφικὸν θόρυβον, ὁ ὁποῖος ὅμως προσβάλλει κατ' εὐθείαν τὴν ἰδιάζουσαν εὐαισθησίαν τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ μας καί φαίνεται νὰ τροφοδοτῇ μίαν ἐπαπειλουμένην κατάστασιν ὄχι εὐχάριστον...».

Παρά ταῦτα στίς συναντήσεις τοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ Πάπα, πού ἔγιναν δύο μόλις μῆνες μετὰ τὸ ἔγγραφον αὐτό, ὅπως ἄλλως τε καὶ σὲ ἄλλες συναντήσεις ἐκπροσώπων Ὁρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων, ἔγιναν τελεταί, πού δὲν διαφέρουν καθόλου ἀπὸ συμπροσευχάς. Ὑπάρχουν εὐγλωττες φωτογραφίες ἀπὸ τὴν συμπροσευχή, πού ἐτελέσθη ἐν ὥρᾳ θείας Λειτουργίας στὸν Ἅγιο Πέτρο τῆς Ρώμης. Οἱ φωτογραφίες αὐτὲς παρουσιάζουν τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ.κ. Βαρθολομαῖον καὶ τὸν Πάπαν Ρώμης Ἰωάννην-Παῦλον Β' (Βοϊτύλα) νὰ ἀσπάζονται ἀλλήλους, νὰ κάμνουν λιτανεῖαν, κρατῶντας ἀπὸ ἓνα ἀδαμαντοστόλιστον Εὐαγγέλιον, καὶ νὰ εὐλογοῦν ἀπὸ κοινοῦ τὰ πλήθη. Ὅπως ἀναφέρουν μάλιστα ἀναγνώσται μας, πού εἶδαν τὸ γεγονός στὴν Τηλεόρασι, ὁ παπικὸς Διάκονος μετέφερε πρὸς εὐλογία τὸ Εὐαγγέλιον στὸν Πατριάρχην ἐνῶ ὁ Ὁρθόδοξος στὸν Πάπα!

Τὸ ἐπίσημον Δελτίον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου «ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ», πού ἐκδίδεται στὸ Σαμπεζὺ τῆς Γενεύης, ἀναφέρει τὰ τῆς συμπροσευχῆς κάπως συνεσκιασμένα, ἀποφεύγοντας πιθανῶς νὰ προκαλέσῃ τὸ αἶσθημα τῶν Ὁρθοδόξων. Γράφει συγκεκριμένως τὰ ἑξῆς: «Κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Πέτρου καὶ Παύλου, ὁ Πατριάρχης καὶ τὰ μέλη τῆς Συνοδείας Του παρέστησαν στὴν πανηγυρικὴ θεία Λειτουργία, τὴν ὁποία ἐτέλεσε ὁ Πάπας στὴν Βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Πέτρου, σὲ συλλειτουργία μὲ Ἱεράρχες τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἐπίσημες προσφωνήσεις μετὰ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχου καὶ τοῦ Πάπα ἔλαβαν χώρα πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς θείας Λειτουργίας καὶ, μετὰ ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν βιβλικῶν ἀναγνωσμάτων, ἀμφοτέροι ἀνέγνωσαν, ἑλληνιστί, τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως (Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως) ἄνευ τοῦ Filioque («Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 520, 31-7-95, σελ. 11).

Τὸ θέμα ὁμως εἶναι: ἔγινε ἢ δὲν ἔγινε συμπροσευχή ἐν ὥρᾳ Λατρείας; Ὑπῆρξε λειτουργικὸν τυπικὸν τῆς ὅλης τελετῆς, ναὶ ἢ ὄχι; Ὅπως ἀναφέρει βαρυσήμαντον Ἐγγραφον τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους Ἄθω, πού ἀπεστάλη πρὸς τὸν Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν

Πατριάρχην τὴν 14-11-1995 (Ἀριθ. Πρωτ. Φ2/7/1109), «τὴν τοιαύτην λειτουργικὴν συμμετοχὴν» Καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν «ἐχαρακτήρισεν ὡς συλλειτουργίαν εἰς τὸ Αἶ Μέρος τῆς Λειτουργίας», Κατὰ τὴν ὥραν δηλαδὴ ἐκείνην ἐτελεῖτο κάτι ἀνάλογον μὲ τὴν Λειτουργίαν τῶν Κατηχομένων τῆς ἰδικῆς μας θείας Λειτουργίας, τὸ ὁποῖο εἶναι τὸ τμῆμα τῆς θείας Λειτουργίας ποὺ διαρκεῖ ἀπὸ τὴν ἐκφώνησι «Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρὸς...» ἕως καὶ τὰ Ἀναγνώσματα, καὶ στὸ ὁποῖο ἐπιτρέπεται νὰ παρευρίσκονται καὶ Κατηχούμενοι, ποὺ δὲν ἔχουν βαπτισθῆ. Δὲν εἶχε ἀρχίσει βεβαίως ἡ Λειτουργία τῶν πιστῶν, ποὺ σ' ἐμᾶς ἀρχίζει μὲ τὸν «Χερουβικὸν ὕμνον», - πάντως ἦτο τμῆμα τῆς ὅλης Λατρείας καὶ ἐκείνη ἡ στιγμή.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φλωρίνης κ.κ. Αὐγουστῖνος εἰς ἐπίσημον Ἐγγραφὸν τοῦ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην μὲ ἀριθ. Πρωτοκόλλου ΠΓ 82/7-7-95 ἀναφέρει μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς: «Εἰδικῶς δὲ ὡς πρὸς τὴν πρόσφατον συνάντησίν σας, ἐὰν αὕτη ἦτο μία ἀπλῆ συνάντησις, ἄνευ λειτουργικῶν ἀναμίξεων καὶ προεκτάσεων, καὶ ἐπραγματοποιεῖτο εἰς οὐδέτερον τόπον, διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν π.χ. κρίσιμων κοινωνικῶν καὶ ἀνθρωπιστικῶν προβλημάτων, ἴσως νὰ μὴ ἐδημιούργει τὸν γενόμενον σκανδαλισμόν. Διότι, ἂν καὶ δὲν ἐπραγματοποιήθη συλλειτουργὸν καὶ κοινωνία Ποτηρίου, ἐν τούτοις δὲν παύει νὰ εἶναι μεμπτή, καθ' ὅτι καὶ ἡ συμπροσευχὴ μετὰ αἰρετικῶν δὲν εἶναι ἐπιτρεπτή ἀπὸ τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς κανόνας».

Πῶς ὁμως ἐφθάσαμεν ἕως ἐδῶ; Πῶς παρουσιάζεται τοῦλάχιστον στὰ μάτια τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ μὴ ποῦμε κάτι βαρύτερο, ὅτι κάμνουμε κάτι ποὺ δὲν τὸ ἐπιτρέπουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες; Ἐπαυσε ἄραγε ἡ ἰσχὺς τῶν Κανόνων; Δὲν εἶναι αἰώνιον καὶ θεῖον τὸ κύρος των;

Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ Οὐνιτῶν τῆς Ἑλλάδος «ΚΑΘΟΛΙΚΗ», στὸ τεῦχος τῆς 16-1-1996 γράφει ὅτι «διεθνῆς ἐπιτροπὴ... καταρτίζει ἓνα σχέδιο (οἰκουμενικῆς ἀκολουθίας) κατὰ τὰ πρότυπα τῶν ἀρχαίων ἀκολουθιῶν τὰ ὁποῖα ἔχει διατηρήσει ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία... Τὸ σχέδιο τῆς οἰκουμενικῆς ἀκολουθίας, τοῦ

ὁποίου προηγούνται βιβλικά ἀναγνώσματα καί, δεήσεις γιά καθεμία ἀπό τις ἑπτὰ ἡμέρες τῆς ἑβδομάδος, μεταφράζεται κάθε χρόνο ἀπό τήν (Ἀδελφότητα Πνευματικοῦ Οἰκουμενισμοῦ), ἡ ὁποία τελεῖ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν πατέρων Ἀσσομψιανιστῶν με τὴν ἔγκρισι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς».

Τί θὰ γίνῃ ὁμως με τις ἀποφάσεις τῶν Συνόδων καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, ἐὰν παρευρίσκονται καὶ «συμπροσεύχονται» σ' αὐτὲς τις «οἰκουμενικὲς ἀκολουθίες» καὶ Ὁρθόδοξοι; Καὶ ἡμπορεῖ ἄραγε νὰ προέλθῃ ἀληθῆς ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν, πρᾶγμα ποὺ ἀποτελεῖ στόχον τῶν Οἰκουμενιστῶν, με καταπάτησιν τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων;

2. Τὸ ξεκίνημα.

Πῶς ἐφθάσαμε μέχρις ἐδῶ, ἐρωτούσαμε στὸ προηγούμενο ἄρθρο μας, ὥστε στὴ δύσι τοῦ αἰῶνος μας νὰ συμπροσευχηθοῦν σὲ ὦρα Λατρείας Ὁρθόδοξοι με ἑτεροδόξους, παρὰ τὴν ρητὴ ἀπαγόρευσι τῶν Ἱερῶν Κανόνων; Πῶς δηλαδή, ἐνῶ ὁ ΜΕ' Κανὼν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ὀρίζει σαφέστατα «Ἐπίσκοπος, ἢ Πρεσβύτερος, ἢ Διάκονος αἰρετικοῖς συνευξάμενος, μόνον, ἀφορίζεθω, εἰ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς, ὡς Κληρικοῖς ἐνεργῆσαι τι, καθαιρείσθω», προχωροῦμε ἀφόβως σὲ λειτουργικὴ συμπροσευχή;

Ἐρμηνεύοντας ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης τὸν ἀνωτέρω Ἱερὸν Κανόνα γράφει: «Ὁ παρῶν Κανὼν διορίζει, ὅτι ὁποῖος Ἐπίσκοπος, ἢ Πρεσβύτερος, ἢ Διάκονος, ἤθελε συμπροσευχηθῆ μοναχά, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ συλλειτουργήσῃ με αἰρετικούς, ἃς ἀφορίζεται. Ἐπειδὴ ὁποῖος με τοὺς ἀφορισμένους (καθὼς τοιοῦτοι εἶναι οἱ αἰρετικοί), πρέπει νὰ συναφορίζεται καὶ αὐτός, κατὰ τὸν ι' [κανόνα] τῶν αὐτῶν Ἀποστόλων. Εἰ δὲ καὶ συγχώρησεν [= ἐπέτρεψεν] εἰς τοὺς αἰρετικούς αὐτοὺς νὰ ἐνεργήσουν κανένα λειτούργημα, ὡσάν Κληρικοί, ἃς καθαιρήται, ἐπειδὴ ὁποῖος Κληρικός συλλειτουργήσῃ με καθηρημένους (καθὼς τοιοῦτοι εἶναι καὶ οἱ αἰρετικοί, κατὰ τὸν β' καὶ δ' [κανόνας] τῆς γ' [Οἰκουμενικῆς Συνόδου]), συγκαθαίρεται καὶ αὐτός, κατὰ τὸν ια' [κανόνα] τῶν Ἀποστόλων».

Τὸ «ἄνοιγμα» πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους ἔγινε ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον στὴν αὐγὴ τοῦ 20ου αἰῶνος. Ἡ λεγομένη «Οἰκουμενικὴ Κίνησις» ἢ «Οἰκουμενισμὸς» τῶν ἡμερῶν μας, ποὺ στοχεύει στὴν μὲ κάθε τρόπο ἐνότητα ὅλων τῶν Χριστιανῶν, ἀρχὴν τῆς ἔχει τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ Γ', ὁ ὁποῖος τὸ ἔτος 1902 ἐξέδωσε Πατριαρχικὴν καὶ Συνοδικὴν Ἐγκύκλιον μὲ θέμα τὴν «φιλικὴν ἀμοιβαίαν προσπέλασιν» καὶ προσέγγισιν τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἡ Ἐγκύκλιος αὐτὴ ἀπεστάλη μόνον πρὸς τοὺς Προκαθημένους τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Λίγα χρόνια ἀργότερα, τὸ ἔτος 1920, ἐπὶ τοποτηρητοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Μητροπολίτου Προύσης Δωροθέου ἐξεδόθη Διάγγελμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μὲ τίτλον «Ἐγκύκλιος συνοδικὴ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» καὶ «ἐδημοσιεύθη εἰς ἴδιον τεύχος ἑλληνιστί, ἀγγλιστί, γαλλιστί καὶ ρωσιστί» (Ι. Καρμίρη, «Τὰ Δογματικὰ καὶ Συμβολικὰ μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας», τόμος Β', Graz - Austria 1968, σελ. 1055). Ἡ νέα αὐτὴ Ἐγκύκλιος δὲν ἐστάλη πλέον μόνον πρὸς τοὺς Ὁρθοδόξους, ἀλλὰ «πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», θεωρῶντας ἔτσι ὡς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς Εὐαγγελικοὺς καὶ τοὺς Ἀγγλικανοὺς καὶ τοὺς Παπικοὺς.

Ἡ πρωτοβουλία αὐτὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εὗρηκε ἀμέσως ἀνταπόκρισι ἀπὸ τοὺς Διαμαρτυρομένους (Εὐαγγελικοὺς κ.λ.π.), ἐνῶ οἱ Παπικοὶ παρέμειναν ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροι. Πολὺ σύντομα συνεκλήθησαν Ἐπιτροπαὶ καὶ Συνέδρια μεταξὺ τῶν Προτεσταντῶν, ποὺ ὠργανώθησαν κατὰ καιροὺς, ὥσπου ἐφθάσαμε στὴν ἴδρυσι τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», ποὺ ἔγινε τὸ ἔτος 1948 στὸ Ἄμστερνταμ τῆς Ὀλλανδίας. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἰσότιμον μέλος τοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ ἐξ ἀρχῆς, παρὰ ταῦτα ὅμως ἡ ἐκπροσώπησις καὶ ἡ ψήφος τῆς ἔχει μικρὰν σημασίαν, διότι τὴν συντριπτικὴν πλειοψηφίαν ἔχουν οἱ Διαμαρτυρόμενοι. Οἱ Παπικοὶ κατ' ἀρχὰς ἦσαν ἐκτὸς τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» καὶ ἔστελλαν μόνον παρατηρητὰς στὰ

διάφορα Συνεδριά του. Ἀργότερα ὁμως ζυγίζοντας τὰ πράγματα καὶ ἀπὸ διπλωματικὴ σκοπιμότητα τὸ Βατικανόν, καὶ θέλοντας νὰ παίξῃ σημαίνοντα ρόλο στὰ διεθνῶς δρώμενα, καὶ μάλιστα ἐπὶ θρησκευτικοῦ πεδίου, ἐπῆρε ἐνεργὸ μέρος στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι, ἐπεχείρησε δὲ νὰ ἐπηρεάσῃ καὶ τὸν «Οἰκουμενισμό» τῶν ἡμερῶν μας. Ὅταν δὲ ὁμιλοῦμε σήμερα γιὰ «Οἰκουμενισμό», ἐννοοῦμε κυρίως τοὺς Διαλόγους μεταξὺ Παπικῶν καὶ Ὁρθοδόξων.

Αὐτὸ σὲ πολὺ ἄδρες γραμμὲς ἦταν τὸ ξεκίνημα καὶ ἡ πορεία τοῦ «Οἰκουμενισμοῦ». Ἀπὸ τὸ ἔτος 1948, ὅποτε ἔγινε Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ Ἀθηναγόρας, ὁ ὁποῖος, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν Μασσῶνων, ἐσχετίζετο μὲ τὴν Μασσωνίαν (ἴδε «Ὁρθόδοξος Τύπος» 20-5-70 καὶ 1-9-78), ὁ «Οἰκουμενισμός» ἔκαμε ἐντυπωσιακὰ ἄλματα. Ἐγκαινιάζοντας τὸν λεγόμενον «Διάλογον τῆς Ἀγάπης», ὁ Ἀθηναγόρας παρεμέρισε κατὰ κάποιον τρόπον τὶς θεολογικὲς δογματικὲς, καὶ μάλιστα τὶς ἐκκλησιολογικὲς διαφορὰς μας μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, καὶ ἄναψε τὸ «πράσινο φῶς» γιὰ τοὺς συμβιβασμοὺς καὶ τὶς ὑποχωρήσεις, παρὰ τὶς ρητὲς ἀπαγορεύσεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

Ἐνδεικτικὸ τῆς χαλαρώσεως, πὺ ἐπεκράτησε ἐπὶ πατριαρχείας Ἀθηναγόρου, καὶ τῆς ἀμβλύνσεως τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος ὡς πρὸς τὶς σχέσεις μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς: Ἐνῶ παλαιότερα οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Ὁρθοδόξων στὰ διάφορα Συνεδρία τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» δὲν συμφωνοῦσαν μὲ τὰ τελικὰ Πορίσματα τῶν Συνεδρίων, ἀλλὰ συνέτασσαν κείμενα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐξέφραζαν τὴν ὀρθόδοξη ἄποψι γιὰ τὸ κάθε θέμα, τελικῶς ἔπαυσαν νὰ διαμαρτύρωνται καὶ νὰ συντάσσουν Δηλώσεις μὲ τὶς ὀρθόδοξες ἀπόψεις. Σιγά-σιγά, θὰ ἐλέγαμε, ἀμβλύνθηκε τὸ ὀρθόδοξο κριτήριον καὶ ἔφθασε νὰ ἰσχύῃ εἰς ἓνα βαθμὸν διὰ τοὺς ἐκπροσώπους τῶν Ὁρθοδόξων τὸ προφητικόν· «οἱ κάπηλοί σου μίσγουσι τὸν οἶνον ὕδατι» (Ἡσ. αἰ, 22), νερώνουν τὸ κρασί τῆς Ὁρθοδοξίας.

Αὐτὸ ἔγινε καὶ μὲ τὶς συμπροσευχὰς μὲ τοὺς ἑτεροδόξους στὶς διεθνεῖς Ἐπιτροπὲς καὶ στοὺς διαφόρους Διαλόγους. Δειλά-δειλά στὴν ἀρχὴ καὶ μὲ κάποιον φόβο, μήπως

καταπατηθούν Ἱεροὶ Κανόνες καὶ σκανδαλισθοῦν οἱ πιστοί, ἔγιναν στὴν συνέχεια σταθερά, ὑποχωρητικὰ ὅμως βήματα πρὸς τὸν κατήφορο. Βήματα ποὺ προκάλεσαν καὶ προκαλοῦν πόνο.

Οἱ Οἰκουμενισταὶ βεβαίως θεωροῦν ἐπαρχιωτισμὸν, φανατισμὸν καὶ μισαλλοδοξίαν τὴν ἐμμονὴν στὴν ἀκρίβεια τῶν Δογμάτων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, τὴν ὁποίαν ἐπιδεικνύουν οἱ πιστοὶ Χριστιανοί. Ἐπιθυμοῦμεν ὅμως νὰ ξεκαθαρίσωμεν ἐξ ἀρχῆς, ὅτι τὴν Ἀδελφότητά μας δὲν τὴν κινεῖ ὁ φανατισμὸς ἢ ἡ ἀπέχθεια κατὰ τῶν ἑτεροδόξων. Δὲν μισοῦμεν τοὺς αἰρετικούς· ἀποστρεφόμεθα ὅμως τὴν αἵρεσί τους. Τοὺς ἀγαπῶμεν ὅλους καὶ προσευχόμεθα νὰ μετανοήσουν, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴν ψυχὴ τους. Δὲν ἀμνηστεύομεν ὅμως τὸ κακό, ποὺ προξενοῦν μὲ τὶς κακοδοξίες τους.

3. Ἡ φωνὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς (Α').

Ὁρισμένοι Οἰκουμενισταί, ποὺ φέρονται μὲ ἀβρότητα ἔναντι τῶν ἑτεροδόξων καὶ μάλιστα τῶν Παπικῶν, ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ Παπικοὶ δὲν εἶναι αἰρετικοί, διότι δὲν τοὺς κατεδίκασε Οἰκουμενικὴ Σύνοδος.

Πολλοὶ ὅμως Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ καὶ Συνοδικαὶ Ἐγκύκλιοι τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων καὶ Ἀντιοχείας τοὺς χαρακτηρίζουν ὡς «αἰρετικούς», ἀκόμη δὲ καὶ ὡς «ἀσεβεῖς» καὶ «βλασφήμους». Τὸ ὅτι δὲν τοὺς κατεδίκασε Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, δὲν εἶναι ἐπιχείρημα σοβαρόν. Μήπως τοὺς Διαμαρτυρομένους, τοὺς Ἀγγλικανούς, ἢ τοὺς Μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά κατεδίκασε Οἰκουμενικὴ Σύνοδος; Ἡμποροῦμε ὅμως νὰ τοὺς θεωρήσωμε ὡς μὴ αἰρετικούς;

Πρὸς χάριν δὲ τῆς Ἱστορίας καὶ τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνωστῶν μας παραθέτουμε στὴν συνέχεια μερικὲς ἀπὸ τὶς γνώμες τῶν Ἁγίων μας γιὰ τοὺς Παπικοὺς καὶ ἀποσπάσματα σχετικῶν Συνοδικῶν Ἐγκυκλίων.

Ὁ ἠρωϊκὸς ὑπέρμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας Μέγας Φώτιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ποὺ ἡ μνήμη του ἐορτάζεται τὴν 6ην Φεβρουαρίου, στὴν «Ἐγκύκλιόν» του «Ἐπιστολὴν» πρὸς τοὺς τῆς Ἀνατολῆς ἀρχιερατικούς

θρόνους, ἐξ ἀφορμῆς τῆς δράσεως τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ Πάπα στήν Βουλγαρία, ἔγραψε τὸ ἔτος 866 ὅτι οἱ Παπικοὶ εἰσπήδησαν στὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου, πού μόλις εἶχε φυτευθῆ –διότι δὲν εἶχε περάσει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε πού εἶχαν γίνει οἱ Βούλγαροι Χριστιανοὶ Ὀρθόδοξοι– καὶ τὸν διέφθειραν μὲ τὰ αἰρετικά δόγματά τους. Μὲ νόθους καὶ πονηροὺς λογισμοὺς καὶ μὲ πανουργία ἐπεχείρησαν μὲ θράσος νὰ τοὺς ἀποσπάσουν ἀπὸ τὴν ἀμώμητη Πίστι, νοθεύοντας τὰ καθαρὰ καὶ ὀρθὰ δόγματα τῶν Ὀρθοδόξων¹.

Διὰ δὲ τὴν κακοδοξία τοῦ Παπισμοῦ, τὴν γνωστὴ ὡς Φιλιόκβε (Filioque), ὅτι δηλαδή τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ», ἔλεγε ὁ Μέγας Φώτιος ὅτι ἡ ἄποψις αὐτὴ εἶναι βλάσφημος καὶ θεομάχος. Στρέφεται μάλιστα ἐναντίον τῶν λόγων τῶν ἁγίων Προφητῶν, Ἀποστόλων, Ἱεραρχῶν, Μαρτύρων καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Θεανθρώπου².

Ἔτσι μιλοῦσαν οἱ Ἅγιοι γιὰ ὅσους ἐπιχειροῦσαν νὰ διαστρέψουν τὴν Πίστι.

Κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα ἀνεδείχθη ὑπέρμαχος τῆς Ὀρθοδοξίας ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἔπνεε ἰσχυρὸς φιλενωτικὸς ἄνεμος. Πατριάρχαι, ὅπως ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννης Βέκκος, ἦσαν λατινόφρονες. Ἀλλὰ καὶ οἱ αὐτοκράτορες, ἐλπίζοντες στήν βοήθεια τῶν Παπῶν πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς τουρκικῆς ἀπειλῆς, ὑπεστήριζαν τὴν ἔνωσιν μὲ τοὺς Λατίνους. Ἡ ἀντίστασις ὅμως τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης,

-
1. «Οὔτοι... ὡσπερ κεραυνὸς ἢ σεισμὸς, ἢ χαλάζης πλήθος... ἐμπεδήσαντες τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου τὸν ἠγαπημένον καὶ νεόφυτον... διαφθορᾶ δογμάτων... ἐλυμήναντο. Ἀπὸ γὰρ τῶν ὀρθῶν καὶ καθαρῶν δογμάτων καὶ τῆς τῶν χριστιανῶν ἀμωμήτου πίστεως παραφθείρειν τούτους καὶ ὑποσπᾶν κατεπανουργήσαντο... νόθοις λογισμοῖς καί... θράσους ὑπερβολῆ» (Ι. Καρμίρη, Τὰ Δογματικά καὶ Συμβολικά Μνημεῖα τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, Τόμ. Α', ἐν Ἀθήναις 1960, σελ. 322-323).
  2. «Κατὰ πάντων ὁμοῦ τῶν ἁγίων προφητῶν, ἀποστόλων, ἱεραρχῶν, μαρτύρων καὶ αὐτῶν τῶν δεσποτικῶν φωνῶν ἐξοπλίζεται» (Ι. Καρμίρη, ἔ.ά., σελ. 324).

άνετρεψε τὰ σχέδιά τους. Μὲ τοὺς δύο σπουδαίους θεολογικοὺς λόγους του «Περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» ἐκονιορτοποιήθη ἡ ψευδοδιδασκαλία τοῦ Παπισμοῦ, ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ», καὶ ἀπεδείχθη ἡ αἵρεσις.

Χρησιμοποιεῖ μάλιστα ὁ Ἅγιος βαρυτάτους χαρικτηρισμοὺς γιὰ τοὺς Λατίνους. Τοὺς ὀνομάζει δυσσεβεῖς καὶ λέγει ὅτι σκέπτονται καὶ δογματίζουν φρενοβλαβῶς. Κάτι ἔχει πάθει δηλαδή τὸ μυαλό τους. Ἐνῶ οἱ Ἅγιοι συνεχίζει ὁ ἱερός Πατήρ, θεολογοῦν καὶ προβάλλουν τὸ ὀρθόν, οἱ Λατῖνοι δογματίζουν ἀντιθέτως πρὸς τοὺς Ἁγίους μὲ δολιότητα. Τὰ ὅσα ὑποστηρίζουν οἱ Λατῖνοι, προσθέτει, δὲν ἐτόλμησε νὰ τὰ εἶπη κανεὶς αἵρετικὸς ποτέ. Καὶ ὁ Ἅγιος, πὺ ἀποτελεῖ τὸ καύχημα τῆς Ὁρθοδοξίας μας, συμπληρώνει: Ὅσοι συγγέουν τὴν ἐκπόρευσι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δηλαδή τὴν ἀνερμήνευτη προέλευσί του ἀπὸ τοῦ Πατέρα, μὲ τὴν ἔκχυσι καὶ ἀποστολή του στὸν κόσμο, εἶναι δυσσεβεῖς καὶ ἀναιδεῖς³.

Αὐτὸς πὺ ἐκφράζεται μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο γιὰ τοὺς Λατίνους, δὲν εἶναι ὁ οἰοσδήποτε. Εἶναι ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς. Ἐορτάζεται μάλιστα δύο φορές τὸν χρόνο, τὴν Β' Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν καὶ τὴν 15ην Νοεμβρίου, καὶ προβάλλεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας ὡς ὑπέρμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῆς κενῆς ἀπάτης τοῦ ἐνδεδυμένου μὲ φιλοσοφικὸν μανδύαν Λατινισμοῦ.

Ἐκατὸν περίπου χρόνια ἀργότερα ἔλαμψε ἄλλος ἀστήρ τοῦ νοητοῦ στερεώματος τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός. Εἶναι ὁ ἡρωϊκὸς μητροπολίτης τῆς Ἐφέσου, πὺ ἀνέτρεψε τὴν ψευδοένωση μὲ τοὺς Λατίνους, ἡ ὁποία εἶχε ὑπογραφή στὴν σύνοδο Φλωρεντίας - Φερράρας τῆς Ἰταλίας. Στὴν «Ἐγκύκλιόν» του πρὸς «τοὺς ἀπανταχοῦ

-
3. «Δυσσεβεῖς οἱ λέγοντες καὶ ἐξ υἱοῦ τὸ πνεῦμα». «Λατῖνοι φρενοβλαβῶς... νοοῦσι καὶ δογματίζουσι», «τῶν ἁγίων ἀκούοντες θεολογούντων... δολίως τούτοις ἀντιδογματίζουσι». Κάτι τέτοιο «μηδεὶς ποτε οὐδὲ τῶν αἵρετικῶν ἐτόλμησεν εἰπεῖν». «Οἱ τὰ Λατίνων φρονούντες μηδὲν διαφέρειν ἀλλήλων διατείνονται ταῦτα (ἐκπόρευσις καὶ ἔκχυσις, πρόχυσις) δυσσεβῶς ὁμοῦ καὶ ἀναιδῶς» (Π.Χρήστου, «Γρηγορίου τοῦ Παλαμά, Συγγράματα», Τόμος Α', Θεσσαλονίκη 1962, σελ. 74, 87, 109, 110, 167).

τῆς γῆς καὶ τῶν νήσων εὕρισκομένους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς», πού ἐξεδόθη τὸ ἔτος 1440 ἢ 1441, ὁμιλεῖ μὲ δυναμικὴ, συγχρόνως δὲ καὶ πειστικὴ γλῶσσα γιὰ τὴν αἵρεσι τοῦ Παπισμοῦ. Αἰρετικὸς, λέγει, εἶναι αὐτός, πού ἔστω καὶ ὀλίγον παρεκκλίνει ἀπὸ τὴν ὀρθὴν Πίστι. Ἐὰν λοιπὸν οἱ Λατῖνοι δὲν παρεκκλίνουν καθόλου ἀπὸ τὴν ὀρθὴ Πίστι, ἀδίκως τοὺς ἀπεκόψαμε. Ἄν ὅμως παρεκκλίνουν καὶ μάλιστα πολὺ ὡς πρὸς τὴν θεολογίαν, πού σχετίζεται μὲ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, εἶναι αἰρετικοὶ καὶ τοὺς ἀπεκόψαμε σὰν αἰρετικούς⁴. Καὶ ἀποδεικνύει κατόπιν τὸ διατι εἶναι αἰρετικὴ κακοδοξία τὸ Φιλιόκβε.

4. Ἡ φωνὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς (B').

Ἡ φωνὴ τοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ ἀποκτᾷ ἰδιαιτέραν ἐπικαιρότητα μὲ τὰ ὅσα ἀναφέρει στὴν Ἐγκύκλιο Ἐπιστολὴ του ὡς πρὸς τὶς συμπροσευχές, καὶ μάλιστα σὲ ὧρα Λατρείας, Ὁρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων. Δὲν πρέπει, λέγει, ἓνας Λατῖνος νὰ ἀγιάζεται ἀπὸ ἱερατικὸ χέρι Ὁρθοδόξου Κληρικοῦ διὰ τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, παρὰ μόνον ἀφοῦ προηγουμένως ὁ Λατῖνος ἀποκηρύξη τὶς κακοδοξίες καὶ συνήθειές του¹.

Εἶναι ὀλοφάνερο ὅτι, ἂν δὲν μετανοήσουν οἱ Λατῖνοι καὶ δὲν ἀποκηρύξουν τὶς πλάνες τους, δὲν ἐπιτρέπεται συλλειτουργία, ἀλλὰ καὶ εὐλογία τοῦ Ὁρθοδόξου Λειτουργοῦ πρὸς τοὺς Παπικούς.

Τὸ ὅτι εἶναι αἰρετικοὶ οἱ Παπικοί, τὸ τονίζει σαφέστατα ὁ ἅγιος Μᾶρκος: ἔχουν, γράφει, δόγματα ξένα, διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ δόγματα τῶν Ὁρθοδόξων, καὶ ἀφοῦ

-
4. «Αἰρετικὸς ἐστὶ καὶ τοῖς κατὰ τῶν αἰρετικῶν νόμοις ὑπόκειται ὁ καὶ μικρὸν γοῦν τι παρεκκλίνων τῆς ὀρθῆς πίστεως. Εἰ μὲν οὖν οὐδὲν τι παρεκκλίνουσιν οἱ Λατῖνοι τῆς ὀρθῆς πίστεως, μάτην αὐτούς, ὡς ἔοικεν ἀπεκόψαμεν· εἰ δὲ καὶ παρεκκλίνουσιν ὅλως καὶ ταῦτα περὶ τὴν θεολογίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος... αἰρετικοὶ εἰσιν ἄρα καὶ ὡς αἰρετικούς αὐτούς ἀπεκόψαμεν» (Ι. Καρμίρη, ἔ.ἀ., σελ. 425).
1. «Οὐκ ὀφείλει γένος λατινικὸν ἐκ χειρὸς ἱερατικῆς διὰ τῶν θείων καὶ ἀχράντων μυστηρίων ἀγιάζεσθαι, εἰ μὴ κατάθηται πρότερον ἀποσχέσθαι τῶν λατινικῶν δογμάτων τε καὶ συνηθειῶν» (Ι. Καρμίρη, ἔ.ἀ., σελ. 425).

κάθε αντίθετον πρὸς τὰ ὀρθόδοξα δόγματα εἶναι αἰρετικόν, πρέπει νὰ κατηγηθοῦν ὅπωςδήποτε στὴν Ὀρθόδοξη Πίστι².

Ἐὰν ἐπομένως ὅσοι Ὀρθόδοξοι πλησιάζουν τοὺς ἑτεροδόξους μὲ τοὺς Διαλόγους κλπ. ἔχουν τὴν συναίσθησιν ὅτι τὸ κάμνουν γιὰ νὰ κατηγήσουν τοὺς Παπικοὺς καὶ νὰ βοηθήσουν στὸ νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Ὀρθοδοξία, τότε ἀλλάσσουν τὰ πράγματα. Εἶναι ὅμως ἔτσι ἢ μήπως ἀμβλύνεται καὶ τὸ ἰδικό τους Ὀρθόδοξο αἰσθητήριο καὶ κριτήριο καὶ προχωροῦμε σὲ ἀνεπίτρεπτες ἐνέργειες καὶ σὲ συμβιβασμούς;

Ὁ ἅγιος Μᾶρκος ὅμως - ἡ μνήμη του ἐορτάζεται τὴν 19ην Ἰανουαρίου - προχωρεῖ περισσότερο καὶ δίδει κάποιαν ἐξήγησιν τῆς νοοτροπίας ὠρισμένων, οἱ ὅποιοι εἶναι συμβιβαστικοὶ καὶ ὑποχωρητικοὶ καὶ φθάνουν στὸ σημεῖο νὰ ὑποστηρίζουν, ὅτι καὶ οἱ Παπικοὶ εἶναι ἴδιοι σὰν κι ἐμᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους. Πῶς, λέγει, τόσο ξαφνικὰ στὶς μέρες μας ἀπεδείχθησαν Ὀρθόδοξοι αὐτοί, οἱ ὅποιοι ἐπὶ τόσα χρόνια καὶ ἀπὸ τόσους καὶ τόσους Πατέρας καὶ διδασκάλους ἐθεωρήθησαν ὡς αἰρετικοί; Ποιὸς τοὺς ἔκαμε τόσο εὐκόλα Ὀρθοδόξους καὶ ἔδωσε πιστοποιητικὸν περὶ τῆς Ὀρθοδοξίας των; Καὶ ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν του καὶ τὰ ὅσα συνέβησαν στὴν Ψευδοσύνοδο τῆς Φερράρας - Φλωρεντίας, ὅπου ἔδωσε ἡρωϊκὴν μάχην ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας: Νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ ποιὸς τοὺς ἔδωσε αὐτὸ τὸ πιστοποιητικόν, ἂν θέλῃς ν' ἀκούσῃς τὴν ἀλήθεια. Τὸ χρυσάφι καὶ τὸ συμφέρον!³.

Ὡς πρὸς τὸν οἰκονομικὸν παράγοντα τῆς ἀμβλύνσεως τοῦ Ὀρθοδόξου φρονήματος ἀναφέρομεν τὸ ἐξῆς ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ κ. Νικολάου Βασιλειάδη «Ὁ ἅγιος Μᾶρκος ὁ

-
2. «Ἐχουσι δόγματα Ὀρθοδόξων ἀλλότρια, (τὰ δὲ τῶν Ὀρθοδόξων ἀλλότρια, πάντως αἰρετικά) καὶ... κατηγηθῆναι ὀφείλουσιν» (Ι. Καρμίρη, ἔ.ἀ.).
  3. «Πόθεν οὖν ἡμῖν ἀνεφάνησαν ἐξαίφνης ὄντες Ὀρθόδοξοι, οἱ διὰ τοσοῦτων χρόνων καὶ ὑπὸ τοσοῦτων Πατέρων καὶ διδασκάλων κριθέντες αἰρετικοί; Τίς αὐτοὺς οὕτω ραδίως ὀρθοδόξους πεποίηκεν; Ὁ χρυσός, εἰ βούλοιο τάληθῆ λέγειν, καὶ κέρδη τὰ σά» (Ι. Καρμίρη, ἔ.ἀ., σελ. 426).

Εὐγενικός καὶ ἡ Ἐνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν»⁴. Στὸν Μητροπολίτην Νικαίας Βησσαρίωνα, ὁ ὁποῖος ἐπρωτοστάτησε στὴν Σύνοδο Φερράρας - Φλωρεντίας ὑπὲρ τῶν παπικῶν ἀπόψεων καὶ ἔγινε ἐξωμότης, ὁ Πάπας προσέφερε πλούσια δῶρα. Τὸν «ἀνύψωσεν ἀπὸ τῆς 18ης Δεκεμβρίου τοῦ 1439 εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Καρδινάλιου... τοῦ προσέφερον ἀκόμη ὡς ἐτησίαν σύνταξιν 300 φλωρίνια (χρυσᾶ νομίσματα), ἐφ' ὅσον θὰ ἔμενε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἢ 500 φλωρίνια, ἐὰν ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, διὰ νὰ ἐγκατασταθῇ ὀριστικῶς εἰς τὴν Παπικὴν αὐλήν. Ὁ Βησσαρίων ἐξεπλήρωσε τὴν Παπικὴν ἐπιθυμίαν περὶ ἐγκαταστάσεως εἰς τὴν Ἰταλίαν. Φαίνεται ὅτι ἀπεδέχθη καὶ τὴν χρηματικὴν ἀμοιβήν, παρ' ὅλον ὅτι μερικοὶ τὸ ἀμφισβητοῦν...».

Ὁ ἴδιος ἅγιος Μάρκος Εὐγενικός στὸν μαθητὴ του Γεώργιον Σχολάριον, πού ἔλαβε καὶ αὐτὸς μέρος στὴν Σύνοδο αὐτῆ τῆς Φερράρας - Φλωρεντίας καὶ εἶχε ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τὶς λατινικὲς ἀπόψεις, ἔγραψε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς: «Φεῦγε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν φοβερὰν πλάνην καὶ τὴν θανατηφόρον αἵρεσιν... διὰ νὰ μὴ συμπαραληφθῆς εἰς τὴν καταστροφὴν. Ἄλλὰ σὲ κρατεῖ καὶ σὲ ἔχει κυριεύσει ἡ κούφια κενοδοξία καὶ φαντασία καὶ ὁ ψεύτικος πλοῦτος καὶ τὰ κομψὰ καὶ πολύτιμα φορέματα (ἐπανωφόρια) καὶ τὰ ἄλλα ὅσα συνιστοῦν τὴν κοσμικὴν εὐημερίαν καὶ φαντασίαν. Ἄλλοίμονον εἰς τὸν φιλόσοφον Σχολάριον μὲ τὴν ἀφιλόσοφον διάνοιαν!»⁵.

Ἄφοῦ δὲ ἐτόνισε διὰ πολλῶν ὁ Ἅγιος στὸν Σχολάριον ὅτι δὲν χωρεῖ μεσότης καὶ συμβιβασμὸς στὰ τῆς Πίστεως, τὸν ἐβοήθησε νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ σταθῆ, ὅπως ἔπρεπε, καὶ νὰ ἀναδειχθῆ κατόπιν εἰς ὑπέρμαχον τῆς Ὁρθοδοξίας.

---

4. Ἐκδοσις Δ' «Σωτήρος», Ἀθῆναι 199, σελ. 219-220.

5. «Φεῦγε Αἴγυπτον ἀμεταστρεπτί, φεῦγε Σόδομα καὶ Γόμορρα... μὴ συμπαραληφθῆς. Ἄλλὰ κατέχει σε τὸ κενὸν δοξάριον καὶ ὁ ψευδώνυμος πλοῦτος καὶ τὰ κομψὰ καὶ εὐανθῆ χλανισκίδια καὶ τᾶλλα, οἷς ἡ κοσμικὴ εὐημερία τὴν σύστασιν ἔχει. Φεῦ τῆς ἀφιλοσόφου διανοίας τοῦ φιλοσόφου!» (Ν. Βασιλειάδη, «Ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός...», σελ. 194).

Πολύ χαρακτηριστική και σχετική μάλιστα με τους συμβιβαστικούς εκπροσώπους τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι καὶ ἡ ἐξῆς φράσις τοῦ Ἁγίου: «Οὐδέποτε διὰ μεσότητος, ἄνθρωπε, τὰ ἐκκλησιαστικὰ διωρθώθη· μέσον ἀληθείας καὶ ψεύδους οὐδέν ἐστιν»⁶.

Εἶναι γνωστὸν βεβαίως ὅτι «ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται». Δὲν ἔχομε ὅμως στοιχεῖα πρὸς τὸ παρόν, πὺ νὰ «ἐρμηνεύουν» τὴν βιασύνη ὠρισμένων νὰ ἐναγκαλισθοῦν τὸν αἰρετικὸν Πάπαν, πρᾶγμα πὺ προκαλεῖ σκανδαλισμὸν συνειδήσεως τῶν πιστῶν.

5. Ἡ φωνὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς (Γ').

Ὁ φλογερὸς ἐθναπόστολος καὶ ἰσαπόστολος ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὁ ἱερομόναχος τοῦ Ἁγίου Ὑρους, πὺ με τὴν εὐλογίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὤργωσε τὴν Ἑλλάδα καὶ με τὰ κηρύγματά του ἀνέτρεψε τὸ κῦμα τοῦ ἐξισλαμισμού, πὺ ἀπειλοῦσε νὰ καταπνίξη τοὺς Χριστιανούς, ἔλεγε γιὰ τὸν Πάπα ὅτι εἶναι «Ἀντίχριστος» καὶ ἐτόνιζε προφητικῶς: «Τὸν Πάπα νὰ καταρᾶσθε, διότι αὐτὸς θὰ εἶναι ἡ αἰτία» (Ὁμιλία εἰς Καλαμπάκαν καὶ Προφητεία ὑπ' ἀριθ. 73 ἢ κατ' ἄλλους 90). Δὲν προέτρεψε νὰ ἐναγκαλιζώμεθα καὶ νὰ ὀνομάζωμεν «Ἀγιώτατον Ἀδελφόν» τὸν Πάπαν ὁ ἅγιος Κοσμᾶς, ἀλλὰ νὰ τὸν καταρώμεθα ὡς Ἀντίχριστον καὶ αἷτιον πολλῶν κακῶν. Μήπως δὲν βγῆκε ἀληθινὴ ἡ Προφητεία του, με τὰ ὅσα συμβαίνουν καὶ σήμερα στὴν πρῶην Γιουγκοσλαβία; Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ἐζήσε ἀπὸ τὸ 1714 ἕως τὸ 1779, ὅποτε ἐμαρτύρησε γιὰ τὴν Πίστι, καὶ ἐορτάζεται τὴν 24ην Αὐγούστου.

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, τὸ καύχημα αὐτὸ τοῦ Ἁγίου Ὑρους καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας γενικώτερα, ὁ ὁποῖος εἶχε καταρτισθῆ διανοητικῶς ὅσον ἐλάχιστοι ἄνθρωποι καὶ ἐρμήνευσε ἄριστα τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, γράφει ἐρμηνεύοντας τὸν ΠΓ' Κανόνα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ὁ ὁποῖος ἀπαγορεύει ρητῶς νὰ ἔχη κάποιος καὶ ἱερατικὴν καὶ κοσμικὴν ἐξουσίαν: «Ἐπαθε τοῦτο ὁ Δίκερος Γίγας τῆς Ρώμης, ὁ πάπας φημί, ὁ ὁποῖος...

---

6. Ν. Βασιλειάδη, ἔ.ἀ., σελ. 193.

θέλει... νὰ εὐλογῆ καὶ νὰ κρατῆ καὶ νὰ θανατοῖ, νὰ κρατῆ τὴν ποιμαντικὴν βακτηρίαν καὶ μάχαιραν τὴν φονευτρίαν. Μίξις ἄμικτος καὶ τέρας ἀλλόκοτον! Ἄς ἰδῆ λοιπὸν οὗτος ὅτι παραβάτης τοῦ παρόντος Ἀποστολικοῦ Κανόνος εὐρίσκεται καὶ καθαιρέσει ὑπόκειται ἀμφοτέρα βουλόμενος ἔχειν καὶ Ρωμαϊκὴν ἀρχὴν καὶ ἱερατικὴν διοίκησιν» («Πηδάλιον»). Μὲ ἓνα παραβάτην τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ποῦ ὑπόκειται εἰς καθάρεισιν, ἤμποροῦμε ἄραγε νὰ ἔχουμε φιλικές σχέσεις καὶ νὰ ταυτισθοῦμε; Ὁ ἅγιος Νικόδημος ἔζησε ἀπὸ τὸ 1749 ἕως τὸ 1809 καὶ ἐορτάζεται τὴν 14ην Ἰουλίου.

Ὁ νεοφανεὶς τέλος Ἅγιος τοῦ αἰῶνος μας ἅγιος Νεκτάριος, ἐπίσκοπος Πενταπόλεως ὁ θαυματουργός (1846-1920), ποῦ διετέλεσε καὶ Διευθυντὴς τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν καὶ τὸν ὅποιον τιμοῦν τὰ πλήθη τῶν Ὀρθόδοξων ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς γῆς, γράφει σὲ εἰδικὸ σύγγραμμά του τὰ ἐξῆς: «Οἱ πάπαι ἀμαρτάνουσι καὶ κολάζονται μέχρι τῆς Β' Παρουσίας, ἴσως καὶ αἰωνίως διὰ τὰ πρὸς τὴν ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν κακὰ καὶ τὰς ψευδενώσεις καὶ τὰς ἀσεβεῖς καὶ ἀντιχριστιανικὰς διατάξεις» («Μελέτη ἱστορικὴ περὶ τῶν αἰτίων τοῦ σχίσματος», Τόμ. β', σελ. 103). Ὁ ἅγιος Νεκτάριος, ποῦ ἐορτάζεται τὴν 9ην Νοεμβρίου, θεωρεῖ ὅχι ἀπλῶς ἀντορθόδοξες καὶ αἰρετικὲς τὶς ἐνέργειες τοῦ Πάπα, ἀλλ' «ἀντιχριστιανικὰς» καὶ «ἀσεβεῖς» καὶ ἐμεῖς θεωροῦμε ἀδελφόν μας ἀγαπητὸν τὸν Πάπα καὶ συμπροσευχόμεθα μὲ αὐτόν;

Στὸ μέγα θέμα τοῦ χαρακτηρισμοῦ ὡς αἰρετικῶν ἢ μὴ τῶν Παπικῶν καὶ τῶν σχέσεων μαζί τους, ἀναφέρονται καὶ ἐπίσημοι «Ἐγκύκλιοι», ποῦ ἐξέδωσαν Συνοδικῶς ὅλα τὰ Ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς. Ἀξίζει δὲ νὰ σημειωθῆ ὅτι, ὅταν ὑπέγραφε κατὰ καιροὺς ὁ ἐκάστοτε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως τὰς Ἐγκυκλίους αὐτάς, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι βεβαίως Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας κλπ., δὲν ἦσαν καλύτερες οἱ συνθήκες ἀπὸ αὐτές, ποῦ ἐπικρατοῦν σήμερα. Σήμερα γράφεται καὶ τονίζεται ἀπὸ πολλούς, ὅτι ὁ Πατριάρχης εἶναι σχεδὸν ἐγκλειστος καὶ κινδυνεύει ἀπὸ τοὺς φανατικοὺς Μωαμεθανούς, καὶ πρέπει νὰ δείχνουμε κατανόησι. Συμφωνοῦμε ἀπολύτως.

Ὅμως καὶ τότε, πού ἐξεδόθησαν τὰ ἐπίσημα αὐτὰ Ἐγγραφα, περὶ τῶν ὁποίων κάμνομε λόγον ἐδῶ, τὰ πράγματα δὲν ἦσαν καλύτερα· ἀντιθέτως ἦσαν πολὺ χειρότερα. Ἐπικρατοῦσε ἡ τυραννία τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, δὲν ὑπῆρχε Ἑλληνικὸ Κράτος, γιὰ νὰ συμπαρασταθῆ στὸ Πατριαρχεῖον, οὔτε εἶχαν διαδοθῆ οἱ ιδέες περὶ δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, πού προβάλλονται καὶ προστατεύονται σήμερα ἀπὸ διεθνεῖς Ὄργανισμούς. Τὸ δὲ Βατικανὸν εἶχε πολὺ καλὲς διπλωματικὲς σχέσεις μὲ τοὺς Σουλτάνους. Καὶ ὅμως οἱ Πατριάρχαι τοῦ ὑποδούλου Γένους δὲν ἐδίσταζαν νὰ γράψουν καὶ νὰ ὑπογράψουν τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν αἵρεσι τῶν Παπικῶν.

Νὰ τί γράφει μεταξὺ ἄλλων ἡ «Ἐγκύκλιος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου τοῦ 1722 πρὸς τοὺς Ὀρθοδόξους Ἀντιοχεῖς», ἡ ὁποία ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Ἱερεμίαν, τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Χρῦσανθον, τὸν Πατριάρχην Ἀντιοχείας Ἀθανάσιον καὶ πολλοὺς Μητροπολίτας: «...Ὅθεν καὶ συμβουλευόμεν πατρικῶς καὶ πνευματικῶς ὄλους τοὺς ὑπὸ τὸν ἀγιώτατον θρόνον τῆς Ἀντιοχείας εὕρισκομένους χριστιανούς, μικροὺς τε καὶ μεγάλους... νὰ προσέχετε καλῶς καὶ νὰ φυλάττετε τὴν πατροπαράδοτόν σας πίστιν, καὶ νὰ μένετε στερεῶς μέσα εἰς τὰ ὅρια τῆς Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ὅσα παρέλαβε καὶ ἐδιδάχθη ἄνωθεν... τὰ ἐφύλαξε καὶ τὰ φυλάττει ἀπαρασάλευτα καὶ ἀνόθευτα, καὶ νὰ ἀπέχετε μακρὰν ἀπὸ τὰς καινοτομίας καὶ τοὺς νεωτερισμοὺς τῶν Λατίνων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἄφησαν κανένα δόγμα καὶ μυστήριον καὶ παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας ὅπου νὰ μὴν τὸ φθείρουν καὶ νὰ τὸ νοθεύσουν... Ὅστις δὲ τολμήσει ἀπὸ λόγου σας νὰ ἀθετήσῃ τὰ δόγματα τῆς Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ νὰ... δεχθῆ κανένα νεωτερισμὸν καὶ ἀπάτην καὶ ψεῦδος τῆς λατινικῆς κακοδοξίας, ἃς γνωρίζῃ βεβαίως ὁ τοιοῦτος, ὅτι ἀμαρτάνει θανάσιμα, ἐπειδὴ καὶ εὐγαίνει ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς εὐσεβείας, καὶ γίνεται ὑπόδικος καὶ ὑπεύθυνος τῇ αἰωνία κολάσει καὶ ὡσὰν ἀσεβῆς καὶ αἰρετικὸς λογισθῆσεται παρὰ Θεῶ... (Ι. Καρμίρη, ἔ.ἀ., τόμ. Β', σελ. 858-859).

Ἡ «Ἐγκύκλιος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου τοῦ

1838 κατὰ τῶν λατινικῶν καινοτομιῶν», πού ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην μὲ σύμφωνον γνώμην τῶν Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας, Ἱεροθέου καὶ Ἀντιοχείας Μεθοδίου, ὑπογράφεται ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Ἀθανάσιον καὶ πολλοὺς Μητροπολίτας, περιλαμβάνει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς: «...Ταῦτα ἐξεθέμεθα, τέκνα ἡμῶν πνευματικά, συντόμως μὲν καὶ κεφαλαιωδῶς, σαφῶς δὲ πρὸς διάκρισιν ὑμετέραν καὶ ἀσφάλειαν εἰς τὰ περὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἵνα γνωρίσητε ὅσον τὸ διάφορον ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων ἀπὸ τῶν Κατολίκων, καὶ ἵνα μὴ ἀπατάσθε τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τὰ σοφίσματα καὶ καινοφωνίας τῶν ψυχοφθόρων τούτων αἰρετικῶν, οἵτινες ἀκολουθοῦντες σοφιστικαῖς κακοτεχνίαις καὶ παραλελογισμέναις διδασκαλίαις, ἐκτρεπόμενοι εἰς βεβήλους καινοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις ψευδωνύμων γνώσεων, ἠστόχησαν, κατὰ τὸν Παῦλον, περὶ τὴν πίστιν, καὶ ἀγωνίζονται ὅλαις δυνάμεσι καὶ ἐτέρους συνεφελκύσαι εἰς τὸ ἴδιον βάραθρον, καὶ προσηλύτους ποιῆσαι ὑμᾶς τῆς ματαιόφρονος καὶ σατανικῆς τούτων αἰρέσεως... προτρεπόμεθα καὶ συμβουλεύομεν ὑμᾶς ἅπαντας, ἵνα προσέχητε ἑαυτοῖς καὶ μὴ συγκοινωνῆτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου ἵνα στήκετε στερεοὶ ἐπὶ τὴν ἀκράδαντον πέτραν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως...» (Ι. Καρμίρη, ἔ.ἀ., τόμ. Βί, σελ. 900-901). Δὲν χρησιμοποιοῦσαν διπλωματικὴν γλῶσσαν ἀβρότητας γιὰ θέματα Πίστεως οἱ Πατριάρχαι ἐκεῖνοι. Ἐλεγαν τὰ πράγματα ὅπως ἦσαν καὶ ὄχι ὠραιοποιημένα. Δὲν ἐδίσταζαν δὲ νὰ χαρακτηρίσουν τὸν Παπισμὸν «σατανικὴν αἵρεσιν».

6. Ἡ φωνὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς (Δ').

Τὸ ἔτος 1848 καὶ συγκεκριμένα στὶς 6 Ἰανουαρίου ὁ Πάπας Πίος Θ' ἐξέδωσε Ἐγκύκλιον «πρὸς τοὺς Ἀνατολικούς», μὲ τὴν ὁποίαν ἐκαλοῦσε τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Ἀνατολῆς, δηλαδὴ τοὺς Ὁρθοδόξους, νὰ ἐνωθοῦν μὲ τὴν Ρώμην, ἀναγνωρίζοντας βεβαίως τὸ πρωτεῖον του καὶ τὶς ἄλλες κακοδοξίες του.

Στὴν παπικὴν αὐτὴν Ἐγκύκλιον ἀπήντησαν οἱ Ὁρθόδοξοι Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς μὲ μίαν θαυμασίαν

Ἐγκύκλιον, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ μνημεῖον, ἀλλὰ καὶ κριτήριον ὀρθοδόξου λόγου.

Ἡ Ἐγκύκλιος αὐτῆ τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς ἐξεδόθη τὸν Μάϊον τοῦ 1848 καὶ ὑπογράφεται ἀπὸ τοὺς Πατριάρχας Κωνσταντινουπόλεως, Ἀνθιμον ς', Ἀλεξανδρείας Ἱερόθεον Β', Ἀντιοχείας Μεθόδιον, Ἱεροσολύμων Κύριλλον Β' καὶ ἀπὸ 29 Μητροπολίτας, μέλη τῶν Ἱερῶν Συνόδων τῶν ἀνωτέρω Πατριαρχείων· ἐκυκλοφόρησε στὰ ἑλληνικά, γαλλικά καὶ ρωσικά καὶ περιέχει 23 παραγράφους.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς οἱ Ὁρθόδοξοι Πατριάρχαι κάμνουν λόγον γιὰ τὶς «τερατώδεις αἱρέσεις», τὶς ὁποῖες ἡ Ἐκκλησία «ἤδη ἐκ τῶν σπαργάνων αὐτῆς (= ἀπὸ τὸ ξεκίνημά της)» ἠναγκάσθη νὰ «καταπολεμήσῃ καὶ κατὰ πασῶν ἐθριάμβευσέ τε μέχρι τῆς σήμερον, καὶ θριαμβεύσει τροπαιοφόρος εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα».

Ἀπὸ τὶς αἱρέσεις αὐτές, γράφουν, ἄλλες μὲν «πάντη ἐξέλιπον (= ἐξηφανίσθησαν ἐντελῶς)», ἄλλες «φθίνουσιν... αἱ δὲ καὶ θάλλουσι κατὰ γε τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον (= εἶναι θαλερές καὶ ἔχουν δραστηριότητες μέσα στὸν κόσμον)».

Ἀπὸ τὶς αἱρέσεις, ποὺ ἐπλατύνθησαν καὶ ἀπλώθηκαν σ' ὅλο τὸν κόσμον, προσθέτουν οἱ Ὁρθόδοξοι Πατριάρχαι, ἄλλοτε μὲν ἦτο «ὁ Ἀρειανισμός, ἔστι δὲ καὶ σήμερον καὶ ὁ Παπισμός· ἀλλὰ καὶ οὗτος... καίτοι ἀκμαῖος τό γε νῦν (= μολονότι παρουσιάζεται πρὸς τὸ παρὸν ἀκμαῖος καὶ ἰσχυρός, ὅμως) οὐκ ἰσχύσει εἰς τέλος, ἀλλὰ διελεύσεται καὶ καταβληθήσεται (= θὰ περάσῃ καὶ θὰ χαθῇ, θὰ κατανικηθῇ)». Σχετίζουσαν μάλιστα τὴν πτώσιν τῆς αἱρέσεως τοῦ Παπισμοῦ μὲ τὴν πτώσιν τοῦ Σατανᾶ, γιὰ τὴν ὁποία ὁμιλεῖ ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου στὸ δωδέκατον κεφάλαιον.

Στὴν συνέχεια ἀναφέρονται στὴν κακοδοξία τῶν Παπικῶν περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ (Φιλιόκβε) καὶ τὴν χαρακτηρίζουσαν ὡς «αἵρεσιν καὶ τοὺς ὁπαδοὺς αὐτῆς οἰοιδήποτε καὶ ἂν ὦσιν αἱρετικούς». Θεωροῦν δὲ «πᾶσαν κοινωνίαν πνευματικὴν καὶ θρησκευτικὴν τῶν Ὁρθοδόξων τέκνων τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς τοιοῦτους ἄθεσμον, μάλιστα δὲ τῆ δυνάμει τοῦ ζ' κανόνος τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου».

(Θεωροῦν δηλαδή παράνομη κάθε πνευματική καὶ θρησκευτική σχέσι τῶν Ὁρθοδόξων μὲ τοὺς Παπικούς).

Ὅμιλοῦν κατόπιν γιὰ τοὺς νεωτερισμοὺς «περὶ τὸ μυστήριον τοῦ τε κοσμοσωτηρίου βαπτίσματος καὶ τῆς θείας κοινωνίας καὶ τῆς ἱερωσύνης», πὸ τοὺς χαρακτηρίζουν ὡς «γεννήματα τερατώδη», τὰ ὅποια κατεκυρίευσαν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς παλαιᾶς Ρώμης καὶ ἀπέκτησαν ἔνδυμα ἐπίσημον, τὸ ὅποion «πρὸς διαστολήν» ἔλαβε «καὶ προσηγορίαν Παπισμός». (Ὁ Παπισμὸς δηλαδή εἶναι κάτι τὸ ἐντελῶς διαφορετικὸν ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ).

«Οἱ διὰ τὴν εὐσέβειαν μακαριστοὶ προκάτοχοι καὶ πατέρες ἡμῶν», συνεχίζουν οἱ Πατριάρχαι, μολονότι «πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως ἐπηρεασθέντες καὶ καταδιωχθέντες ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν, ἀμέσως τε καὶ ἐμμέσως ὑπὸ τοῦ Παπισμοῦ, «πεποιθότες ἐπὶ Κύριον» ἴσχυσαν ἵνα διασώσωσι καὶ παραδώσωσι σώαν καὶ εἰς ἡμᾶς ταύτην τὴν ἀνεκτίμητον κληρονομίαν τῶν Πατέρων αὐτῶν, ἣν καὶ ἡμεῖς, Θεοῦ συνάρσει (= μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ) μετοχετεύσομεν (θὰ παραδώσωμεν) ὡς θησαυρὸν πολύτιμον εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰῶνων. Ἄλλ' οὐ διὰ τοῦτο παύουσιν ἕως τῆς σήμερον ἢ παύονται οἱ Παπισταί, κατὰ τὸ ἔθος αὐτῶν, ἐπιτιθέμενοι κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἣν ἔχουσιν ἔλεγχον ζῶντα καθημερινὸν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, ὡς ἀποστατήσαντες ἐκ τῆς προγονικῆς αὐτῶν πίστεως». (Ἐλέγχονται δηλαδή οἱ Παπικοί, πὸ ἀπεστάτησαν ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν Πίστιν τῆς Ἐκκλησίας, ἣ ὅποια ἦταν κοινὴ σὲ Ἀνατολὴ καὶ Δύσι, βλέποντας τὴν Ὁρθοδοξία, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔπαυσαν οὔτε θὰ παύσουν ποτὲ νὰ τὴν πολεμοῦν).

Ἄς ἰδῆ ὁ Πάπας, λέγουν στὴν συνέχεια οἱ Πατριάρχαι, «πόσας μὲν ἄλλας τερατώδεις θυγατέρας ἐγέννησεν ἐν τῇ Δύσει ὁ Παπισμὸς, ἔτι καὶ νῦν ζώσας (ἐννοεῖ τις προτεσταντικὲς λεγόμενες «ἐκκλησίες»), ἐνῶ ἡ Ὁρθοδοξία ἐτήρησε τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν ἄφθορον νύμφην τῷ νυμφίῳ αὐτῆς». Ἄς ἰδῆ ἀκόμη, προσθέτουν, καὶ «πόσα ὀφείλουν ἀληθῶς νὰ ἀπορριφθῶσιν ἀπὸ τὰ σημερινὰ παπικά τε δόγματά τε καὶ μυστήρια», ἐπειδὴ αὐτὰ εἶναι

«έντάλματα ανθρώπων» και όχι διδασκαλίες του Θεού. Μόνον έτσι θα «δυνηθῆ καταλλαγῆναι (= νὰ συμφιλιωθῆ) ἢ τὰ πάντα καινοτομήσασα τῆς Δύσεως Ἐκκλησία πρὸς τὴν ἀναλλοίωτον καθολικὴν ὀρθόδοξον πίστιν τῶν κοινῶν Πατέρων ἡμῶν». (Συμφιλίωσις δηλαδή, πρὶν νὰ ἀποκηρύξουν τὰ παπικὰ τους δόγματα οἱ Λατῖνοι, εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ. Ἄλλ' οἱ Παπικοὶ δὲν ὑποχωροῦν καὶ σήμερα οὔτε βῆμα ἀπὸ τὰ δόγματά τους).

Στὴν Ὀρθόδοξη Ἀνατολή, συνεχίζουν οἱ Πατριάρχαι, κανεῖς, ὅσο ψηλὰ καὶ ἂν στέκεται, δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ τὴν Πίστιν μας, διότι φύλαξ καὶ φρουρὸς τῆς Πίστεως εἶναι ὁ λαός. «Παρ' ἡμῖν οὔτε Πατριάρχαι οὔτε Σύνοδοι ἐδυνήθησάν ποτε εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς θρησκείας ἐστὶν αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι αὐτὸς ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τὸ θρήσκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καὶ ὁμοειδὲς τῷ τῶν Πατέρων αὐτοῦ, ὡς ἔργῳ ἐπειράθησαν καὶ πολλοὶ τῶν ἀπὸ τοῦ σχίσματος Παπῶν τε καὶ Πατριαρχῶν Λατινοφρόνων μηδὲν ἀνύσαντες». (Πολλοὶ δηλαδή Πάπαι, ἀλλὰ καὶ Λατινόφρονες Πατριάρχαι, ἐπεχείρησαν νὰ ἐνεργήσουν εἰς βάρος τῆς ἀληθείας τῆς Πίστεως, ἀλλ' ἀπεκρούσθησαν ἀπὸ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ. Ἴδὲ Ἰ. Καρμίρη, «Τὰ Δογματικά...», τόμ. Β', σελ. 902-925).

Αὐτὴ εἶναι ἡ ὀρθόδοξος γραμμὴ. τέτοιαν ιδέαν ἔχουν γιὰ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ οἱ Ὀρθόδοξοι Πατριάρχαι. Δὲν τὸν περιφρονοῦν. Στὴν πατριαρχικὴν Ἐγκύκλιον ὅμως ὑπ' ἀριθ. 150/420 τῆς 26ης Μαΐου 1995, ἡ ὁποία στόχεύει στὸ νὰ διακριβώσῃ τὶς ἀντιδράσεις τῶν πιστῶν, σὲ περίπτωσι κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα μὲ τοὺς Παπικούς, ὑπάρχουν παρεξηγήσιμοι ὑπαινιγμοὶ γιὰ τοὺς πιστούς, τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Πολλοὶ πιστοὶ ἀναφέρονται στὴν Ἐγκύκλιον αὐτὴν ὡς «συντηρητικοὶ κύκλοι» κλπ. κλπ. Αὐτοὶ ὅμως οἱ παραδοσιακοὶ δὲν εἶναι λαὸς τοῦ Θεοῦ; Ἢμποροῦμε νὰ ὑπολογίζωμε τὴν σκέψι καὶ τὴν στάσι ἀπομακρυσμένων ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, χλιαρῶν καὶ ἐκκοσμηκευμένων, καὶ νὰ ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὶς θέσεις τῶν ἀφωσιωμένων στὶς Ἱερεῖς Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας μας;

Λαὸς τοῦ Θεοῦ καὶ μέλη ζῶντα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι

ὅσοι ἔχουν μυστηριακὴ ζωὴ, βαπτίζονται, ἐκκλησιάζονται, ἐξομολογοῦνται, κοινωνοῦν καὶ ζοῦν με εὐλάβεια. Ὅλοι αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὸν φύλακα καὶ φρουρὸ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ δὲν δέχονται τὴν ὑποταγὴ τῆς στὸν αἰρετικὸ Πάπα. Αὐτοὶ εἶναι ὁ στρατὸς τῆς Ἐκκλησίας, καὶ με τὸν στρατὸν αὐτὸν οἱ ζηλωταὶ Μητροπολίται καὶ λοιποὶ Κληρικοὶ μαζί με τοὺς εὐλαβεῖς Μοναχοὺς δίνουν τὴν μάχη καὶ πάντοτε νικοῦν.

7. Ἡ φωνὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς (Ε').

Κάθε Πάπας, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν Ἱστορία, ζῆ με τὸν πόθο νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ὁρθοδοξία. Μᾶς θεωρεῖ χωρισμένους ἀπὸ ἐκείνον ἀδελφούς του καὶ κάμνει τὸ πᾶν γιὰ νὰ μᾶς ἐπαναφέρῃ στὴν ἀγκάλη του! Αὐτὸ ἔκαμε μετὰ τὸν Πῖον Θ', πὺ ἐπῆρε ἀποστομωτικὴν ἀπάντησιν ἀπὸ τοὺς Πατριάρχας τῆς Ἀνατολῆς το ἔτος 1848, ὅπως ἀναφέραμε, καὶ ὁ Πάπας Λέων ΙΓ'. Στὶς 20 Ἰουνίου τοῦ 1894 ἀπηθύθυε Ἐγκύκλιον «πρὸς τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς λαοὺς τῆς Οἰκουμένης», στὴν ὁποία ἀπευθυνόμενος καὶ πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καλοῦσε τοὺς Ὁρθοδόξους νὰ ἐνωθοῦν με τὸν παπικὸν θρόνον ὡς ἄλλοι Οὐνίται. Νὰ παραδεχθοῦν δηλαδὴ τὸν Πάπαν ὡς κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ θὰ ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ διατηροῦν τὰ ἔθιμα τῆς λατρείας των καὶ τὶς Παραδόσεις των. Στὴν ἴδια Ἐγκύκλιο προέτρεπε τοὺς ἤδη Οὐνίτας νὰ ἐργασθοῦν με ζῆλο πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῶν ἐν μέσῳ τῶν Ὁρθοδόξων.

Σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν παπικὴν Ἐγκύκλιον ἀπήντησε με ἄλλην Ἐγκύκλιον ὁ τότε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἄνθιμος με τὴν περὶ αὐτὸν Σύνοδον. Ἡ Ἐγκύκλιος αὐτὴ περιέχει 25 ἐνότητας καὶ ἐδημοσιεύθη τὸ ἔτος 1895. Μετεφράσθη μάλιστα καὶ στὰ ἀγγλικά, ρωσικά καὶ γερμανικά.

Ὅταν μελετᾶ κανεὶς τὴν Ἐγκύκλιον αὐτὴν, αἰσθάνεται ὑπερήφανος, πὺ εἶναι Ὁρθόδοξος, καὶ νοιώθει καύχησιν ἐν Κυρίῳ γιὰ τὶς θαρραλέες ἀπαντήσεις τῶν Πατριαρχῶν μας πρὸς τὶς παπικὲς ἀξιώσεις.

Ἐχομεν καὶ ἡμεῖς τὸν πόθον τῆς ἐνώσεως, λέγει ἡ Ἐγκύκλιος, ὄχι ὅμως χωρὶς μετάνοιαν τοῦ Πάπα. «Ἡ καθ' ἡμᾶς Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία πάντοτε

έτοιμῶς ἔχει ἀποδέξασθαι πᾶσαν περὶ ἐνώσεως πρότασιν, ἐὰν μόνον ὁ τῆς Ρώμης ἐπίσκοπος ἀποτινάξῃ ἅπαξ διὰ παντός τὸν ὄρμαθὸν τῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ παρεισαχθέντων πολλῶν καὶ ποικίλων ἀντιευαγγελικῶν νεωτερισμῶν, τῶν καὶ προκαλεσάντων τὴν λυπηρὰν διαίρεσιν τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, καὶ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ἔδαφος τῶν ἀγίων ἑπτὰ οἰκουμενικῶν Συνόδων... ἄνευ τοιαύτης ἐν τῇ πίστει ἐνότητος ἀδύνατος ἀποβαίνει ἢ ποθητὴ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐνωσις».

Ἐεκάθαρη ἡ ἀπάντησις. Οὔτε «ἀδελφὸν ἀγαπητὸν» ἀποκαλεῖ τὸν Πάπαν οὔτε ἀποφεύγει νὰ τὸν λυπήσῃ. Καὶ συνεχίζει: «Ἄν μὲν ἐκ τῆς διδασκαλίας τῶν θείων Πατέρων καὶ τῶν θεοσυλλέκτων οἰκουμενικῶν Συνόδων... τρανῶς ἀποδεικνύεται... ὅτι ἡ Ἀνατολικὴ καὶ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία κρατεῖ τὰ ἀρχαιοπαράδοτα δόγματα, κοινῶς τότε ἐν τε τῇ Ἀνατολῇ καὶ τῇ Δύσει ὁμολογούμενα, καὶ ὅτι ἡ Δυτικὴ διέστρεψεν αὐτὰ διὰ ποικίλων νεωτερισμῶν, τότε καὶ τοῖς νηπίοις δῆλον (= τὸ καταλαβαίνουν καὶ αὐτὰ τὰ νήπια), ὅτι ἡ φυσικωτέρα ὁδὸς πρὸς τὴν ἐνωσὶν ἐστὶν ἡ ἐπάνοδος τῆς Δυτικῆς εἰς τὸ ἀρχαῖον δογματικὸν καὶ διοικητικὸν καθεστῶς».

Καὶ προσθέτει: «Αἱ αὐθαίρετοι καινοτομίαι τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας... ἀναφερόμεναι εἰς οὐσιώδη κεφάλαια τῆς πίστεως καὶ τοῦ διοικητικοῦ συστήματος τῆς Ἐκκλησίας... ποιοῦσιν ἀδύνατον τὴν ποθητὴν ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν». Γιὰ νὰ ἐπέλθῃ ἐνωσις, τονίζει ἡ Ἐγκύκλιος, πρέπει νὰ ταπεινωθῇ ὁ Παπισμὸς καὶ νὰ «ἀποπτύσῃ τὰς αἰρετικὰς καινοτομίας» του.

Ἀνάλογοι Πατριαρχικαὶ καὶ Συνοδικαὶ Ἐγκύκλιοι ὑπάρχουν καὶ γιὰ τοὺς πλανημένους Προτεστάντας ἢ Εὐαγγελικοὺς. Στὰς Ἐγκυκλίους αὐτὰς τονίζεται διὰ πολλῶν ἢ ἀνάγκη τῆς μετανοίας των, τῆς ἀποκηρύξεως τῶν κακοδοξιῶν των καὶ τῆς διακοπῆς τῆς προσηλυτικῆς προπαγάνδας των μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων.

Πρὶν κλείσωμε τὴν ἐνότητα αὐτὴν, θεωροῦμε χρήσιμον νὰ ἀναφερθοῦμε ἐν συντομίᾳ καὶ στὸ Ὁρθόδοξο Συνέδριον, ποὺ συνήλθε στὴν Μόσχα τὸ ἔτος 1948. Ἐπειτα ἀπὸ πέντε Εἰσηγήσεις Ρώσων, Βουλάρων καὶ Ρουμάνων Κληρικῶν καὶ Καθηγητῶν Πανεπιστημίου ἐγκρίθηκε «Πόρισμα», ποὺ

ἀποτελεῖ καταπέλτην κατὰ τοῦ Παπισμοῦ. Νὰ τί λέγει μεταξὺ τῶν ἄλλων τὸ «Πόρισμα»: «Περιφρονήσαντες οἱ ἐπίσκοποι Ρώμης τὴν κατηγορηματικὴν ἐντολὴν τῶν Πατέρων τῆς ἑ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, "ἀκαινοτόμητόν τε καὶ ἀπαράτρωτον φυλάττειν τὴν παραδοθεῖσαν ἡμῖν πίστιν"... παρέφθειραν τὴν καθαρότητα τῆς διδασκαλίας τῆς ἀρχαίας οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τῶν νεοεισαχθέντων δογμάτων... καὶ... προξένησαν τεραστίαν ζημίαν εἰς τὴν ἐνότητα τῆς οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ γενικῶς εἰς τὸ ἔργον τῆς προσοικειώσεως τῆς σωτηρίας ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς...».

Καὶ συνεχίζει: «Ἐπειδὴ τὸ Βατικανὸν ἐπελάθετο τῆς παραδόσεως τῆς καθολικῆς Ὁρθοδοξίας, ὠδηγήθη τὸ πλοῖον τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἀνοίκειον διὰ τὴν χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν αὐλακα τοῦ ἀντιχριστιανικοῦ Παπισμοῦ... Ἡ ὅλη ἱστορία τοῦ Παπισμοῦ καταγγέλει ἐνώπιον τοῦ κριτηρίου τοῦ Θεοῦ τὴν διαφθορὰν τῆς καινοδιαθηκικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐκ μέρους τῶν Παπιστῶν... Ὅλος ὁ χριστιανικὸς κόσμος καὶ ὅλοι οἱ ἀληθῶς πιστοὶ ρωμαιοκαθολικοὶ ὀφείλουσι νὰ γνωρίζωσιν εἰς ποῖον βάραθρον ὀδηγεῖ ὁ σύγχρονος Παπισμὸς...»

Τὸ Πόρισμα ὑπογράφεται ἀπὸ τοὺς Πατριάρχας Ρωσίας, Σερβίας, Ρουμανίας, Βουλγαρίας καὶ ὠρισμένους Μητροπολίτας.

Ἐπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπίσημα Συνοδικὰ καὶ Πατριαρχικὰ Κείμενα καὶ ἀπὸ τὶς γνώμες τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ἀνεφέραμε, εἶναι φυσικὸ νὰ διερωτᾶται καινεῖς: Ποιὸν λοιπὸν θὰ ἀκολουθήσωμε; Τοὺς Ἁγίους μας, ποὺ θεωροῦν αἰρετικὸν τὸν Πάπα, τὶς Ἐπίσημες ἀποφάσεις τῶν Συνόδων τῶν Πατριαρχείων ἀπὸ τοῦ Σχίσματος καὶ ἐντεῦθεν, ποὺ καλοῦν τοὺς Δυτικούς σὲ μετάνοια, ἢ τοὺς συγχρόνους μας Οἰκουμενιστάς, ποὺ σπεύδουν νὰ τοὺς ἐναγκαλισθοῦν χωρὶς προηγουμένως νὰ ἔχουν ἀποκηρύξει τὶς κακοδοξίες τους;

Δὲν εὐσταθεῖ δὲ ἡ ἄποψις, ὅτι δικαιούται νέα πατριαρχικὴ Σύνοδος νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ πράγματα ὑπὸ τὰ νέα δεδομένα καὶ νὰ προχωρήσῃ σὲ ἔνωσι μὲ τοὺς Δυτικούς, Προτεστάντες καὶ Παπικούς. Αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε ὑποτίμησιν

ὄλων τῶν Πατριαρχῶν τοῦ παρελθόντος καὶ διαγραφὴν τῆς Ἱστορίας καὶ Παραδόσεώς μας. Οἱ ἐκάστοτε ἐκκλησιαστικοὶ Ἠγέται μας δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦν ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι δεμένοι μὲ τὴν Ἱστορία μας καὶ νὰ συναισθάνωνται ὡς ἐκφραστὰὶ τῆς πείρας καὶ ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐὰν μετανοήσουν βεβαίως οἱ αἰρετικοί, οἱ Προτεστάνται Εὐαγγελικοὶ καὶ οἱ Παπικοί, καὶ ἀποκηρύξουν τὶς πλάνες τους, τότε ἡμπορεῖ νὰ εἰπῆ κανεὶς ὅτι δὲν ἀπαγορεύεται νὰ προχωρήσωμε σὲ ἀνοίγματα πρὸς αὐτούς. Μέχρι στιγμῆς ὅμως οἱ αἰρετικοὶ τῆς Δύσεως παραμένουν ἀμετανόητοι καὶ προσηλωμένοι στὶς κακοδοξίες τους. Ἡ πρόσφατος ἐπὶ παραδείγματι παπικὴ Ἐγκύκλιος «Lumen Orientale» θεωρεῖ ὡς σημεῖον ἐνότητος ὄλων τῶν Χριστιανῶν τὸν θρόνον τῆς Ρώμης. Τὸ Βατικανὸν ἐπιμένει στὶς ἀπόψεις του πεισματικά.

Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως ἀνακύπτουν καὶ ἄλλα μεγάλα προβλήματα ἀπὸ τὴν βιασύνῃ τῶν Οἰκουμενιστῶν. Προχωροῦν γιὰ ἔνωσι μὲ τοὺς αἰρετικούς, χωρὶς νὰ ὑπολογίζουσι τὶς ἀντιδράσεις τῶν Ὁρθοδόξων, καὶ δὲν σκέπτονται ὅτι θὰ διασπασθῇ ἡ ἴδια ἡ Ὁρθοδοξία μὲ ἀπρόβλεπτες συνέπειες. Δὲν σκέπτονται δὲ καὶ τί εἶναι πιθανὸν νὰ συμβῇ ἀργότερα μὲ τοὺς διαδόχους τῶν νῦν ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν, ποῦ ἐνεργοῦν ὡς οἰκουμενισταί. Ἐφ' ὅσον οἱ ἴδιοι δὲν ἀναγνωρίζουσι τὶς ἀποφάσεις τῶν παλαιῶν Πατριαρχικῶν Συνόδων, ποῦ ἀναφέραμε, καὶ προχωροῦν σὲ τολμηρὰς σχέσεις μὲ τοὺς αἰρετικούς, τί θὰ γίνῃ αὔριον, ἂν ἔλθουν ἄλλοι ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέται καὶ δὲν ἀναγνωρίζουσι μὲ τὴν σειρά τους τὶς οἰκουμενιστικὰς ἐνέργειες τῶν προκατόχων τους; Ἀληθινὸς φαῦλος κύκλος.

8. «Παναίρεσις»!

Ἴσως διερωτᾶται κανεὶς: Γιατί ἄραγε ἐθέσαμε καὶ τὸν Οἰκουμενισμὸν στὴν σειρά τῶν ἀντιαιρετικῶν ἄρθρων μας; Γιατί μαζὶ μὲ τοὺς Μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβᾶ, τοὺς Μορμόνους, τοὺς Ἀντβεντιστάς, τοὺς Ἀγγλικανούς καὶ τοὺς ἄλλους, ἀνεγνωρισμένους τέλος πάντων, αἰρετικούς κατετάξαμε καὶ τοὺς Οἰκουμενιστάς; Εἶναι αἰρετικοί, ὅσοι

θέλουν και επιχειρούν την ένωση όλων των Χριστιανών; Μήπως εἴμεθα φανατικοὶ και γινόμεθα ὑπερβολικοὶ στοὺς χαρακτηρισμοὺς μας;

Ἀπάντησι σ' αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ ἐρωτηματικά θὰ προσπαθήσουμε νὰ δώσουμε στὴν συνέχεια.

Τί εἶναι, ἀλήθεια, αἵρεσις και τί σημαίνει αἵρετικός; Εἶναι ἡ ἔκκλησις, ἀπόκλισις ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Ἡ παραποίηση και ἡ διαστρέβλωσις τῆς ἀληθείας. Ἡ διακήρυξις διδασκαλιῶν και θεωριῶν, ποὺ δὲν εἶναι σύμφωνες μὲ τὴν Πηγὴ τῆς ἀληθείας, τὴν Ἁγία Γραφή και τὴν Ἱερὰ Παράδοσι. Κατὰ συνέπειαν αἵρετικός εἶναι αὐτός, ποὺ ἐκτρέπεται ἀπὸ τὸν εὐθὺν δρόμον τῆς ἀληθείας και δὲν τηρεῖ αὐτό, τὸ ὁποῖον «πάντοτε, πανταχοῦ και ὑπὸ πάντων ἐπιστεύθη», ὅπως ἔλεγε ὁ Βικέντιος ὁ Λειρίνου.

Νὰ σκεφθοῦμε και κάτι ἄλλο: Ἐὰν δὲν ἀκολουθῆς συγκεκριμένες και σαφέστατες ἐντολές τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐπιχειρεῖς νὰ χαράξης ἰδικὴν σου πορεία, δὲν εἶναι ἄραγε και τοῦτο αἵρεσις; Ὅταν δηλαδὴ ἡ θεόπνευστος Ἁγία Γραφή παραγγέλλῃ «αἵρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν και δευτέραν νοθεσίαν παραιτοῦ» και «μὴ λαμβάνετε αὐτὸν εἰς οἰκίαν και χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγετε» (Τιτ. γ' 10, Β' Ἰωάν. 10), ὅσοι δὲν τὰ ὑπολογίζουν αὐτὰ και ἀκολουθοῦν ἐντελῶς ἀντίθετη τακτική, πῶς πρέπει νὰ χαρακτηρισθοῦν;

Ὅταν δὲ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες και ἡ Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ φωνὴ δηλαδὴ τῶν Ἁγίων μας, ὀρίζῃ ὅτι πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ οἱ σχέσεις μὲ αἵρετικούς και παρὰ ταῦτα ἐμεῖς κάμνουμε τὸ ἀντίθετο, δὲν εἶναι φυσικὸ νὰ σκανδαλίζονται οἱ πιστοὶ; Δὲν πρόκειται βεβαίως για σχέσεις κοινωνικοῦ ἐπιπέδου, ποὺ βοηθοῦν ὅπωςδήποτε στὴ βελτίωσι τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων. Πρόκειται για τὶς θρησκευτικὲς και λατρευτικὲς σχέσεις μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, οἱ ὁποῖες εἶναι ἐντελῶς ἀνεπίτρεπτες ἀπὸ τὴν Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τὸ ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς – ἡ προσπάθεια δηλαδὴ νὰ ἐνωθοῦμε ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ χωρὶς νὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν οἱ ἀπαγορεύσεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων και οἱ βασικώτατες δογματικὲς διαφορές, ποὺ μᾶς χωρίζουν – εἶναι αἵρεσις, τὸ τονίζουν και τὸ ὑπογραμμίζουν Ὁρθόδοξοι Κληρικοὶ

καὶ Θεολόγοι, καταξιωμένοι στὴν συνείδησι τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας μας.

Νὰ τί γράφει ἐπὶ παραδείγματι μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰουστίνος Πόποβιτς, πού διετέλεσε καὶ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Βελιγραδίου καὶ μάλιστα στὸ μάθημα τῆς Δογματικῆς:

«Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι κοινὸν ὄνομα διὰ τοὺς ψευδοχριστιανούς, διὰ τὰς ψευδοεκκλησίας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης... Ὅλοι δὲ αὐτοὶ οἱ ψευδοχριστιανισμοί, ὅλοι αἱ ψευδοεκκλησίαι, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μία αἵρεσις, παραπλεύρως εἰς τὴν ἄλλην αἵρεσιν. Τὸ κοινὸν εὐαγγελικὸν ὄνομά των εἶναι ἡ παναίρεσις. Διατί; Διότι εἰς τὸ διάστημα τῆς ἱστορίας αἱ διάφοροι αἵρέσεις ἤρνούντο ἢ παρεμόρφωνον ἰδιώματά τινα τοῦ Θεανθρώπου καὶ Κυρίου Ἰησοῦ, αἱ δὲ εὐρωπαϊκαὶ αὐταὶ αἵρέσεις ἀπομακρύνουν ὀλόκληρον τὸν Θεάνθρωπον καὶ εἰς τὴν θέσιν του τοποθετοῦν τὸν Εὐρωπαϊὸν ἄνθρωπον. Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει οὐσιαστικὴ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Παπισμοῦ, Προτεσταντισμοῦ, Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἄλλων αἱρέσεων, ὧν τὸ ὄνομα "λεγεῶν".

Τὸ ὀρθόδοξον δόγμα, μᾶλλον τὸ πανδόγμα περὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀπερρίφθη καὶ ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ λατινικοῦ αἱρετικοῦ παν-δόγματος περὶ τοῦ πρωτείου καὶ τοῦ ἀλαθήτου τοῦ πάπα, δηλαδὴ τοῦ ἀνθρώπου...

Ὁ Προτεσταντισμὸς... τὸ πλεον πιστὸν τέκνον τοῦ Παπισμοῦ... διὰ τῆς ὀρθολογιστικῆς σχολαστικῆς του πίπτει διὰ μέσου τῶν αἰῶνων ἀπὸ τὴν μίαν αἵρεσιν εἰς τὴν ἄλλην... ἕκαστος Προτεστάντης εἶναι ἓνας ἀνεξάρτητος πάπας εἰς ὅλα τὰ ζητήματα τῆς πίστεως» (Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ὁ Οἰκουμενισμὸς, Θεσσαλονίκη 1974, σελ. 224).

Μὲ αὐτὰ τὰ δεδομένα τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ κάθε οἰκουμενιστικὴ προσπάθεια, ὅπως αὐτὴ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ὑποβιβάζει τὴν ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ μυστικὸ σῶμα τοῦ Θεανθρώπου καταντᾶ ἐγκόσμιος Ὄργανισμὸς σὰν τὸν ΟΗΕ, ἀπονευρωμένος καὶ ἀπνευματικός.

Γιὰ τοὺς Οἰκουμενιστὰς ἡ Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει ὡς ὀρατὴ πραγματικότης, ἀλλ' εἶναι μόνον ἰδεατὴ. Ἀφοῦ

δισπάσθη σὲ διάφορα τμήματα, καμμία πλέον ἀπὸ τις λεγόμενες «Ἐκκλησίες», Ὁρθοδοξία δηλαδή, Παπισμός, Προτεσταντισμός, Ἀγγλικανισμός κλπ., δὲν κατέχει πλήρη τὴν ἀλήθεια. Σὰν νὰ ἦταν ἡ ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας ἕνας καθρέπτης, ποὺ ἔσπασε, καὶ κάθε μία ἀπὸ τις Ἐκκλησίες αὐτὲς ἐκράτησε καὶ κατέχει ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν σπασμένο καθρέπτη.

Ἡ ἄποψις αὐτὴ εἶναι γνωστὴ ὡς «Θεωρία τῶν Κλάδων» (Branch Theory) καὶ ὑποστηρίζεται κυρίως ἀπὸ τοὺς Ἀγγλικανοὺς καὶ τοὺς Προτεστάντας, ποὺ ἀποτελοῦν μέλη τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, τὸ ὁποῖον προωθεῖ τὴν ιδέα τῆς ἐπανενώσεως ὅλων τῶν Χριστιανῶν.

Ἡ θεωρία ὅμως αὐτὴ, ὅπως γράφει ὁ ἀείμνηστος Καθηγητὴς Π. Τρεμέλας, σημαίνει ὅτι «ἢ μία Ἐκκλησία, περὶ ἧς ὁ Κύριος εἶπεν, ὅτι "πύλαι Ἰαδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς", καὶ τὴν ὁποῖαν ὁ θεῖος Παῦλος διεκήρυξεν ὡς "στῦλον καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας", δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ πραγματικότητι καὶ μόνον ὡς ἰδανικόν τι ὑφίσταται. Ἀλλά... τοιαύτη τις ἐκδοχὴ εἶναι ἀσύστατος» (Δογματικὴ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τόμ. Β', σελ. 353).

Γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία ἢ μία καὶ ἁγία Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἀνύπαρκτος. Ταυτίζεται μὲ τὸν ἑαυτὸ της, διότι μόνον ἡ Ὁρθοδοξία ἐκράτησε καὶ κρατεῖ ἀνόθευτον τὴν Πίστιν, ποὺ παρέλαβε ἀπὸ τὸν Κύριον καὶ τοὺς Ἀποστόλους. Μόνη αὐτὴ δικαιούται νὰ λέγεται Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ ὁ Παπισμὸς ὅμως, παρὰ τις ἀποκλίσεις του, ὑποστηρίζει ὅτι εἶναι ἡ μόνη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐννοεῖ τὴν ἔνωσιν ὡς ἐξάρτησιν ὅλων ἀπὸ τὸν θρόνον τῆς Ρώμης. Ἐὰν συμμετέχη στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι, τὸ κάμνει γιὰ λόγους καθαρὰ διπλωματικούς. Δὲν ὑποχωρεῖ ποτὲ ἀπὸ τις ἀξιώσεις του περὶ τοῦ πρωτείου τοῦ Πάπα. Θεωρεῖ ὑποτιμητικὸν τὸ νὰ ταυτισθῇ μὲ τις ἀναρίθμητες προτεσταντικὲς ὁμάδες, ποὺ καλύπτονται κάτω ἀπὸ τὴν «ὀμβρέλλα» τῆς «Θεωρίας τῶν Κλάδων» καὶ κινοῦνται μέσα στοὺς κόλπους τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Γενεύης.

Κατόπιν αὐτῶν γίνεται φανερόν ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς χωλαίνει ἀπὸ τὴν βάσι του. Τὸ νὰ ἐπιχειρῆς νὰ ταυτισθῆς

μέ τούς ποικιλωνύμους αίρετικούς Προτεστάντας, ώρισμένοι έκ τών όποίων άρνούνται καί αὐτήν τήν Ἁγίαν Τριάδα, ἢ μέ τούς Παπικούς, πού ἐμμένουν στίς κακοδοξίες τους, σημαίνει ὅτι δέν ύπολογίζεις τί εἶναι αίρεσις καί τί Ὁρθοδοξία. Δέν διακρίνεις τὸ ψεῦδος ἀπό τήν ἀλήθεια. Ἐδῶ ἔγκειται ἡ πλάνη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί ἡ πεμπτουσία τῆς αίρέσεώς του.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καί ὁ ὁμότιμος Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν στό μάθημα τῆς Ἱστορίας τών Δογμάτων κ. Ἀνδρέας Θεοδώρου, ἀναφερόμενος στήν Οἰκουμενική Κίνησι τών ἡμερῶν μας, γράφει τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά: «Λέγεται καί γράφεται ὅτι ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι παναίρεσις. Προσωπικῶς δέν συμφωνοῦμεν πρὸς τόν χαρακτηρισμόν τοῦτον. Ὁ Οἰκουμενισμός δέν εἶναι παναίρεσις... εἶναι ἀμνήστευσις καί ἀνοχή τών αίρέσεων... Ἐν τούτῳ δ' ἀκριβῶς ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι τι πολὺ χειρότερον τῆς παναιρέσεως. Αἱ αίρέσεις εἶναι ἐμφανεῖς τῆς Ἐκκλησίας ἐχθροί... Ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι ἐχθρὸς καταχθόνιος καί ὑπουλος... Ἐν τούτῳ δὲ ἔγκειται καί ὁ ἐξ αὐτοῦ θανάσιμος κίνδυνος»*.

9. Φωνὴ ἐξ Ἁγίου Ὁρους (Α')

Εἶναι γνωστὸ σὲ ὄλους μας ἀπὸ τήν Ἱστορία, ὅτι οἱ Μοναχοὶ εἶναι ἰδιαιτέρως εὐαίσθητοι σὲ θέματα Πίστεως. Σὲ δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν ἐκινδύνευε νὰ νοθευθῆ ἡ ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδόξου Διδασκαλίας, οἱ ἡρωϊκοὶ ἀγῶνες τών ἀφωσιωμένων στόν Κύριο Μοναχῶν ἔσωσαν τήν κατάστασι. Ἀρκεῖ νὰ ἐνθυμηθοῦμε τοὺς ἀγῶνες τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ κατὰ τών λατινοφρόνων, πού προσπαθοῦσαν νὰ ἐπιβάλουν τίς πλανεμένες διδασκαλίες τους περὶ κτιστῶν θείων ἐνεργειῶν καί κτιστῆς Θείας Χάριτος στήν Ἐκκλησία.

Γνωστὴ ἐπίσης εἶναι ἡ ἀκτινοβολία καί ἐπίδρασις, πού

---

* Εἰσήγησις μέ θέμα «Ὁ Ὁρθόδοξος Θεολόγος ἐναντι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ» εἰς Σύναξιν Θεολόγων Φίλων καί Συνεργατῶν τῆς Ἀδελφότητος Θεολόγων «Ὁ Σωτήρ», Ἀθῆναι 1973, σελ. 17.

ἀσκει ὁ Μοναχισμὸς στὰ πλήθη τῶν Ὁρθοδόξων. Δεκάδες χιλιάδες, γιὰ νὰ μὴ ποῦμε ἑκατοντάδες χιλιάδες, εἶναι οἱ εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ μάλιστα τοῦ Ἁγίου Ὀρους κάθε χρόνο. Δὲν εἶναι λίγα δὲ τὰ παραδείγματα τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἔπειτα ἀπὸ ἓνα προσκύνημα στὸ Ἅγιον Ὄρος ἄλλαξαν ζωὴ, μετενόησαν, ἐξωμολογήθησαν καὶ ἔγιναν συνειδητὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Στὸ θέμα λοιπὸν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς βιασύνης πολλῶν Ὁρθοδόξων νὰ ἐνωθοῦμε μὲ τοὺς ἑτεροδόξους τῆς Δύσεως, Προτεστάντας καὶ Παπικούς, ὁ Μοναχισμὸς τηρεῖ σταθερὴ γραμμὴ προσηλώσεως στὴν Παράδοσί μας καὶ ἀνθίσταται μὲ γενναιότητα σὲ κάθε ἀπόπειρα μειώσεως ἢ προδοσίας τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐξανίσταται δὲ καὶ ἀντιδρᾷ δυναμικά, ὅταν καταπατῶνται σαφέστατοι Ἱεροὶ Κανόνες, πὺ ἀπαγορεύουν σχέσεις καὶ συμπροσευχὲς μὲ ἀλλοδόξους αἱρετικούς.

Ὅταν ἔγιναν τὰ τολμηρὰ οἰκουμενιστικὰ «ἀνοίγματα» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα, πολλές Ἱερὲς Μονὲς τοῦ Ἁγίου Ὀρους, ἀφοῦ δὲν ὑπελογίσθη ἡ ἀντίδρασίς τους, ἀναγκάσθηκαν καὶ διέκοψαν τὸ μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου. Δὲν ἐμνημόνευαν τὸν ὄνομα του κατὰ τὴν λατρεία. Τοῦτο ἐπηρεάσε καὶ ἄλλες Ἱερὲς Μονὲς στὸν ἐλλαδικὸ χῶρο. Ἀλλὰ καὶ Μητροπολίται τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συγκεκριμένως ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φλωρίνης κ.κ. Αὐγουστίνος καὶ οἱ ἀείμνηστοι Μητροπολίται Παραμυθίας τότε Παῦλος καὶ Ἐλευθερουπόλεως Ἀμβρόσιος, κινούμενοι μέσα στὰ πλαίσια καὶ τὶς ἐπιταγὲς τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ γιὰ λόγους συνειδήσεως, ἔπαυσαν νὰ μνημονεύουν τὸν Ἀθηναγόρα.

Ὁρισμένοι δὲ Μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ὀρους κατήγγειλαν ἐγγράφως τὶς οἰκουμενιστικὲς δραστηριότητες τοῦ Πατριάρχου. «Εἰς τὰ ζητήματα τῆς πίστεως δὲν χωροῦν ἀνθρώπινοι συναισθηματισμοί» ἔγραφε τότε λόγιος Ἁγιορείτης. «Ἡ πιστεύομεν ἢ δὲν πιστεύομεν. Ἡ ὁ ἀπὸ δέκα αἰῶνων καθολικισμὸς περιέπεσεν εἰς αἱρέσεις ὅποτε πρέπει νὰ τὰς ἀποβάλλῃ καὶ κατόπιν νὰ ἔλθῃ πρὸς ἑνωσιν Δογματικὴν καὶ Ἐκκλησιαστικὴν, ἢ δὲν ἔχει αἱρέσεις,

ὁπότε ἡ Ἐκκλησία μας πλανᾶται ἐπὶ δέκα αἰῶνας... Καὶ κατὰ συνέπειαν πρέπει νὰ διορθώσωμεν Ἱεροὺς Κανόνας, νὰ συμπληρώσωμεν τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως, νὰ διασκευάσωμεν τὰ λειτουργικά μας βιβλία, νὰ χρίσωμεν μὲ ἀσβέστη τοὺς τοιχογραφημένους ἀγίους Πατέρας μας καὶ νὰ καύσωμεν τὰς φορητὰς Εἰκόνας τῶν, ἀφοῦ ἐπλανήθησαν καὶ πλανοῦν καὶ ἡμᾶς τόσους αἰῶνας... Καὶ πρέπει νὰ σβήσωμεν πλεόν καὶ τὴν ἱερὰν κανδήλαν, ποὺ καίει ἀκοίμητα εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Ναοῦ τοῦ Πρωτάτου, ἐπάνω εἰς τὰ ἅγια λείψανα τῶν ἁγιορειτῶν Πατέρων, ποὺ ἐμαρτύρησαν ἀπὸ τοὺς ἐνωτικούς τοῦ 13ου αἰῶνος διότι δὲν ἐδέχθησαν τὸ μνημόσυνον τοῦ Πάπα...» (Θεοκλήτου Μοναχοῦ Διονυσιάτου, «Ἡ Ὁρθοδοξία καὶ τὸ Βατικανόν», Βόλος 1962, σελ. 3).

Ὁ δὲ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου Ἀρχιμανδρίτης π. Γεώργιος Καψάνης ἔγραψε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς σὲ ἐμπεριστατωμένη μελέτη του: «Πρὸς ὑποταγὴν... τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τὸ Βατικανόν προσποιεῖται ὅτι ἤλλαξε πνεῦμα. Προέβη εἰς χειρονομίας εὐγενείας καὶ καλῆς διαθέσεως μὲ τὸν σκοπὸν νὰ διαθέσῃ εὐμενῶς τοὺς Ὁρθοδόξους ἀπέναντί του... Ἡ ἀνταπόκρισις τὴν ὁποίαν διεκνύουν οἱ Ὁρθόδοξοι Πατριάρχαι, Ἐπίσκοποι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ Θεολόγοι εἰς τὰς παπικὰς αὐτὰς χειρονομίας, ἐξυπηρετεῖ τὰ σχέδια τοῦ Βατικανοῦ. Αἱ φιλοπαπικαὶ ἐκδηλώσεις τῶν Ὁρθοδόξων ἡγετῶν καὶ θεολόγων ἀμβλύνουν τὴν ἐκ παραδόσεως ἀντίστασιν τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ καὶ προετοιμάζουν τὸ Ὁρθόδοξον πλήρωμα διὰ τὴν μελετωμένην ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ καλῶς σχεδιασθεῖσαν καὶ σταδιακῶς ἐφαρμοζομένην οὐνιτοποίησιν τῶν Ὁρθοδόξων. Δὲν θέλομεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι οἱ φιλοπαπικοὶ Ὁρθόδοξοι συνεργάζονται συνειδητῶς διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου αὐτοῦ.

Δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίζεται ὅτι τὸ ἀμετανόητον Βατικανόν ἔχει μακροτάτην πείραν προσηλυτισμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων, διαθέτει εἰδικὰ προσηλυτιστικὰ ἰδρύματα καὶ σχολὰς, εἰδικευμένον προσωπικὸν καὶ ἐπάρκειαν οἰκονομικῶν μέσων. Διαθέτει ἐπίσης ἀρχαιοτάτην διπλωματικὴν πείραν καὶ ὀργάνωσιν...

“Υπουλον μέσον διαστροφῆς τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος εἶναι αἱ ὑπὸ τῶν παπικῶν παραχωρούμεναι εὐρύτατα ὑποτροφίαι εἰς νέους καὶ ἀπείρους Ὁρθοδόξους θεολόγους διὰ σπουδὰς εἰς παπικὰ πανεπιστημιακὰ ἰδρύματα. Τί ἐπιδιώκουν... δι’ αὐτῶν δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἐννοήσῃ τις. Τὸν ἐπηρεασμὸν τῶν μελλόντων νὰ καταλάβουν ἡγετικὰς θέσεις εἰς τὴν ἱεραρχίαν καὶ τὴν ἀκαδημαϊκὴν θεολογίαν, ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῇ εὐμενῆς στάσις ἀπέναντι τοῦ Βατικανοῦ... Ὑπάρχουν δὲ πληροφορίαι, καθ’ ἃς Ὁρθόδοξοι νέοι ὑπότροφοι τῶν παπικῶν, κοινωνοῦν ἤδη εἰς τοὺς παπικοὺς ναοὺς...”

Δι’ ὧν αὐτῶν προάγεται ὁ λεγόμενος “λαϊκὸς οἰκουμενισμὸς”, ἤτοι ἡ σταδιακὴ ψυχολογικὴ προετοιμασία τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ...

Ὡς ἔσχατος ἀγιορείτης, ὡς ἐλάχιστος θεολόγος καὶ ὡς, χάριτι Θεοῦ, Καθηγούμενος μιᾶς τῶν ἱστορικῶν Ἀγιορειτικῶν Κοινοβιακῶν Μονῶν ταπεινῶς παρακαλῶ μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου τοὺς ἀγίους Πατριάρχας, Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς καὶ λοιποὺς πατέρας καὶ ἀδελφούς μας νὰ μὴ παρίδουν τὴν φωνὴν τῶν ταπεινῶν ἀγιορειτῶν μοναχῶν, οὔτε νὰ προχωροῦν εἰς καινοτομίας περὶ τὴν πίστιν καὶ τὰς σχέσεις μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀντίθετοι πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας παραθεωροῦντες τὴν “συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας”.

“Ἄλλως ὅλαι αἱ προσπάθειαι καὶ οἱ ἀγῶνες των θὰ ἔχουν τὴν τύχην τῶν προηγουμένων παρομοίων προσπαθειῶν τύπου Φερράρας - Φλωρεντίας καὶ θὰ προκαλέσουν περισσοτέρους διχασμοὺς παρά ἔνωσιν...” («Ὁρθόδοξος Τύπος» 10-11-1978).

Ὁ δὲ Δικαῖος (= Προϊστάμενος Μοναχός) τῆς Ἱερᾶς Σκήτης Ἀγίας Ἄννης Ἱερομόναχος Γαβριήλ σὲ ἐπιστολῇ του πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Δημήτριον ἔγραφε μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς: «...Παναγιώτατε... Μετὰ τῶν Λατίνων δὲν ἔχομεν ἐπὶ τόσους αἰῶνας οὔτε ταυτότητα πίστεως, οὔτε Μυστηριακὴν κοινωνίαν... πὺ ἐστηρίχθητε καὶ προέβητε εἰς τὴν συμπροσευχὴν; (ἐννοεῖ τὴν συμπροσευχὴν τοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ Πάπα στὴ Ρώμη 6-12-1987). Ἐδῶ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὸ “Περιβόλι τῆς Παναγίας”... εἴμεθα καὶ ἀφορήτως λελυπημένοι καὶ δεινῶς

σκανδαλισμένοι. Ἡμεῖς τὰ πιστὰ τέκνα σου, Δέσποτα, καὶ πᾶς ὁ Ὁρθόδοξος λαός Σου ἐσκανδαλίσθημεν ἀπὸ τὰ γενόμενα ἐν Ρώμῃ... Ἀνακρούσατε πρῦμναν... ἐπιστρέψατε... ἐπανορθώσατε σκανδαλισθείσας ὀρθοδόξους συνειδήσεις καὶ ψυχάς... Παναγιώτατε... σπεύσατε, προλάβετε! Φείσθητι ἡμῶν τῶν ταπεινῶν τέκνων Σου, τῶν στρουθίων τῆς ἐρήμου...» («Ὁρθόδοξος Τύπος» 26-2-1988).

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ Κείμενα μεμονωμένων, θὰ ἐλέγαμε, Ἁγιορειτῶν, ὑπάρχουν καὶ ἐπίσημα Ἐγγραφα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τὰ ὁποῖα τονίζουν τὴν φθορά, πὺ προκαλεῖ στὴν Ἐκκλησία ὁ Οἰκουμενισμός, καὶ διαμαρτύρονται ἐντονώτατα γιὰ τὶς ἀντικανονικὲς ἐνέργειες τῶν Οἰκουμενιστῶν.

10. Φωνὴ ἐξ Ἁγίου Ὄρους (B')

Ἀπὸ τὰ πολλὰ Ἐπίσημα Ἐγγραφα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὄρους κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὰ ὁποῖα ὑπογράφονται ἀπὸ ὅλους τοὺς «Προϊσταμένους καὶ Ἀντιπροσώπους τῶν εἴκοσιν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους», παραθέτομεν χάριν τῆς Ἱστορίας καὶ τῶν ἀγαπητῶν μας ἀναγνωστῶν ὠρισμένα χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα.

Στις 9/22 Ἀπριλίου 1980 ἡ Ἐκτακτος Διπλῆ Ἱερὰ Σύναξις τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀπέστειλε τὸ ἐξῆς μήνυμα:

«...Τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀνησυχεῖ σοβαρῶς ἐκ τῆς στάσεως ὠρισμένων Ὁρθοδόξων Ἱεραρχῶν, προσκαλούντων εἰς συμμετοχὴν εἰς τελετάς, πανηγύρεις, λιτανείας – μάλιστα ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ Ἱερῶν Λειψάνων – Ρωμαιοκαθολικοὺς κληρικούς...

Δὲν δύναται ἐπίσης τὸ Ἅγιον Ὄρος νὰ δεχθῇ τὴν ἄποψιν τὴν ἐκφραζομένην ἐν τῷ κοινῷ ἀνακοινωθέντι Πατριάρχου καὶ πάπα περὶ “καθάρσεως τῆς ἱστορικῆς μνήμης τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν” καὶ περὶ τῆς διὰ τοῦ διαλόγου τῆς ἀγάπης διανοίξεως τῆς ὁδοῦ πρὸς “νέας προσεγγίσεις θεολογικῆς ἐργασίας καὶ νέαν τοποθέτησιν ἔνταντι τοῦ κοινοῦ παρελθόντος τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν” («Ἐπίσκεψις» 221, 1-12-1979, σελ. 19). Οἱ αἵρετικοὶ ὄντως πρέπει νὰ ἀποκαθάρουν τὴν ἱστορικὴν μνήμην αὐτῶν ἐξ ὅλων

ἐκείνων τῶν ἱστορικῶν γνωστῶν παρεκκλίσεων πίστεως καὶ ἡθους ἀπὸ τὴν ἀληθῆ Εὐαγγελικὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν. Ἡ ἱστορικὴ ὁμῶς μνήμη τῶν Ὁρθοδόξων, βασιζομένη εἰς τὴν ἐπίπνοϊαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τὴν συνεχῆ βίωσιν τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως ὑπὸ τῶν Θεοφόρων Πατέρων, πρέπει ἐν μετανοίᾳ καὶ ταπεινώσει νὰ βιοῦται ἀπὸ ἡμᾶς καὶ νὰ μᾶς ὀδηγῇ εἰς τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, ἐὰν θέλωμεν νὰ μὴ ἐκπέσωμεν τῆς Πίστεως αὐτῆς...

Μετὰ πολλῆς τῆς ἀνησυχίας τὸ Ἅγιον Ὄρος διαπιστοῖ ὅτι, ἐνῶ ἀπὸ Ὁρθοδόξου πλευρᾶς γίνονται πολλαὶ παραχωρήσεις καὶ οἰκονομίαι πρὸς τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς, ἀντιθέτως οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἐμμένουν εἰς τὰς κακοδοξίας των, αἱ ὁποῖαι ἔγιναν ἀφορμὴ τοῦ σχίσματος ἀπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς διασπάσεως τῶν Προτεσταντῶν.

Οὕτως ὁ πάπας ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Ὁρθοδοξίας, τῷ Πανσέπτῳ Παριαρχικῷ Ναῶ, δὲν ἐδίστασε νὰ διακηρύξῃ, ὅτι ἔρχεται εἰς Κωνσταντινούπολιν ὡς διάδοχος τοῦ Πέτρου ἔχων ὡς πρῶτος τὴν εὐθύνην νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῆς ἐνότητος ὅλων, νὰ διασφαλίζῃ τὴν συμφωνίαν τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ πιστότητι...". Ὑπεστήριξε δηλαδὴ τὸ ἀλάθητον καὶ τὸ πρωτεῖον, ὑπάρχουν δὲ πολλαὶ ἐνέργειαι καὶ δηλώσεις τοῦ πάπα ὑπὲρ τῆς οὐνίας...

Τὸ Ἅγιον Ὄρος διακηρύσσει, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ δεχθῇ τετελεσμένα γεγονότα...».

Στις 20-4-1988 ἡ Ἱερὰ Κοινότης ἀπέστειλε στὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Δημήτριον μίαν σπουδαίαν ἐπιστολὴν, εἰς τὴν ὁποίαν μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρονται καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ὅ,τι ὠδήγησεν ἡμᾶς εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἀποσταλέντος γράμματος (πρόκειται δι' ἐπιστολὴν, πού ἐστάλη τὴν 15-1-1988), ἦσαν τὰ ἐπίσημα κείμενα προσφωνήσεων καὶ ἀντιφωνήσεων μεταξὺ Πατριάρχου καὶ Πάπα, πρὸς δὲ καὶ ἡ τηλεοπτικῶς ἀναμεταδοθεῖσα ἀνὰ τὸν κόσμον ὅλον συμμετοχὴ τοῦ ἡμετέρου Πατριάρχου εἰς τὴν "λειτουργίαν τοῦ Λόγου" (α' μέρους τῆς Λειτουργίας) τελεσθείσης ἐν τῇ Βασιλικῇ τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἐν τῷ Βατικανῷ...

Καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ εἰς τὴν παρατήρησιν τοῦ Πατριαρχικοῦ Γράμματος ὅτι ὑπεισερχόμεθα εἰς τὸ ἔργον καὶ τὰς εὐθύνας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἐπιτρέψατε ἡμῖν νὰ σημειώσωμεν μετὰ τοῦ δέοντος σεβασμοῦ τὰ ἐξῆς: Φρονοῦμεν ὅτι οὐδόλως ὑπεισερχόμεθα εἰς τὸ ἔργον καὶ τὰς εὐθύνας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας... Ὡς τέκνα αὐτῆς ἀπηυθύνθημεν καὶ ἀγωνιωδῶς ζητήσαμεν πληρεστέραν ἐξήγησιν ὠρισμένων ἐν Ρώμῃ συμβάντων...

Τὸ ἔντονον ἐνδιαφέρον τῶν Μοναχῶν, δι' ὃ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν παράδοσιν, πιστεύομεν ὅτι ἐνισχύει τὸν Ἐπίσκοπον καὶ τὴν περὶ αὐτὸν Ἱερὰν Σύνοδον... Ἡ Παράδοσις καὶ ἡ πίστις ἀποτελοῦν ἄθλημα καὶ μέλημα ὅλων ὅσων τὰ ἀγαποῦν... Διατί καὶ ἡμεῖς οἱ Μοναχοὶ νὰ μὴ πονῶμεν καὶ νὰ μὴ μεριμνῶμεν δι' αὐτά;...

Ἔχομεν... συνείδησιν ὅτι οὕτω βοηθοῦμεν οὐσιαστικῶς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, ἣτις δὲν δύναται νὰ προχωρῇ ἀκινδύνως ἐπὶ τόσον σοβαρῶν ζητημάτων, ἐὰν δὲν λαμβάνη σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν τὴν ὡς ἀντίδοτον καὶ ἀσφαλιστικὴν δικλείδα πρὸς τὴν ἐκκοσμίκευσιν λειτουργοῦσαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μαρτυρίαν τοῦ ὀρθοδόξου μοναχισμοῦ...

Δὲν δικαιολογεῖται... ἀλλαγὴ τῆς στάσεως ἡμῶν ἐναντι τοῦ παπισμοῦ δεδομένου ὅτι ἡ νῦν Παπικὴ Ἐκκλησία οὐδόλως ἀπέστη τῶν παλαιῶν παπικῶν πλανῶν... ὁ παπισμὸς γλῶσσαν μόνον καὶ τακτικὴν ἤλλαξεν οὐχὶ ὅμως καὶ πνεῦμα... Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τοὺς Παπικοὺς δὲν εἶναι τόσον ὁ διάλογος, ὅσον τὰ περὶ τὸν διάλογον, ἥτοι συμπροσευχαί, κοιναὶ ἐμφανίσεις, κοινὰ θεολογικὰ κείμενα, δι' ὧν δίδεται ἡ ἐντύπωσις ὅτι εἴμεθα μία Ἐκκλησία, ἀμβλύνεται τὸ ὀρθόδοξον αἰσθητήριον καὶ ἡ ὀρθόδοξος ἀντίστασις εἰς τὴν παπικὴν αἵρεσιν καὶ διευκολύνεται ἡ μυστηριακὴ κοινωνία...

Διὸ τολμῶμεν χάριν τῆς Ἀληθείας ἀλλὰ καὶ τῆς ἐνόητος τῶν ὀρθοδόξων λαῶν καὶ τοῦ Ἁγιωνύμου Ὁρους νὰ ἰκετεύσωμεν Ἑμᾶς υἱικῶς νὰ χαράξητε τὴν ὀρθὴν γραμμὴν εἰς τὰς μετὰ τῶν ἑτεροδόξων σχέσεις, μακρὰν νεωτερισμῶν, αἵτινες ἔχουν τὴν πηγὴν αὐτῶν εἰς τὴν ἐκκοσμίκευσιν καὶ τὸ ἀνθρωποκεντρικὸν καὶ συγκρητιστικὸν πνεῦμα τοῦ συγχρόνου κόσμου.

Τὸ Ἅγιον Ὁρος, βιοῦν ἐν τῇ μυστικῇ καὶ λατρευτικῇ

ζωῆ τὴν ζῶσαν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας... δὲν δύναται νὰ ἀκολουθήσῃ ὁ,τιδήποτε εἶναι ξένον πρὸς τὸ ὀρθόδοξον βίωμά του, τὴν θεϊαν λατρείαν, τὰς πατερικὰς ἀναγνώσεις, τοὺς βίους τῶν Ἁγίων, διότι τοῦτο θὰ ἐσήμαινεν ἓνα πνευματικὸν διχασμὸν καὶ ἀνισορροπίαν, καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ διαχωρίσῃ τὴν θέσιν καὶ τὴν εὐθύνην του...»

Στις 8 Δεκεμβρίου 1993 ἡ Ἱερὰ Κονότης ἀπέστειλε Ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ.κ. Βαρθολομαῖον, ὅπου μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρονται καὶ τὰ ἐξῆς γιὰ τὸ Κείμενον, πὸ ὑπέγραψαν ἀπὸ κοινοῦ Ὁρθόδοξοι καὶ Παπικοὶ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1993 στὸ Βalamand τοῦ Λιβάνου:

«Μετὰ βαθυτάτης λύπης διαπιστοῦμεν, ὅτι... ἡ ἀγία μας Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐξισοῦται μὲ τὴν ἐν κακοδοξία εὐρισκομένην Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν. Ἀμνηστεύονται αἱ σοβαραὶ θεολογικαὶ διαφοραὶ (Filioque, πρωτεῖον, ἀλάθητον, κτιστὴ χάρις κλπ.) καὶ χαλκεύεται ἔνωσις χωρὶς δογματικὴν συμφωνίαν... Ἡ Ρώμη γνωρίζει, ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ ἀποδεχθοῦν τὰς ἑτεροδιδασκαλίας τῆς. Αὐτὸ ἀπέδειξεν ἡ πείρα τῶν μέχρι τοῦδε προσπαθειῶν ἐνώσεως. Ὡς ἐκ τούτου μεθοδεύει ἔνωσιν παρὰ τὰς διαφοράς, ἐλπίζουσα σὺν τῷ χρόνῳ... νὰ ἀπορροφήσῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν... Πῶς εἶναι δυνατὸν δύο Ἐκκλησίαι νὰ θεωροῦνται ὡς “ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι”... παρὰ τὰς μεγάλας δογματικὰς τῶν διαφοράς;... Ἀπὸ ὅ,τι γνωρίζομεν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν, ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι ἐχαρακτηρίζοντο πάντοτε μεταξὺ τῶν αἱ ὁμόδοξοι Ἐκκλησίαι· ποτὲ δὲ ἡ Ὁρθόδοξος μὲ τὰς ἑτεροδόξους ἐκκλησίας... Διὸ μένοντες πιστοὶ ἐν οἷς παρελάβομεν παρὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων μας, οὐδέποτε θὰ ἀποδεχθῶμεν τὴν Ρωμαϊκὴν “Ἐκκλησίαν”, τὸ γε νῦν ἔχουσιν, ὡς συνεκπροσωποῦσαν μετὰ τῆς ἡμετέρας τὴν μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ».

Ἐξ ἀφορμῆς τέλος τῆς συμπροσευχῆς τοῦ Πατριάρχου μὲ τὸν Πάπαν στὴν Ρώμη στις 29-6-1995 ἡ Ἱερὰ Κοινότης ἀπέστειλε στὸν Πατριάρχην τὴν 1/14 Νοεμβρίου 1995 νέαν ἐπιστολὴν, ὅπου ἀναφέρονται καὶ τὰ ἐξῆς:

«...Εἴμεθα ὑποχρωμένοι, Παναγιώτατε, νὰ ἐκφράσωμεν

τὴν βαθεῖαν λύπην μας διὰ τὴν λειτουργικὴν συμμετοχὴν τῆς Ὁρθοδόξου ἀντιπροσωπείας εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ Πάπα, παρὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας...

Ἡ Ρώμη χρησιμοποιοεῖ διγλωσσίαν. Εἰς τὰ κοινὰ ἀνακοινωθέντα χρησιμοποιοεῖ τὴν παραπλανητικὴν θεωρίαν περὶ "ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν", ἐνῶ εἰς τὰ λοιπὰ κείμενά της μᾶς χαρακτηρίζει ὡς ἐλλιπῆ Ἐκκλησίαν, ἐφ' ὅσον δὲν εἴμεθα εἰς κοινωνίαν μὲ τὸν Πάπαν.

Τὸ παράδοξον εἶναι πῶς μετὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν παπικὴν πρόκλησιν (καὶ ἄλλας ὁμοίας πολλάς) συνεχίζονται οἱ διάλογοι, αἱ μερικαὶ συλλειτουργίαι, αἱ συμπροσευχαὶ καὶ προσφωνήσεις...

Δὲν μᾶς συγκινοῦν αἱ συναισθηματικαὶ ἀγαπολογίαι τοῦ Βατικανοῦ, διότι οὐδόλως συμβαδίζουν μὲ ὅσα αὐτὸ πανθομολογουμένως ἀπεργάζεται κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων...».

Δυναμικὰ καὶ ὄντως ἱστορικὰ τὰ κείμενα τῆς Ἱερᾶς Κονότητος καὶ πρέπει νὰ προσεχθοῦν ἀπὸ κάθε ἀρμόδιον καὶ ὑπεύθυνον.

* * *

Ἐπὶ τοῦ ἐν γένει περιεχομένου τῶν ἀνωτέρω καταχωρηθέντων ἄρθρων καὶ κατόπιν τῆς ἐπ' αὐτῶν δεούσης κριτικῆς διερευνήσεως, ἐθεωρήθη ἀπαρατήτως σκόπιμον καὶ πρέπον ὁμως ἐκτεθεῖ ἀκολούθως τὸ ἐξ αὐτῆς προκύπτον γενικὸν συμπέρασμα, ἦτοι:

α) Ἡ ὅλη προσπάθεια καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ περὶ «Οἰκουμενισμοῦ» δημοσιευθέντος θέματος, -παραλλήλως, πρὸς τὰ, κατὰ τὸ παρελθόν, περὶ τούτου πραγματευθέντα πλεῖστα ἐκτεταμένα Συγγραφικὰ Ἔργα, Μελέται καὶ Ἄρθρα διαφόρων- ἐπιτυχάνουν ἀπολύτως τὴν πλήρη ἐνημέρωσιν τῆς «κοινῆς γνώμης» καὶ μάλιστα τοῦ δικαίως σκανδαλισθέντος ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, ἔνεκα τοῦ «κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος», ἐξακολουθητικῶς καὶ ἠθελημένως, συντελουμένου «Πνευματικοῦ Ἐγκλήματος» τῆς «Οἰκουμενιστικῆς ἀποστασίας καὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Διχασμοῦ» ἐν τῷ χώρῳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὑπὸ τῶν σημερινῶν Ἠγετῶν Αὐτῆς.

β) Ἐπίσης, καθίσταται εὐκατάληπτος καὶ κατανοητὴ εἰς τὸ ὡς ἄνω πλήρωμα καὶ τοὺς ἐν γένει ἀναγνώστας τοῦ ἐν λόγῳ δημοσιεύματος ἢ καθηκόντως ὑψωθεῖσα (προ-οικουμενιστικὴ) ἀντιαιρετικὴ «Ὁρθόδοξος Φωνὴ καὶ Ὁμολογία» τῶν Ἁγίων Ἐκείνων Πατριαρχῶν καὶ Πατέρων, οἵτινες, ὡς γνήσιοι καὶ ἀληθῶς ἐκκλησιαστικοὶ ποιμένες, μετὰ πλήρους «Παρρησίας» καὶ «Ἀγωνιστικότητος», διεκήρυξαν καὶ διεφύλαξαν ἀδιαλώβητον «τὸ Ὁρθόδοξον Φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας», δυνάμει τοῦ ὁποίου σήμερον ἡμεῖς ἔχομεν καὶ διατηροῦμεν τὴν Ὁρθόδοξον Ὑπόστασιν καὶ Ἰδιότητα, ἐφ' ὅσον, χάριτι Θεῖα, ἀντιμετωπίζομεν, ὡς Ἐκεῖνοι, πᾶσαν κατὰ τοῦ «Ὁρθοδόξου Φρονήματος τῆς Ἐκκλησίας» προσβολὴν καὶ ἐνέργειαν, ὡς ἡ σήμερον ἐπιπολάζουσα εἰς τὸν χῶρον τοῦ «Σώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφ. α', 22, 23).

Οἰκουμενιστικὴ ἀντίχριστος ἀποστασία!

γ) Ἀκολουθῶς, ὡς πρὸς τὴν τῶν ἑτεροδόξων-αἰρετικῶν κατάστασιν καὶ δραστηριότητα οὗτοι, βάσει καὶ δυνάμει τῶν Οἰκουμενιστικῶν σκοπῶν καὶ σχεδίων (τῶν θεμελιωθέντων ἐν τῷ Π.Σ.Ε., συνεπεία τῆς «Ἐγκυκλίου» τοῦ 1920), καταφανῆς ἀποδεικνύεται ἡ ἀμετακίνητος καὶ ἀμετανόητος ἐμμονὴ αὐτῶν εἰς τὰς πλάνας καὶ κακοδοξίας των, καθῶς καὶ ἡ ἄρνησις τῆς κανονικῆς ἐντάξεως καὶ ἐπανεισόδου αὐτῶν εἰς τὴν «Μίαν...» τοῦ Χριστοῦ Ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ὑπὸ τῆς ὁποίας οὗτοι ἔχουσιν ἀνακηρυχθῆ «ἐνέργεια ἀκοινώητοι» καὶ «ἐκτὸς Ἐκκλησίας» ἰστάμενοι ὡς «ἀπερρυγμένοι» κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον.

δ) Κατὰ τὴν συνέχειαν τῆς ἐνημερώσεως, δὲν διευκρινίζεται: Ποῖοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ «ἀρμόδιοι καὶ ὑπεύθυνοι», οἱ ὁποῖοι «πρέπει νὰ προσέξουν τὰ δυναμικὰ ὄντως καὶ ἱστορικὰ κείμενα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος» (τοῦ Ἁγίου Ὁρους) καὶ τὶ εἶδος προσοχὴν δέον νὰ ἐπιδείξουν, δεδομένου ὅτι αὐτὴ ἡ ἰδία Ἱερὰ Κοινότης τὰ ἔχει θέσει εἰς ἀπραξίαν, ὡς οὕτως ἐπραξαν καὶ ἐκεῖνοι πρὸς τοὺς ὁποίους ταῦτα ἀπηυθύνθησαν, δηλαδή, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον;(!)

Πῶς ὅμως εἶναι δυνατόν μία διαμαρτυρία, ἔστω καὶ δογματικῆς ἰσχύος καὶ ἐνοίας, ὡς ἢ κατὰ τοῦ «Οἰκουμενισμοῦ τοιαύτη», νὰ λάβῃ «σάρκα καὶ ὀστᾶ» καὶ κῦρος «Νομίμου ἀθλήσεως» καὶ Ὁμολογίας, ὅταν τὸ ἐπὶ τοῦ βασικοῦ σκοποῦ αὐτῆς ἔμπρακτον ἐνδιαφέρον τῶν διαμαρτυρομένων περιορίζεται μόνον μέχρι τοῦ χώρου τῆς διατυπώσεώς της;...

Ἐνταῦθα δέον νὰ σημειωθῆ ὅτι, τὸ μόνον ὅπερ ἀσφαλῶς δύνανται ν' ἀποκομίσουν, ἐν προκειμένῳ, οἱ οὕτως διαμαρτυρόμενοι εἶναι, ἢ τεραστία κολάσιμος εὐθύνη καὶ ἐνοχή, ὡς ἀνεχομένων αὐτῶν τὴν ὑπὸ τῆς Προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν Ἀρχῆς, ἔμπρακτον, καταφανῆ καὶ ἀπροκάλυπτον καταπάτησιν τοῦ τοιουτοτρόπως «ὁμολογούμενου» ὀρθοδόξου φρονήματός των!

Δὲν ἔχει, ἀκόμη, ὡς μὴ ὄφειλε, καταστῆ συνείδησις ἐκείνων οἵτινες νομίζουν ἢ καὶ πιστεύουν ὅτι δι' ἔγγράφων αὐτῶν ἀναφορῶν κατὰ τῶν ἀποστατούντων... «Παναγιωτάτων» αὐτῶν ἐκκλησιαστικῶν Ἡγετῶν, θὰ δυνηθοῦν νὰ καθησυχάσουν «τὴν ἰσχυροτάτην κρίσιν τῆς συνειδήσεώς των», ὡς γράφουν. Πολὺ δὲ περισσότερο δὲν ἔχουν συνειδητοποιήσει οὗτοι, ὅτι αἱ διάφοροι ἀναφοραὶ καὶ διαμαρτυρίαι των, προξενοῦν μόνον ἱστορικὴν ἐντύπωσιν, καθόσον αὐταί, μετὰ τὴν ἀνακοίνωσίν των τοποθετοῦνται, λίαν εὐτάκτως, εἰς τὸ οἰκεῖον «Ἀρχεῖον», ἵνα ἀπράκτως καὶ ἡσύχως καθεύδουσιν ἐκεῖ διὰ λόγους ὑπηρεσιακῆς, συνεπειᾶς καὶ τάξεως καὶ ἵνα μὴ ἀνησυχοῦν τοὺς ἐνόχους καὶ ὑπευθύνους!

Τούτου ἔνεκα, πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι, τοῦτο συμβαίνει καὶ θὰ συνεχίζεται νὰ συμβαίη ἐφ' ὅσον αἱ διαμαρτυρίαι αὐταὶ –παρὰ τὰς εἰς αὐτὰς ἀναγραφόμενας ἀληθεῖς καὶ ὀρθὰς διατυπουμενάς θέσεις καὶ ἐννοίας– κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διενεργούμεναι, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκπληρώσωσι «πράξει τε καὶ ἐνεργείᾳ» τὸν καθόλου ἐπιδιωκόμενον σκοπόν.

Ὁ σκοπὸς ὅθεν, οὗτος δύναται ἀπολύτως νὰ ἐπιτευχθῆ μόνον ἐφ' ὅσον καὶ ἐὰν οἱ διαμαρτυρόμενοι παύσωσι πλέον

νά διαμαρτύρωνται ἀσκόπως «...ἀλλὰ συνιέντες τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου «σπεύσωσι» «πάραυτα» νά ὑπακούσωσι καὶ συμμορφωθῶσι πρὸς τὸ «Κανονικὸν» τῆς Ἐκκλησίας Φρόνημα, ὥστε ἐξασφαλίζοντες οὕτω τὴν «ἐντὸς» τοῦ «Ἄκαινοτομήτου» πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ὀρθόδοξον αὐτῶν «ὑπόστασιν καὶ ἰδιότητα» διὰ τῆς «Κανονικῶς» διενεργουμένης, ἐν » Ὁρθοδόξῳ-Θεαρέστῳ Ἐνστάσει», «Λυτρωτικῆς Πράξεως» τῆς «Ἀποτειχίσεως καὶ Διαστολῆς» ἀπὸ τῶν «...σφαλλομένων (πολλῶ μάλλον τῶν «πίστει πεπτωκότων») ποιμένων» καὶ

ἀντιμετωπίσωσιν
ἀποτελεσματικῶς

πράξει τε καὶ θεωρίᾳ, τὴν διενεργουμένην σημερινὴν ἀποστασίαν.

Καθῆκον, ἐπομένως, παντὸς πιστοῦ μέλους τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τυγχάνει, ἀπαραιτήτως, ἡ σύμφωνος πρὸς τὸ «Φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας» «κανονικῶς» ἐντελλομένη

Ἄντιμετώπισις

οἰασδῆποτε ἐκάστοτε ἐμφανιζομένης παρατροπῆς ἢ ἀποστασίας ἐκ μέρους τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας, διότι εἰς τὰ θέματα τῆς πίστεως, ὑποχώρησις, συγκατάβασις καὶ οἰκονομία, «οὐ χωρεῖ», κατὰ τοὺς Ἁγίους Πατέρας.

Τοῦτο, ἄλλωστε, ἀπεδείχθη ἄκρως ἐπιβεβλημένον, καθότι ἡ σημερινὴ ἀποστατήσασα Ἐκκλησιαστικὴ Ἡγεσία, ἀντὶ ἐπανορθώσεώς της «προκόπτουσα ἐπὶ τὸ χειρόν» ἐν οἰκτρᾷ πλάνῃ «τὴν δύναμιν τῆς εὐσεβείας ἀρνούμενη» (Β' Τιμ. γ', 13, 5), οὐδόλως ὑπολογίζει τὸ κρίμα τοῦ σκανδάλου καὶ τῶν κολασίμων αὐτοῦ συνεπειῶν (Ματ. ιη', 6)!

Ταῦτα δε πάντα, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αὕτη ἔνεκα τῆς ὡς προείπομεν, ἐν πίστει πτώσεώς της, δὲν δύναται νά «καθαίρεση τὰ ὀχυρώματα» τῆς ἀντιχρίστου οἰκουμενιστικῆς πλάνης ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐκουσίως αὕτη κεῖται αἰχμάλωτος, μὴ δυναμένη οὕτως ὅπως, «τῇ ἐλευθερία... ἢ Χριστὸς ἡμᾶς

ήλευθέρωσε» (Γαλ. ε', 1) «αίχμαλωτίση έαυτήν εις τήν ύπακοήν τοῦ Χριστοῦ» (Β' Κορ. ι', 4,5)!

Κατὰ ταῦτα ὅθεν, αἱ εἰς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας διάφοροι διακηρύξεις, ὡς προελέχθη, ὡς ἔχει ἀποδειχθῆ ἐκ τῆς συνεχοῦς ἐπαναλήψεώς των, παρὰ -ὡς ἔτονίσαμεν- τὸ ὀρθόδοξον αὐτῶν ἀποδεικτικὸν περιεχόμενον, οὐδὲν δύνανται νὰ ἀποφέρουν θετικὸν ἀποτέλεσμα, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι οὐδεμία συνεπῆς ἀνταπόκρισις ἐμπράκτου ἐφαρμογῆς ἐπὶ τῶν διακηρυσσομένων παρατηρεῖται,... διότι, τόσον τῶν Ἁγιορειτῶν «Μνημονευόντων», ὅσον καὶ τῶν «Συντηρητικῶν» Νεοσημερολογιτῶν, οὔτε τὴν «ἐλεγχομένην συνείδησιν... δύνανται νὰ καθησυχάσουν», οὔτε τὸ «σκανδαλισθὲν πλήρωμα» δύνανται νὰ πληροφορήσουν καὶ κατὰ τὸ «φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας» καθοδηγήσουν, οὔτε τοὺς ἐν ἀποστασίᾳ κειμένους δύνανται καὶ συνετίσουν, ὅτε, «ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χειρῶν τῆς πρώτης»! Καὶ τοῦτο διότι οἱ καθ' ὧν αἱ διαμαρτυρίαι ἐκμεταλλευόμενοι τὴν ἄνευ Πατερικῆς - Ὁμολογιακῆς ἀγωνιστικότητος καὶ Παρρησίας καταφανῆ ἔλλειψιν «Κανονικῆς» καὶ συνεποῦς ἀντιμετωπίσεώς των, διακηρῦσσουν, ἀνυποχωρήτως, τὴν οἰκουμενιστικὴν ἀποστασίαν, διευρύνοντες οὕτω τὸ ἐκκλησιαστικὸν χάος καὶ τὴν προκαλουμένην σύγχυσιν καὶ ἀβεβαιότητα εἰς βάρος τῆς ὀρθοδόξου ὑποστάσεως τοῦ οὕτως ἀποπροσανατολιζομένου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ὑπευθύνων, ἐν προκειμένῳ, ἐπωμιζομένων τὸ θανάσιμον κρῖμα, ὅπερ, οὐδὲ δι' αἵματος μαρτυρίου δύνανται νὰ συγχωρηθῆ «εἰς πάντα ἐπιχειροῦντα τήν, καθ' οἷονδήποτε τρόπον, διάσπασιν τοῦ δογματικοῦ ὄρου τῆς «Ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας», ὡς ἐπίσης καὶ παντὸς «σκανδαλίζοντος ἓνα τῶν μικρῶν τῶν πιστευόντων εἰς τὸν Κύριον», τοῦ ὁποίου ἡ «φρικτὴ καταδίκη καὶ τιμωρία, ἐν Ἡμέρᾳ Κρίσεως» θὰ εἶναι μεγαλύτερα ἀπὸ ἐκείνην ἢ ὁποία «συμφέρει» εἰς αὐτὸν (τώρα) «ἵνα κρεμασθῆ μύλος ὄνικος εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ καταποντισθῆ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης...» πλὴν «οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται» (Ματθ. ιη', 6,7)!

4.

Ὁρθόδοξος Θεάρεστος Ἐνστασις.

Ὅπως, ὡς γνωστόν, συμβαίνει εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οὐδὲν ἔργον ἢ μία κατάστασις δύναται νὰ δημιουργηθῆ ἄνευ θελήσεως καὶ ἐνεργοῦ δράσεως μεταξύ αὐτῶν. Ἐστω ὅμως καὶ ἂν ὑπάρχουν καὶ οἱ δύο οὗτοι παράγοντες, τὸ καθὲ ἔργον θὰ ἀντιμετώπιση ἀναποφεύκτως τὴν σχετικὴν ἀντίδρασιν καὶ τὴν δέουσαν «δοκιμασίαν», οἷα σδήποτε ποιότητος καὶ ἂν εἴη τοῦτο, διότι «ἐκάστου τὸ ἔργον φανερόν γενήσεται... ὁποῖόν ἐστι» (Α' Κορ. γ', 13).

Σχετικῶς ἐπ' αὐτοῦ ὁ Μέγας Βασίλειος γράφει: «Τὰ ἄλλα ὄντα ὑπακούουσι νόμῳ καὶ βίᾳ εἰς τὸν Θεόν. Ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς θελήσεως. Μεγάλη τιμὴ, ἀλλὰ καὶ εὐθύνη τοῦ ἀνθρώπου. Πᾶσα μακαριότης καὶ κόλασις ἐκ τοῦ ἐφ' ἡμῖν ἤρτηται».

Καὶ ἐὰν μὲν τὸ ἔργον ἢ ἡ κατάστασις εἶναι ἀγαθὴ, ὠφέλιμος καὶ σωτήριος, ὅπως σδήποτε θὰ ἀντιδράσουν οἱ κακότεροιοι ἄνθρωποι, ρυθμίζοντες τὴν θέσιν των συμφώνως πρὸς τὴν πεπωρωμένην αὐτῶν συνείδησιν· ἐὰν δὲ τοῦτο εἶναι κακόν, ἐπιζήμιον καὶ παντοειδῶς φθοροποιόν, τότε, αὐτοδικαίως, καθὲ θεοπειθὲς καὶ πιστὸν μέλος τῆς Ἐκκλησίας, ἀποκλείεται νὰ ἀνεχθῆ καὶ «συγκοινωνήσῃ» μεθ' ἑνὸς τοιούτου ἔργου ἢ συμπορευθῆ ψυχοφθόρου καταστάσεως τῶν «ἔργων τοῦ σκότους» (Ἐφεσ. ε', 11), ἐφ' ὅσον ἐκ τῆς τοιαύτης ἀντιμετώπισεως ἐξαρτᾶται ἡ βεβαία καὶ ἀσφαλὴς ψυχικὴ αὐτοῦ σωτηρία καὶ δεδομένου ὅτι τοῦ τοιούτου τὸ ἔργον «μενεῖ ὃ ἐπωκοδόμησε» δι' ὃπερ οὗτος «μισθὸν λήψεται» σωτηρίας (Α' Κορ. γ', 14).

Μίαν παρομοίαν, ἀκριβῶς, ἐπανάληψιν ἀποτελεῖ ἡ, ὡς προείπομεν, ὑπὸ τῶν προδρομικῶν ὀργάνων τοῦ ἀντιχρίστου διενεργουμένη σήμερον κατάστασις, ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ὀλοσχερῆ διάβρωσιν καὶ πλήρη ἐξαχρείωσιν κατὰ πάσης

ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς ὑποστάσεως τῆς Μιᾶς, Ἀληθοῦς Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας!

Τὴν τοιαύτην ψυχοφθόρον περίοδον καὶ ἐν γένει ἀντίχριστον κατάστασιν κατὰ νοῦν πάντοτε ἔχοντες οἱ τῆς Ἀγίας ἡμῶν Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας φρουροὶ καὶ Ἡγέται, Θεοκήρυκες Ἀπόστολοι καὶ Μεγάλοι ἐκκλησιαστικοὶ Πατέρες, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, συνειδότες καὶ προκρίνοντες τὰ κατὰ τῆς ψυχικῆς σωτηρίας τῶν πιστῶν ὀλέθρια ἀποτελέσματα, τὰ ἐξ οἴασδήποτε παρατροπῆς ἢ ἀποστασίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποιμένων δημιουργούμενα, ἐθεώρησαν ἀπαραίτητον καθῆκον καὶ Ἱερὰν ὑποχρέωσιν ὅπως καταβάλουσιν ἅπασαν αὐτῶν τὴν σπουδὴν καὶ προσπάθειαν –κατὰ τὸν πλέον ἀπόλυτον καὶ σαφῆ τρόπον– ὥστε, μέσῳ τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Πατερικῶν αὐτῶν Διατάξεων καὶ παραγγελμάτων, νὰ διασφαλίσωσι τὸ ὑπὸ τοῦ Κυρίου «ἐκλελεγμένον» (Ἰω. ιε', 19) πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, Κλήρου καὶ Λαοῦ, θεμελιώσαντες οὕτω τὴν Ἱερὰν Παρακαταθήκην τῆς κανονικῶς ἐντελλομένης

«Ὁρθοδόξου καὶ Θεαρέστου Ἐνστάσεως»¹,

ἢ διενέργεια τῆς ὁποίας ἐκ μέρους «τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ φύλακος τῆς Πίστεώς του»² τυγχάνει ἡ μόνη Κανονικὴ Πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας, ἢ δυναμένη νὰ καταστήσῃ τὸ ἐκκλησιαστικὸν τοῦτο πλήρωμα «δόκιμον παραστήσαι τῷ Θεῷ, ἐργάτην ἀνεπαίσχυντον, ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας» (Β' Τιμ. β', 15) καὶ μὴ «συγκοινωνοῦντα» «τοῖς ἀποσταστήσασι καὶ ἀφισταμένοις» ἢ «...σφαλλομένοις ποιμέσιν αὐτοῦ», κατὰ τὰς προσημειωθείσας κανονικὰς τῆς Ἐκκλησίας Συνοδικὰς καὶ Ἀποστολικὰς Διατάξεις.

Ἡ «Ὁρθόδοξος θεάρεστος Ἐνστασις», Κανονικῶς, Νομίμως καὶ ἀπλανῶς διενεργουμένη, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶ, εἰμὴ –μετὰ τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τὴν ἀκατάλυτον ἰσχὺν τῆς Ἀποστολικῆς καὶ Πατερικῆς Διδασκαλίας καὶ

1. Ἀγ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1045, 1101.

2. Διακήρυξις Πατριαρχῶν Ἀνατολῆς, 1848.

Παραδόσεως- μία προφυλακή τῆς Ἁγίας ἡμῶν Πίστεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, διατηροῦσα ἀκεραίαν, ἀπερίτμητον καὶ ἀδιαλώβητον τὴν «ὀρθοτόμησιν τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας» καὶ τὴν «ἐνότητα τῆς Πίστεως ἐν τῷ» Σώματι τῆς Ἐκκλησίας.

Δυνάμει τῶν ἀνωτέρω στοιχείων καὶ τῶν ἀκολουθῶς ἀναφερομένων τοιούτων, καταφανῶς μαρτυρεῖται καὶ ἀποδεικνύεται ὅτι, ἡ θεμελίωσις καὶ ὑπόστασις τῆς «Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως», κατοχυρωμένη ἐπὶ τῶν δεόντων Κανονικῶν καὶ Ἐκκλησιολογικῶν βάσεων, τυγχάνει ἀπολύτως ἔγκυρος, ἰσχυρὰ καὶ ἀπρόσβλητος, ὡς καὶ καθηκόντως ἐπιβαλλομένη.

Ἡ διενέργεια, ὅθεν, τῆς «Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως» ἀποτελεῖ ὄντως διαφύλαξιν ἀκαταλύτου «Ἱερᾶς Παρακαταθήκης» ἐν καιρῷ παρατροπῆς καὶ ἀποστασίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποιμένων, ὡς σήμερον, διότι τὰ εὐεργετικά αὐτῆς ἀποτελέσματα ἔχουν ἄμεσον σχέσιν καὶ ἐξάρτησιν μετὰ τῆς περὶ «Ἀποτειχίσεως τῶν σφαλλομένων ποιμένων σαφοῦς καὶ συγκεκριμένης Ἐκκλησιαστικῆς Συνοδικῆς Πράξεως»³, καὶ τοῦτο διότι: Οὔτε «ἀποτειχίσεις» δύναται νὰ διενεργηθῇ ἄνευ «...ἐνισταμένου πληρώματος», οὔτε, πάλιν, δύναται νὰ ἐννοηθῇ καὶ θεωρηθῇ «...ἐνιστάμενον πλήρωμα» χωρὶς τὴν ὑπ' αὐτοῦ διενέργειαν τῆς ἐπιβεβλημένης «ἀποτειχίσεως».

Ἀπαραίτητος τυγχάνει ἐπίσης καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς πλήρους καὶ ἀπολύτου κατανοήσεως τῆς ἀκριβοῦς ἐννοίας καὶ τοῦ καθόλου σκοποῦ τῆς, Συνοδικῆς πράξεως, διοριζομένης «ἀποτειχίσεως καὶ διαστολῆς» ἀπὸ τῶν «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ σφαλλομένων ποιμένων» ὑπὸ τοῦ «Ὁρθοδόξου» (ὡς οὕτω Συνοδικῶς χαρακτηρίζεται) ἐκκλησιαστικοῦ - ἀκαινοτομήτου- πληρώματος, πρᾶξις καὶ ἐνέργεια ἣτις, μόνον βάσει (ἀπλανοῦς) ἐκκλησιολογικῆς κατοχυρώσεως - ἐξ ἧς συνίσταται ἡ «Νόμιμος ἄθλησις»- δύναται νὰ διενεργηθῇ ἐν «Ὁρθοδόξῳ Θεαρέστῳ Ἐνστάσει».

Αὕτη διορίζεται ὅπως «π ἄ ρ α υ τ α» ἐπιτελεῖται διὰ

---

3. Ἱεροὶ Κανόνες: ΛΑ· Ἀπ/κος - Γ· Γ· Οἰκ. Συν. - ΙΕ· ΑΒ· Συνόδου.

τοὺς ἐξῆς λόγους καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν συνεπαγομένων αἰτίων καὶ ἀφορμῶν, ἦτοι:

1) Ὅπως, «ΠΡΟ (καὶ ΜΕΧΡΙ) Συνοδικῆς Διαγνώμης καὶ τελείας κρίσεως τῶν οὕτω «κατεγνωσμένων» καὶ «ὑποδίκων» ποιμένων, διασωθῆ καὶ διατηρηθῆ ἡ Ὁρθόδοξος ὑπόστασις ἐν τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας, καθότι, μόνον οὕτως ἡ Ἐκκλησία «ρύεται» καὶ «λυτροῦται» τῶν «μερισμῶν καὶ σχισμάτων» ἅτινα προκαλοῦσιν οἱ «σφαλλομένοι ποιμένες», καὶ

2) Διότι οὗτοι, ὡς «ψευδεπίσκοποι» καὶ «καλούμενοι ἐπίσκοποι» Συνοδικῶς χαρακτηριζόμενοι, σημαίνει ὅτι «ψευδῶς» καὶ οὐχὶ «ἀληθῶς», ἀλλὰ καὶ «ἐπιόρκως» τὰ τῆς «Ἐπισκοπικῆς» αὐτῶν ιδιότητος ἐπισφαλῶς διενεργοῦσι, δι' ὃ καὶ ὡς τοιοῦτοι –ἐπιλήσμονες τῆς θέσεως καὶ ιδιότητός των γενόμενοι– παραπέμπονται διὰ τὰ κατ' αὐτῶν Συνοδικῶς, χωρὶς νὰ σημαίνει τοῦτο ὅτι οὗτοι ἀπώλεσαν «ἐνεργεῖα» τὴν ἐπισκοπικὴν αὐτῶν ἱερατικὴν ὑπόστασιν, ὡς «ἄκριτοι Συνοδικῶς» εἰσέτι τυγχάνοντες.

Πέραν ὅμως τοῦ καθήκοντος τῆς «Λυτρωτικῆς ἀποτειχίσεως», ἣτις διασφαλίζει πλήρως τὴν ὀρθόδοξον ὑπόστασιν τῶν ἀποτειχιζομένων καὶ καθ' ὃν χρόνον αὕτη ἐπιτελεῖται, δὲν δύναται νὰ προκύψῃ ἢ προκληθῆ «Κανονικὸς λόγος» «ἀπωλείας Θείας Χάριτος» καὶ «ἀκυρότητος Μυστηρίων», καθόσον, ἐν τοιοῦτον θέμα μόνον ὑπὸ Κανονικῶς ἐγκύρου Συνοδικῆς (κατὰ τῶν «ὑποδίκων» Ἐπισκόπων) ἀποφάσεως τῆς Ἐκκλησίας δύναται «ἐνεργεῖα» νὰ ὑποστηριχθῆ καὶ τελεσιδίκως κριθῆ.

Προκύπτει, ὅθεν, κατὰ ταῦτα ὅτι, τὸ μὴ «Ἐνιστάμενον» ἀλλὰ «καινοτομοῦν» πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀρνούμενον νὰ ὑπακούσῃ καὶ συμμορφωθῆ πρὸς τὴν «Συνοδικῶς» ἐντελλομένην περὶ τῆς «ἀποτειχίσεως» «Κανονικὴν Πρᾶξιν καὶ ἀπόφασιν», τοῦτο καθιστᾷ ἑαυτὸ παραβάτην τῶν κανονικῶν τῆς Ἐκκλησίας Διατάξεων καὶ τῆς Πατερικῆς Διδασκαλίας, διότι, οὕτω, κοινωνεῖ τῇ ἀποστασίᾳ τῶν «σφαλλομένων»

Ποιμένων του και ἐπωμίζεται τὰ περὶ ἀθετήσεως τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἐπιβαλλόμενα ἐπιτίμια, ὡς περὶ τούτων εἰς τὰ «Προλεγόμενα» ἐν τῷ «Ἱερῷ Πηδαλίῳ» λεπτομερῶς ἀναφέρεται.

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ «Νεο-Ἡμερολογιτικοῦ Σχίσματος», ὡς προαναφέραμεν, οἱ πρῶτοι παράγοντες τῆς «Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως», ἀνεφάνησαν ἐν Ἁγίῳ Ὁρει. Οὗτοι, βάσει τοῦ «Κανονικοῦ Μέτρου» τῆς «Ἀποτειχίσεως», δὲν ἐδέχθησαν νὰ γίνουν κοινωνοὶ μετὰ τῆς παρατραπίσης Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διακόψαντες οὕτω τὸ «Μνημόσυνον» καὶ τὴν «κοινωνίαν» μετ' αὐτῆς, παραμείναντες σταθεροὶ μέχρι σήμερον, καίτοι οὗτοι ἀποτελοῦν μειοψηφίαν ἔναντι τοῦ συνόλου τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος καὶ τῆς Ἡγεσίας αὐτῆς, ἥτις, ὅπως ἀντιθέτως, εἰς οὐδὲν λογιζομένη –μέχρι σήμερον– τὴν, ἐν προκειμένῳ, «Κανονικὴν Πράξιν» τῆς Ἐκκλησίας περὶ «ἀποτειχίσεως», συνεχίζει νὰ «μνημονεύη» καὶ «κοινωνῇ» μετὰ τῶν ἐν «Νεο-Ἡμερολογιτικῷ σχίσματι καὶ Οἰκουμενιστικῇ αἵρέσει σφαλλομένων» ἐκκλησιαστικῶν αὐτῆς ποιμένων!

Ἡ διὰ τῆς «ἀποτειχίσεως» ἐδραιωθεῖσα «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις» ἐν Ἁγίῳ Ὁρει, ὀφείλεται –χάριτι Κυρίου– εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ χαρίσματος τῆς «διακρίσεως» πεπλουτισμένον ἀπλανῆ πνευματικὸν ὁδηγόν, τὸν «ἐγκλειστον» ἠσυχαστὴν τῶν Κατουνακίων, αἰμίνηστον καὶ μακαριστὸν Γέροντα Καλλίνικον. Τοῦτο ἐπιβεβαιοῦται διὰ τοῦ παλαιοῦ ἐντύπου «Ἀθωϊκῆ Ἡχώ», ἥτις περιγράφει τὴν σκηνὴν τῆς κάτωθι σοφῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ Γέροντος:

«Συνῆλθον ποτε εἰς τὴν καλύβην του τινὲς τῶν πατέρων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ ρηθεὶς πατὴρ Γεράσιμος Μενάγιας, καὶ ἐζήτησαν νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ΙΕ' Κανόνος τῆς Α' καὶ Β' Συνόδου, ἐκεῖ ὅπου λέγει «...οἱ γὰρ δι' αἵρεσιν... ἀξιοθήσονται». Τότε ἔλαβε τὸν λόγον εἰς ἐξ αὐτῶν, ὁ πλέον πεπαιδευμένος καὶ λέγει ὅτι, ὅστις πρὸ Συνοδικῆς διαγνώμης ἀποκόψῃ τὸ μνημόσυνον τοῦ τοιοῦτου

ἐπισκόπου ἀξιωθήσεται ὄντως τῆς πρεπούσης τῶν Ὁρθοδόξων τιμῆς, ἐφ' ὅσον ὁ Κανὼν τὸ διαλαμβάνει. Ὅστις δέ, πάλιν, ἀναμένει τὴν Συνοδικὴν διαγνώμην, δὲν ἀξιούται μὲν τῆς πρεπούσης τιμῆς τῶν Ὁρθοδόξων, δὲν σφάλλει ὅμως καὶ αὐτός, ἀναμένων τὴν Συνοδικὴν διαγνώμην.»

«Εἰς ταῦτα ὧδε πῶς ἀπεκρίθη ὁ Γέρων Καλλίνικος, μὲ ὕφος σοβαρὸν καὶ ἀξιοπρεπές:

«Εἶναι ἀπάτη δαιμονικὴ ἢ τοιαύτη ἐπινόησις, διότι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὅταν λέγῃ «Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοὶ ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται» ἀποσιωπᾷ τοὺς παραχοποιούς, οὐχὶ ὅτι αὐτοὶ εἶναι ἐκτὸς εὐθύνης, ἄπαγε! Ἄλλ' ὅτι μόνον περὶ εἰρηνοποιῶν εἶναι ὁ λόγος ἐδῶ. Ὅταν δὲ εἰς ἄλλο χωρίον ὁ αὐτὸς Κύριος ὁμιλήσῃ διὰ τοὺς παραχοποιούς καὶ ταραξίας, τότε ἐκφωνεῖ τὸ οὐαί, καὶ τὰς φρικώδεις ἀρὰς καὶ ἐπιτιμίας καὶ καταποντισμοὺς εἰς τὸ πέλαγος κ.λ.π. Κατὰ παρόμοιον τρόπον καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες εἰς τὸν Κανόνα τοῦτον, μόνον διὰ τοὺς ἀποκόπτοντας τὸ μνημόσυνον ὁμιλοῦσι. Ὅταν εἰς ἄλλον κανόνα, οἱ αὐτοὶ Ἅγιοι Πατέρες ὁμιλοῦσι διὰ τοὺς μὴ ἀποκόπτοντας τελείως τὸ μνημόσυνον καὶ τὴν ἐπικοινωνίαν τοῦ «γυμνῆ τῆ κεφαλῆ» κηρύττοντος τὴν αἵρεσιν, τότε ἐκφωνοῦσιν ἀρὰς καὶ φρικώδεις ἐπιτιμίας καὶ καθαιρέσεις κ.λ.π.

Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων, ἐννοεῖ πᾶς τις, τίς ἦτο ὁ Γέρων Καλλίνικος, ὅστις ἐδέχετο τὰς θείας ἐκλάμψεις καὶ διηρμήνευεν ἀπλανῶς καὶ αὐτὰ τὰ δυσνόητα τῆς Γραφῆς μὲ τόσην ἀκρίβειαν καὶ σύνεσιν καὶ χάριν» (ΗΧΩ σελ. 29).

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ, πάντως, πραγματικότης, σαφῶς ἀποδεικνύει ὅτι, ἢ «Ὁρθόδοξος Θεάρεστος Ἐνστασις», ἀποτελεῖ «Μαρτυρίαν» τῆς ἀληθοῦς ἡμῶν Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας, τὴν Ὁποίαν κατέστησαν «διωκομένην καὶ πολεμουμένην», πράξει τε καὶ θεωρία, αὐτοὶ οὗτοι οἱ ...«φύσει καὶ θέσει φρουροὶ καὶ φύλακες» Αὐτῆς! Περὶ αὐτῶν, χαρακτηριστικῶς, γράφει ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τὸ ἅγιον Μαθητὴν τοῦ Ἀπόστολον Τιμόθεον: «Ἔσται

γὰρ καιρὸς ὅτε τῆς ὑγειαινούσης διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται... καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοὴν ἀποστρέψουσιν, ἐπὶ δὲ τοὺς μύθους (τῶν παναιρετικῶν θεωριῶν καὶ σχισμάτων) ἐκτραπήσονται... σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες» (Β' Τιμ. δ', 3, 4. γ', 14· παρένθ. ἡμετέρα).

Ὁ δὲ Μέγας Βασίλειος, θεωρῶν τὴν «Ὁρθόδοξον Ἐνστασιν» ἀπαραίτητον παράγοντα καὶ προϋπόθεσιν διὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς ἀληθοῦς πίστεως, ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ἅγιον Μελέτιον Ἀντιοχείας, δηλοῖ ὅτι οὗτος (ὁ Μελέτιος) διὰ τὴν «Καρτερὰν καὶ ἀνένδοτον ἔνστασιν αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, εἶναι κοινωνικὸς αὐτοῦ»⁴.

Τῷ λόγῳ τούτῳ, ἀναπόφευκτος «Κανονικὴ» συνέπεια τυγχάνει ὅπως, ὁ μὴ «ἀποτειχιζόμενος» ἀλλὰ κοινωνῶν καὶ συμπορευόμενος τῷ «...σφαλλομένῳ», «Ἐποδίκῳ» καὶ «ἀκοινωνήτῳ» Ἐπισκόπῳ αὐτοῦ ἕως «τελικῆς Συνοδικῆς αὐτοῦ κρίσεως», οὗτος, διὰ τῆς «συμπορεύσεώς του ταύτης, καθίσταται κοινωνὸς τοῦ βαθμοῦ τῆς «Ἐποδικίας» καὶ «ἀκοινωνησίας» τοῦ Ἐπισκόπου, συμμετέχων οὕτω καὶ «συνολλύμενος τῇ αἰρέσει» καὶ ἀποστασία αὐτοῦ, κατὰ τὰς προαναφερθείσας περὶ τῶν μετ' ἀκοινωνήτων κοινωνούντων» κανονικὰς καὶ ἀναμφισβητήτους Πατερικὰς διαβεβαιώσεις καὶ Μαρτυρίας.

Ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔχει διατυπωθεῖ, τὰ διὰ τῆς «ἀποτειχίσεως» «λυτρωτικὰ» διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἀποτελέσματα, τὰ διὰ τῆς ὡς ἄνω «Συνοδικῆς Πράξεως» ἐπιτυχανόμενα, ἐπεχείρησε νὰ παραποιήσῃ καὶ ἐν πολλοῖς, διαστρεβλώσῃ ἢ «Ἐπιφάνειος δυνητικὴ θεωρία»! Αὕτη, ὁμολογουμένως, διακρινόμενη διὰ τὴν πλήρη πεπλανημένην κρίσιν καὶ ἀντίληψιν αὐτῆς, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ γνῶρισμα τῆς πνευματικῆς κατευθύνσεως τῶν «Νέων Ζωναράδων» διὰ τῆς ἐγνωσμένης ταύτης τῶν «ἀχρι-καιρικῶν» παρα-

---

4. Μ. Βασιλείου, PG 32, στλ. 952A, Ἐπιστ. ΣΝΗ Ἐπιφανίῳ Ἐπισκόπῳ, § 3.

πλανητικῶν συνθημάτων, ἅτινα συνήθως χρησιμοποιοῦν, ἀκουσίως ἢ ἐκουσίως, συνήθως, πάντες οἱ «πλανῶντες καὶ πλανόμενοι» ἐν πίστει καὶ ἀληθείᾳ «πνευματικοὶ ὁδηγοὶ» τοῦ ἀφελοῦς καὶ «καινοτομοῦντος» ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος τῆς σήμερον!

Τρανωτάτην διάψευσιν τῆς «δυνητικῆς» ταύτης θεωρίας, ἀποτελοῦν, κατὰ πρῶτον λόγον, αἱ διατυπούμεναι βασικαὶ καὶ θεμελιώδεις ἔννοιαι τοῦ προκειμένου Ἱεροῦ Κανόνος, καθ' ἃς σαφῶς ἐκδηλοῦται καὶ ἀποδεικνύεται τὸ ἀληθές καὶ πραγματικὸν νόημα καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέων «σκοπὸς τῆς Συνοδικῆς κρίσεως καὶ ἐνεργείας», ὅστις ἰδιαζόντως ἐκδηλοῦται διὰ τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς μερίμνης ὅπως διασφαλίσαι τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ «σχισμάτων καὶ μερισμῶν», διὰ τοῦ μόνου, ἐν προκειμένῳ, «λυτρωτικοῦ» καὶ «Κανονικοῦ» τρόπου τῆς «Πρὸ Συνοδικῆς Διαγνώσεως» «Ἀποτείχισεως καὶ Διαστολῆς» ἀπὸ τῶν «...σφαλλομένων ποιμένων», ὑπὸ τοῦ ὑπ' Αὐτῆς «τιμουμένου καὶ ἐπαινουμένου», «Ὁρθοδόξου» ποιμνίου Αὐτῆς, τοῦ ἐν φρονήματι «Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως» ἐμφορουμένου.

Ὡσαύτως, ἀφ' ἑτέρου, ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸ «Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον» τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ καὶ σοφὸς ἐρμηνευτῆς τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἀοίδημος Καθηγητῆς Νικόδημος Μίλας, Ἐπίσκοπος Ζάρας τῆς Δαλματικῆς, ἐρμηνεύων, βάσει τῶν κανονικῶν Συνοδικῶν κειμένων, τὴν διάταξιν τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ ΙΕ' Κανόνος τῆς ΑΒ' Ἱερᾶς Συνόδου, τὴν ἀφορῶσαν εἰς τὴν «Ἀποτείχισιν» τῶν πιστῶν ἀπὸ τῶν «σφαλλομένων ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ» ἐκκλησιαστικῶν αὐτῶν ποιμένων, θεωρεῖ καὶ ἀποδεικνύει **π ἄ ρ α υ τ α** ἐπιβαλλομένην, ὡς ἀποτελοῦσαν «δικαίωμα ἅμα καὶ χρέος» τῶν πιστῶν. Καὶ οἱ ἕτεροι ἔγκυροι ἐρμηνευταὶ τῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, συναφῶς ἐν προκειμένῳ ἀποφαινόμενοι, εἰς οὐδεμίαν περὶ «δυνητικῆς» ἐννοίας περίπτωσιν ἀναφέρονται.

Ὡς ὁμως ἐξηγεῖται ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν πραγμάτων, ὁ

ἀπώτερος σκοπὸς τῶν γενητόρων καὶ ὁπαδῶν τῆς «δυνητικῆς θεωρίας», οἵτινες ἐφεῦρον ταύτην, εἶναι ὅπως, ἀφ' ἑνὸς μὲν δικαιολογήσωσι τὴν θέσιν των ὡς συμπορευομένων καὶ κοινωνούντων τῇ σημερινῇ οἰκουμενιστικῇ ἀποστασίᾳ καὶ μὴ «ἀποτειχιζομένων» ἐξ αὐτῆς διὰ τῶν «...σφαλλομένων» ποιμένων των, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ μᾶλλον ὅπως κατηγορήσωσι τοὺς ἐν «Ὁρθοδόξῳ Ἐνστάσει» καθηκόντως καὶ ἐπιβεβλημένως ἀποτειχιζομένους, ὡς «ἐκτὸς Ἐκκλησίας», ἔνεκα τούτου, ἰσταμένους, χωρὶς νὰ σκεφθῶσι καὶ ὑπολογίσωσι παντελῶς ὅτι τοῦτο ὅπερ ἐπιχειροῦν, ἀποτελεῖ ἔμμεσον «Βλασφημίαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», καθότι, δὲν εἶναι ποτὲ δυνατὸν πᾶς ὅστις ὑπακούει καὶ σέβεται καὶ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς κανονικὰς Συνοδικὰς ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας, τὰς διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐξενεχθείσας, νὰ ἐξέρχεται – ἔνεκα τούτου – ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ θεωρῆται ὑπ' Αὐτῆς «Ἐκτὸς» Αὐτῆς ἰστάμενος, ὅπως δηλαδὴ θέλει νὰ τὸ ἐρηνεύῃ ἡ «Δυνητικὴ» πλάνη!

Δέον ἐνταῦθα νὰ σημειωθῇ ὅτι, ἡ «δυνητικὴ θεωρία», δὲν ὑποστηρίζει τὸν τέλειον ἀποκλεισμόν τῆς «ἀποτειχίσεως», ἀλλὰ παραδέχεται ταύτην «δυνητικῶς». Ὅτι δηλαδὴ, δύναται αὕτη νὰ διενεργηθῇ ἀπὸ ὅσους – ἐξ ἰδίας αὐτῶν προθέσεως – καὶ ὅποτε θελήσουν νὰ πράξουν τοῦτο, ἐνῶ ἀντιθέτως, δὲν παραδέχεται καὶ ἀπορρίπτει, τόσον μὲν πάντα ὅσα περὶ «ἀποτειχίσεως» ὀριστικῶς συνιστᾶ, καθηκόντως καθορίζει καὶ κανονικῶς ἀποδεικνύει καὶ διακηρύσσει ἡ προλεχθεῖσα Συνοδικὴ ἀπόφασις, ὅσον, ἐπίσης, καὶ τὴν, ὡς ἄνω, ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀνεγνωρισμένην περὶ τῆς «ἀποτειχίσεως» ἐν τῷ «Ἐκκλησιαστικῷ Δικαίῳ» ἐρμηνείαν, τῆς «π ἄ ρ α υ τ α» ἐπιτασσομένης καὶ κατὰ «δ ι κ α ί ω μ α» καὶ «χ ρ έ ο ς», δηλαδὴ, «αὐτοδικαίως» διενεργουμένης «ἀποτειχίσεως».

Βάσει ὁμως τῶν δεδομένων τούτων, γενᾶται, αὐτομάτως, τὸ ἀκόλουθον ἐρώτημα πρὸς τοὺς, ὡς ἄνω, «δυνητικόφρονας», τοὺς μὴ δυναμένους, ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποδεικνύεται, ἰδεῖν πῶς διαπορεύονται, οὕτω φρονούντες

καὶ πράττοντες (!):

Ὅσοι, ἔστω καὶ βάσει τῆς «δυνητικῆς θεωρίας», ἀποφασίσουν, ὅποτε θελήσουν (καὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν ἀκόμη) νὰ προβάλλουν «Ὁρθόδοξον Ἐνστασιν» καὶ «ἀποτειχισθοῦν», τότε, οἱ τοιοῦτοι, εἰς ποίαν, ἐκκλησιολογικῶς, τάξιν πρέπει νὰ καταταγῶσιν; Εἰς τὴν «Ἐντὸς Ἐκκλησίας» ἱσταμένους ἢ εἰς τὴν «Ἐκτὸς Αὐτῆς» τοιούτους; Διότι, ἐὰν μὲν ἡ «Δυνητικὴ θεωρία» κατατάσσει καὶ τοὺς δι' αὐτῆς «ἀποτειχιζομένους» «Ἐκτὸς Ἐκκλησίας», τότε αὕτη ἀποδεικνύεται αὐτόχρημα «παρανοϊκὴ, πανσκότιος καὶ ὀλεθρία, διότι καθιστᾷ ἑαυτὴν συντελεστικὸν ὄργανον, εἰς τὸ νὰ θεωρῇ «Ἐκτὸς Ἐκκλησίας», ἀποκλείουσα οὕτω τῆς ψυχικῆς σωτηρίας καὶ τοὺς βάσει αὐτῆς «ἀποτειχιζομένους»! Ἐὰν δέ, πάλιν, θεωρεῖ καὶ κατατάσσει αὐτοὺς «Ἐντὸς Ἐκκλησίας», τότε, τίνος ἔνεκα λόγου κατηγορεῖ τοὺς ἐν «Ὁρθοδόξῳ Ἐνστάσει» Κανονικῶς καὶ αὐτοδικαίως «πάραυτα» «ἀποτειχιζομένους», ὡς «Ἐκτὸς Ἐκκλησίας» πορευομένους;...

Τοιαῦτα ἐστὶ τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῶν «σοφισμάτων» τῆς πεπλανημένης «Ἐπιφανείου δυνητικῆς θεωρίας», ἡ ὁποία, οὐδὲν ἄλλο ἀποδίδει, εἰμὶ «καρπὸν παρακοῆς», διὰ τοῦ ὁποίου ἀνταλλάσσει ἀντιχριστῶς, (παρά, δηλαδή, τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ) τὴν «λυτρωτικὴν» διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, Κανονικῶς ὑπ' Αὐτῆς, ἐντελλομένην «Ὁρθόδοξον Θεάρεστον Ἐνστασιν», διὰ τῆς συμπορεύσεως καὶ κοινωνίας μετὰ τῆς θανασίμως ψυχοφθόρου σημερινῆς Οἰκουμενιστικῆς ἀποστασίας, ἣτις καθιστᾷ «συναπολλυμένους» πάντας τοὺς μετ' αὐτῆς κοινῶνούντας!

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ἐν προκειμένῳ, καταχωρηθέντων, δύναται ἀρκούντως νὰ κατανοηθῇ, ὅτι ἡ «Ὁρθόδοξος Θεάρεστος Ἐνστασις», λόγῳ τῆς Κανονικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς προελεύσεως καὶ θεμελιώσεώς της, ἀποτελεῖ βασικὸν καὶ ἀπαραίτητον παράγοντα καὶ προϋπόθεσιν τῆς μετ' ἀγωνιστικῆς «Παρρησίας» Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας, ὡς

«προφυλακή» οὐσα τῆς Ἁγίας ἡμῶν Χριστιανικῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας.

Ὡς διὰ τῶν ἀνωτέρω ἀποδεινύεται θεωρητικῶς καὶ ἐμπράκτως, ἡ «Ὁρθόδοξος Θεάρεστος Ἐνστασις», ἀποτελεῖ πνευματικὴν συνέχισιν καὶ διαδοχὴν τῆς ὑπὸ τοῦ Προφήτου Μωϋσέως «Λυτρωτικῆς ἐνστάσεως» κατὰ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ «Περιουσίου Λαοῦ τοῦ Θεοῦ», ὑπὸ τοῦ Φαραῶ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, ἡ ὁποία ἀπεικονίζεται σήμερον διὰ τῆς συντελουμένης ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἡγεσίᾳ πνευματικῆς αἰχμαλωσίας ὑπὸ τοῦ νοητοῦ Φαραῶ τῆς ἀντιχρίστου, δηλαδή, Οἰκουμενιστικῆς ἀποστασίας!

Ὡσαύτως, ἕτερα μορφή τῆς «Ὁρθοδόξου Θεαρέστου Ἐνστάσεως» εἶναι καὶ ἀποτελεῖ, ὁ ὑπ' αὐτῆς ἐπιδιωκόμενος ἀποκλειστικὸς σκοπὸς καὶ ἡ προοπτικὴ, ὅπως, διὰ τῆς «ἀποτειχίσεως», ἐπιτευχθῆ ἡ σύγκλησις Συνόδου «Γενικῆς Ὁρθοδόξου Ἐνώσεως» Πανορθοδόξου κύρους καὶ συμμετοχῆς, ὥστε διὰ τῆς ὑπ' αὐτῆς «κανονικῶς» προβλεπομένης «Συνοδικῆς Διαγνώμης», ἐξενεχθῆ ἡ «ἐνεργεία» «τελικὴ αὐτῆς κρίσις», εἰς τρόπον ὥστε, διὰ τῆς νομίμου καὶ δικαίας αὐτῆς ἀποφάσεως, διατρανωθῆ τὸ «Ὁρθόδοξον φρόνημα» τῆς Ἐκκλησίας καὶ περιφρουρηθῆ ἡ ὑπόστασις αὐτῆς καὶ ιδιότης, δυνάμει τῆς Ἀποστολικῆς καὶ Πατερικῆς Διδασκαλίας καὶ Παραδόσεως Αὐτῆς, ὅπερ δὲν ἐπιτυχάνεται διὰ τοῦ «Μνημοσύνου» καὶ τῆς «Κοινωνίας», ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς ἐν «Ὁρθοδόξῳ Θεαρέστῳ Ἐνστάσει» «Λυτρωτικῆς Ἀποτειχίσεως» ἀπὸ τῶν «...σφαλλομένων ποιμένων».

Πλὴν ὅμως, οἱ μέχρι τῆς «Πρὸ Συνοδικῆς ταύτης Διαγνώμης», τῆς, ἀδήλου καθορισμοῦ, συγκληθησομένης Συνόδου καὶ μέχρι τότε, ζῶντες τε καὶ ἀπελθόντες, παραμείναντες τῷ ἐν πλήρῃ γνώσει αὐτῶν «Διχασμῷ καὶ Ἀποστασίᾳ», μὴ «ἀποτειχισθέντες» ὡς «κανονικῶς» ὀφείλον, οὗτοι, δὲν παύουν νὰ τελοῦν, συμφώνως τῇ Πατερικῇ Διδασκαλίᾳ, ὑπὸ τὰ ἐπιτίμια - ὡς προείπομεν - τὰ ἐπιβαλλόμενα πρὸς τοὺς «κοινωνοῦντας τοῖς ἀκοινωνήτοις» ἐκκλησιαστικοὺς αὐτῶν «σφαλλομένους ποιμένας», καθότι,

ὡς ῥητῶς λέγει ὁ Κύριος ἡμῶν ὅτι, «τὰ πρόβατα τὰ ἐμά... οὐκ οἶδασι τὴν φωνὴν τῶν ἀλλοτρίων ἀλλὰ φεύζονται ἀπ' αὐτοῦ» (Ἰω. 1', 5, 27).

Ἡ πλήρης, πάντως, ἔννοια καὶ σπουδαιότης τοῦ ζωτικοῦ τούτου θέματος, ὀλοκληροῦται διὰ τῆς ἀψευδοῦς μαρτυρίας καὶ ἀποδείξεως καθ' ἣν ἡ «Ὁρθόδοξος Θεάρεστος Ἐνστασις» τυγχάνει ἀπαραίτητον «Κανονικὸν» τῆς Ἐκκλησίας πνευματικὸν στοιχεῖον, ὅπερ ἐφελκύει τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ νὰ ἀναδειχθῶσι πάντες οἱ Ὁμολογηταὶ καὶ Μάρτυρες τῆς Ἁγίας ἡμῶν Πίστεως! Ἡ «Ἐνστασις...» αὕτη, ἐμπράκτως προβληθεῖσα ὑπ' Αὐτῶν, συνιστᾶται καὶ εἰς ἡμᾶς σήμερον, παραδειγματικῶς, πρὸς μίμησιν Ἐκείνων, καθῶς καὶ ὑπὸ τῶν Μεγάλων Ἁγίων Πατέρων, ὅπως ἀντιμετωπίσωμεν πᾶσαν αἵρεσιν καινοτομίαν καὶ πλάνην, ὡς περὶ τούτου ἀρκοῦντος προερρέθη.

Ὅλως ὁμως ἀντιθέτως πρὸς τὸ ὁμολογιακὸν τοῦτο καθῆκον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ διακρίνη πάντα Ὁρθόδοξον πιστὸν «ὄν ἐξελέξατο ἐκ τοῦ κόσμου» ὁ Κύριος (Ἰω. 1ε', 19), παρουσιάζει καὶ ἀποτελεῖ ἡ ἀπαισία καὶ τραγικὴ εἰκὼν τὴν ὁποῖαν συνθέτουν αἱ τετυφλωμένα καὶ πλήρεις πνευματικῆς πωρώσεως «Ἀγιορειτικαὶ Μορφαὶ», τύπου «Ἐφραὶμ-Παΐσιου» καὶ λοιπῶν «λογίων», συνεπεία τῆς ἠθελημένης συμπορεύσεως αὐτῶν μετὰ τῆς Οἰκουμενιστικῆς ἀποστασίας καὶ ἀρνήσεως, εἰς οὐδὲν λογιζόμενα τὴν ὑπὸ τοῦ Κυρίου «ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων...» ὀρθόδοξον ὁμολογίαν (Ματθ. 1', 32), καὶ τὰς ἐκ τῆς ἀρνήσεως ταύτης «ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ» κολασίμους τῆς ψυχῆς συνεπείας (!), συνεχίζοντες οὕτω νὰ προσφέρουν, ὅλως ἀσυναισθήτως (ἐνεκα τῆς ἐκ τοῦ κόσμου δόξης καὶ τιμῆς, αἰχμαλωσίας αὐτῶν), πλήρη νομὴν καὶ συνεργασίαν τῷ ἀντιχρίστῳ, Οἰκουμενιστικῷ Θηρίῳ, πρὸς κολασίμως θανάσιμον φθορὰν ἀφελῶν ψυχῶν, ἀμαρτάνουσαι «ἐν γνώσει», καὶ καθιστῶσαι οὕτω τὴν ἀμαρτίαν αὐτῶν «μένουσαν» καὶ οὐ συγχωρουμένην! (Ἰω. θ', 41 - Ἐβρ. 1', 26).

Ἰδιαιτέρως θὰ ἦτο σκόπιμον καὶ ὠφέλιμον νὰ λάβουν

ταῦτα ὑπ' ὄψιν – καὶ μάλιστα σοβαρῶς – πάντες, οἱ συνεργεῖα τοῦ διαβόλου, προσπαθοῦντες νὰ διαβάλλουν τόσον ἀφελῶς καὶ ἐπιπολαίως ἢ καὶ κακοβούλως τὸ σωτήριον τοῦτο ἔργον τῆς «...Ἐνστάσεως», μὴ γνωρίζοντες ὅτι τοῦτο ἀποβαίνει πρὸς «ἐνοχὴν καὶ κατάκρισιν αὐτῶν, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐπωμίζονται ἔναντι τῆς «Θείας Δικαιοσύνης», ἀναπολογητῶς!

Ἐνεκα τούτου ὅθεν, τὸ ἐν «Ὁρθοδόξῳ Θεαρέστῳ Ἐνστάσει» Ἀκαινοτόμητον τοῦτο Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, βάσει τοῦ Πολιτικοῦ-Συνταγματικοῦ καὶ Κανονικοῦ τῆς Ἐκκλησίας Νόμου, αὐτοδικαίως πορευόμενον καὶ ἐνεργοῦν, ὡς προελέχθη, δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῆ ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ ἄλλην ἐτέραν Ἐκκλησίαν ἐν Ἑλλάδι, ἢ ὅτι ἀντικαθιστᾷ αὐτήν, ἢ πάλιν, ὅτι τοῦτο σημαίνει καὶ ἀποτελεῖ διακοπὴν ἢ κατάλυσιν τῆς καθολικῆς Αὐτῆς ἐννοίας καὶ ὑποστάσεως, ὡς «Ἐκκλησίας», διότι, ὅταν «σφάλλει» ἡ Ἱεραρχία μιᾶς Τοπικῆς Ἐκκλησίας ἢ Πατριαρχείου (ὅπερ δηλοῖ ὅτι οὕτω νοσεῖ ἐν μέρος τῆς «ἐκπροσωπούσης κυβερνητικῆς ἐξουσίας» τῆς καθόλου Ἐκκλησίας), δὲν σημαίνει τοῦτο ὅτι σφάλλει «ἡ Ἐκκλησία», ἢ Ὅποια «οὐδέποτε σφάλλει», ὡς ὑποστατικῶς «ἀλάθητος» ὑπάρχουσα, καθότι, «ἄϊδιον, ἀθάνατον, ἀόρατον καὶ ζῶσαν Θεῖαν Κεφαλὴν ἔχει τὸν Χριστόν, οὔσα Αὐτῆ «Ναὸς Θεοῦ ζῶντος, στῦλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας», «ζῶσα καὶ ἐνεργῆς» ἀδιαλείπτως καὶ ἀρρήτως συνδεδεμένη μετὰ τῆς «ἐν Οὐρανοῖς Θριαμβευούσης», τῆς ὁποίας «προέκτασις» τυγχάνει ἢ ἐν τῇ γῆ «στρατευομένη» Τοιαύτη!

Οὐδεμία, κατὰ ταῦτα, «Ἀντιποίησις ἀρχῆς» δύναται νὰ ἐννοηθῆ ὅτι διενεργεῖται ἢ ὅτι δημιουργεῖται σύστασις ἐτέρας Ἐκκλησίας «Παρασυναγωγῆς» μορφῆς ὑπὸ οἵασδήποτε «Ἱερᾶς Ἐπισκοπικῆς Ἡγεσίας» καὶ τοῦ διαποιμαινομένου ὑπ' αὐτῆς «Ἀκαινοτομήτου» καὶ «Ἐνισταμένου» ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, καθότι τὸ ἔργον καὶ ἡ ἀποστολὴ αὐτῆς καταξιοῖ ταύτην, Ἱερο-Κανονικῶς-Συνοδικῆ Πράξει (ΙΕ' Ἱ. Καν. ΑΒ' Συν.) ὅπως διασώσῃ καὶ διατηρήσῃ τὴν Ὁρθόδοξον

ὑπόστασιν καὶ ἰδιότητα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «ρύουσα Αὐτὴν μερισμῶν καὶ σχισμάτων», ὡς «ἐντὸς» τοῦ Σώματος Αὐτῆς οὐδόλως ἀποσπασθεῖσα διὰ τῆς «Ὁρθοδόξου Θεαρέστου Ἐνστάσεως», ὥστε, οὕτως, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νὰ συνεχίξῃ νὰ «ὀρθοτομῇ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας» πρὸς ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν ψυχικὴν σωτηρίαν τοῦ ἐν τῷ Σώματι Αὐτῆς «Ἀκαινοτομήτως» πορευομένου καὶ «Ἐνισταμένου» Πληρώματος Αὐτῆς.

Κατόπιν, ὅθεν, τῶν ἀνωτέρω «Κανονικῶν καὶ Ἐκκλησιολογικῶν» δεδομένων, ἀνάγκη ὅπως κατανοηθῇ πλήρως ὅτι:

Τόσον πᾶσα «Ἱερὰ Ἐπισκοπικὴ Ἡγεσία», ὅσον καὶ οἱ ὑπ' αὐτῆς διαποιμαινόμενοι πιστοί, ἀποτελοῦν τὸ «Ἀκαινοτόμητον» πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἄχρι καὶ τοῦ ἐκδόσεως «Συνοδικῆς Διαγνώμης», πλήρως γενομένης ἀποδεκτῆς -ὡς ὀρθοδόξου καὶ θεαρέστου- ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου ἐκκλησιαστικοῦ κριτηρίου, τῆς «Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας», συνθετικὸν στοιχεῖον τῆς ὁποίας τυγχάνει, τὸ «ὀρθοτομοῦν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας» «Ἀκαινοτόμητον» Πλήρωμα Αὐτῆς, τὸ ἐκ «Κλήρου καὶ Λαοῦ» συγκείμενον καὶ ἀποτελοῦν τὸν «Φύλακα τῆς Πίστεως αὐτοῦ» (Δ.Π. Ἀνατολῆς 1848)!

Μέχρις οὗτος ὅμως ἡ μέλλουσα νὰ ἐξενεχθῇ «Συνοδικὴ Διαγνώμη» ἀποφανθῇ τελεσιδικῶς διὰ συγκλήσεως «Γενικῆς Συνόδου Ἐνώσεως», ἐπὶ τῆς ἑστέρας, ἐν σχίσματι καὶ αἵρέσει «σφαλλομένης» σημερινῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς «ἐνεργείᾳ» οὔσης, ἔνεκα τούτου, «Ἵποδίκου» καὶ «ἀκοινωνήτου» καὶ ἀκολούθως ἐξαλείψει τὰ αἷτια τῆς «ἀποστασίας καὶ τοῦ διχασμοῦ» ἐκ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, μέχρι τότε, ἡ «Ἱερὰ Ἐπισκοπικὴ Ἡγεσία τοῦ Ἀκαινοτομήτου τούτου Ἐνισταμένου Πληρώματος», «αὐτοδικαίως» καὶ «κανονικῶς» ὑποχρεουμένη, ὀφείλει, καθηκόντως, ὡς μία «Παραδοσιακὴ Φρουρὰ» τῆς Ἐκκλησίας, νὰ συνεχίσῃ καὶ ὀλογκληρώσῃ τὸ διακοπὲν καὶ οὕτω καταλυθὲν διαποιμαντικὸν ἔργον ὑπὸ τῆς «ἐνεργείᾳ

ἀκοινωνήτου» Ἑλλαδικῆς Ἱεραρχίας, ἔναντι τοῦ ἐξ αὐτῆς «ἀποτειχισθέντος» «Ἀκαινοτομήτου» ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Πᾶσα ἄλλη, τυχόν, ἀντίλογος ἐπ' αὐτοῦ «σοφιστικῆ» γνώμη ἐν «ἀδοκίμῳ φρονήματι» ἐρειζομένη, ἀποτελεῖ, καθ'αυτό, «προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις», δυναμένας δοῦναι αὐτοῖς «περισσότερον κρίμα», ὥστε, «Νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν» (Ἰω. ιε', 22)! Ἐὰν δὲ οἱ οὕτω πολιτευόμενοι, θελήσουν νὰ μὴ καταστοῦν «ἀναπολόγητοι ἐν Ἡμέρᾳ Κρίσεως», μία ἐστὶν ἡ ὁδὸς τῆς ἀσφαλοῦς αὐτῶν ψυχικῆς σωτηρίας: Ἡ ἄκρα ταπείνωσις· Ἡ εἰλικρινὴς Μετάνοια καὶ ἡ ἐν συναισθήσει καὶ μεταμελείᾳ ἐπιστροφή τῷ «Θείῳ θελήματι», ὡς ὁ Κύριος τοῦτο ἀψευδῶς διαβεβαιοῖ: «ὃς γὰρ ἂν ποιήσῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, οὗτος ἀδελφός μου καὶ ἀδελφὴ μου καὶ μήτηρ μου ἐστὶ» (Μαρ. γ', 35) καὶ ἐπίσης ὅτι, «...ἐὰν τις τὸν λόγον τὸν ἐμὸν τηρήσῃ θάνατον οὐ μὴ θεωρήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα» (Ἰω. η', 51).

Χρέος, ὡσαύτως, ἀπαραίτητον θεωρεῖται ὅπως τονισθῆ εἰσέτι ἐνταῦθα ὅτι, οἰαδήποτε «Ἱερὰ Ἐπισκοπικὴ Ἡγεσία» τοῦ Ἀκαινοτομήτου Ἐνισταμένου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δέον ὅπως ἔχει διαχωρήσει «Κανονικῶς» τὴν θέσιν αὐτῆς ἀπὸ τὰς φερονύμους «Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος»⁵, αἵτινες τυγχάνουν διαφόρου μὲν διοικητικῆς ἀποχρώσεως ἐκάστη, πλήν, ὑπὸ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ «ἀντεκκλησιολογικοῦ» φρονήματος κατευθύνσεως καὶ πορείας διακατεχομένων, καὶ παρὰ ταῦτα ἄκρως καὶ ἐχθρικῶς διῆσταμένων μεταξύ των! **Διατί;**

Διότι, τοῦτο συμβαίνει (καὶ πρέπει νὰ γίνῃ συνείδησις τῶν οὕτως κολασίμως ἐνεχομένων, ὅτι) ὅταν ἐλλείψει ταπεινώσεως στεροῦνται τινες «ἐπιγνώσεως ἀληθείας» καὶ δὲν δύνανται νὰ διενεργήσουν «νόμιμον ἄθλησιν», δηλαδὴ ἀπλανῆ ἀγῶνα «Ὁρθοδόξου Θεαρέστου Ἐνστάσεως» καὶ ἐνεκα τού-

5: Βλέπε: ἐν Περιοδικῷ «Ἅγιος Κυπριανός», Νοέμβριος 1986, τεῦχος 214, Ἑκτατκός Ἑκδοσις, σελὶς 91-104.

του, παραχωρήσει Κυρίου, «...παραδίδει αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν...», οἵτινες, κυριευόμενοι ὑπὸ πνεύματος «φατριασμοῦ καὶ ἐριθείας», ἀπειθοῦν καὶ ἀντιστρατεύονται πρὸς τὴν «ἐκκλησιολογικὴν ἀλήθειαν», μὴ ἀρκούμενοι εἰς τὴν «Λυτρωτικὴν ἀποτείχισιν» ἀλλ' ὅλως ἀθαιρέτως καὶ κατακρίτως ἀποφαίνονται καὶ διακηρύσσουν, «Συνοδικῶ Δικαιώματι», κρίνοντας οὕτω καὶ κηρύττοντες «Δημοσίᾳ» τοὺς «Δυνάμει» σχισματικούς καὶ αίρετικούς Νεοσημρολογίτας καὶ «Ἐνεργείᾳ» τοιούτους καὶ θεωροῦν αὐτοὺς ἀμοίρους «Ἀγιαστικῆς Χάριτος καὶ Μυστηρίων (!), οὐδόλως ὑπολογίζοντες ἐκ τούτου τὸ ἀπὸ πρακτικῆς (τοῦλάχιστον) πλευρᾶς δημιουργούμενον ἐκκλησιολογικὸν χάος, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ κυρίως ὅτι ἡ καθορίζουσα τὴν «ἀποτείχισιν» Συνοδικὴ αὕτη Πράξις, ἐκτὸς τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν «...σφαλλομένων ποιμένων» ὡς «ψευδεπικόπων» (Δηλαδή, ὄχι ὅτι οὗτοι ἀπώλεσαν τὴν Ἱερωσύνην τοῦ - τρίτου - Ἐπισκοπικοῦ βαθμοῦ αὐτῆς, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ «Ἱερωσύνη εἶναι ἀνεξάλειπτος», ἀλλὰ διότι, διὰ τῆς «πτώσεως αὐτῶν», οὐχὶ ἀληθῶς ἀλλὰ «ψευδῶς» καὶ «ἐπιόρκως» ἀνταποκρίνονται πρὸς τὴν ἐπισκοπικὴν αὐτῶν ιδιότητα καὶ ἀποστολήν), οὐδεμίαν ποιεῖται μνεῖαν περὶ μὴ ἐγκύρων Μυστηρίων καὶ Ἱερωσύνης αὐτῶν, καὶ τοῦτο, καθότι, ἀρμόδιον ὄργανον ὅπως ἐπιληφθῆ, ἐπὶ ὑπάρξεως τοιούτου θέματος, εἶναι ἐκεῖνο εἰς ὃ παραπέμπεται ἡ τελικὴ ἐκδίκασις τῶν «ὑποδίκων» ποιμένων, ἦτοι, ἡ «Συνοδικῆ Διαγνώμη» ἐκδιδομένη κρίσις, ἐὰν αὕτη ὑπὸ τῆς «Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας» θεωρηθῆ ἀποδεκτὴ.

Ἡ προβολή, ἐπομένως, θέματος «ἀπωλείας Θείας Χάριτος καὶ ἀκυρότητος Μυστηρίων», ἀναιρεῖ καὶ καταλύει ἄρδην τὴν ἐκκλησιολογικῶς θεμελιουμένην ἔννοιαν καὶ τὸν «Λυτρωτικὸν σκοπὸν» τῆς «ἀποτειχίσεως» καὶ καθιστᾷ τοὺς οὕτως «ἀποτειχιζομένους», καπηλευτικῶς σφετεριζομένους «Συνοδικὰ δικαιώματα» «Πανορθόδοξου Οἰκουμενικοῦ κύρους καὶ ἰσχύος», «ἐνεργείᾳ» οὕτως ἀποφαινομένους, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει, «Κανονικῶς», κατάστασιν, ἐν πλήρει γνώσει,

ἄκρως πεπλανημένην καὶ «Παρασυνάγωγον», μὴ ἀφισταμένης τῆς κατὰ τοῦ «Ἁγίου Πνεύματος Βλασφημίας», τῆς μηδέποτε συγχωρουμένης, «οὔτε ἐν τῷ νῦν αἰῶνι οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι» (Ματ. ιβ', 32)!

Διὰ δὲ τοὺς ποιῶντας τὰ τοιαῦτα σκάνδαλα τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Ἀποστόλου λέγει πρὸς πάντας:

«Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς ἀδελφοί, σκοπεῖν τοὺς τὰς διχοστασίας, καὶ τὰ σκάνδαλα παρὰ τὴν διδαχὴν ἣν ὑμεῖς ἐμάθατε ποιῶντας, καὶ ἐκκλίνατε ἀπ' αὐτῶν»! (Ρωμ. ιστ', 17).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται τελικῶς ὅτι, ἡ «Ὁρθόδοξος καὶ Θεάρεστος Ἐνστασις» εἶναι καὶ ἀποτελεῖ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀδιάβλητον στοιχεῖον τῆς «Ἐκκλησιολογικῆς» θεμελιώσεως καὶ κατοχυρώσεως, βάσει τοῦ ὁποίου πᾶσα

**ΙΕΡΑ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΣΤΑΣΕΩΣ
ΤΟΥ
ΑΚΑΙΝΟΤΟΜΗΤΟΥ ΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ
ΤΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,**

ὑπὸ τοιαύτας «κανονικὰς συνθήκας συνισταμένη»,

δύναται νὰ συνεχίζη

τὴν ἐκκλησιαστικὴν διαποίμανσιν τοῦ «Ἀκαινοτομήτου» τούτου πληρώματος, τὴν ὁποίαν αὐτὸ τοῦτο, «Κανονικῶ δικαίωματι»,

Δ Ι Ε Κ Ο Ψ Ε Ν

ἀπὸ τῆς «...σφαλλομένης», «ἀκοινωνήτου» καὶ «ὑποδίκου» Ἑλλαδικῆς Ἱεραρχίας!

Τὴν, «Θείῳ» καὶ «Κανονικῶ Δικαίῳ», ἱεράν ταύτην ὑποχρέωσιν δύναται νὰ ἐκπληρώσῃ καθηκόντως πᾶσα «Ἱερά Ἐπισκοπικὴ Ἠγεσία», ὡς προείπομεν, «πρὸ Συνοδικῆς

διαγνώμης», ἤτοι, μέχρις ὅτου μία τοιαύτη Συνοδική κρίσις, «Πανορθόδοξου κύρους, ἰσχύος καὶ ἀποδοχῆς», καταδικάσῃ καὶ ἀποκηρύξῃ ἀπροκαταλήπτως, τὰ προαναφερθέντα αἷτια καὶ τοὺς λόγους τῆς ἐπικρατούτης σήμερον «Ἀποστασίας καὶ τοῦ Διχασμοῦ» καὶ δὲ ν π ρ ο σ θ έ σ ε ι, τυχόν, ἄλλα ἐπὶ πλέον τοιαῦτα..., ὅτε, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἡ «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις» τοῦ «Ἀκαινοτομήτου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας θέλει συνεχίσῃ τὴν «Λυτρωτικὴν» καὶ σωτήριον αὐτῆς ἀποστολήν, δυνάμει τοῦ «ἀνωτάτου κριτηρίου» τῆς «Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας», ἣτις ἐπικυροῖ μὲν πᾶσαν Συνοδικὴν πράξιν καὶ ἀπόφασιν πλήρως τῷ «Θείῳ Θελήματι» ἀνταποκρινομένην, ἐνῶ, παραλλήλως, ἄκυροὶ πᾶσαν τοιαύτην, κατ' Αὐτοῦ ἀντικειμένην!

Ἐπίσης, πρέπον τυγχάνει, ἐν κατακλείδι, ὅπως τονισθῇ ἐνταῦθα ἐπισταμένως καὶ εἰδικῶς, πρὸς πάντας τοὺς παρατρεπομένους, εἴτε ἐν σχίσματι καὶ αἱρέσει, εἴτε ἐν τῇ «Ματθαϊκῇ» ἐκκλησιολογικῇ (τῶν Γ.Ο.Χ.) πλάνῃ εὕρισκομένους, τὴν ἀκόλουθον Πατερικῶς καὶ Ἱερο-Κανονικῶς κατοχυρουμένην τῆς Ἐκκλησίας Διδασκαλίαν καὶ ἀπόφασιν:

«Αἱ καθαιρέσεις τῶν ἐνισταμένων ἐπισκόπων καὶ κληρικῶν ὑπὸ τῶν καινοτόμων εἶναι κατὰ τοὺς ἀγίους Πατέρας ἄκυροι, ἀνυπόστατοι καὶ ἐκκλησιαστικῶς ἀνεέργητοι. Οἱ καινοτομήσαντες ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἑορτολογικῆς καινοτομίας τοῦ 1924 οὐδὲν δικαίωμα εἶχον ἐπιβολῆς ποινῆς ἐπὶ τῶν ἐνισταμένων κατ' αὐτῆς Ὁρθόδοξων, ὡς καὶ πρὸ τούτων πεπτωκότες ἐν πίστει. Δηλαδή, «ἀφ' οὗ τοιαῦτα», ἤτοι τὰ τῆς καινοτομίας, «κηρύττειν ἤρξαντο» (Κελεστίνου Ρώμης, Μ. 4, 1045). Οἱ δὲ ἐνιστάμενοι καὶ ἀποτεριζόμενοι Ὁρθόδοξοι οὔτε τιμωροῦνται, οὔτε δικάζονται διὰ τὴν ἀποτείχισιν τῆς ὀρθοδόξου ἐνστάσεως. Οὗτοι «κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται», κατὰ τοὺς Ἱ. Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας (ΙΕ' Κανόνας ΑΒ' Συνόδου). Οὐχὶ δὲ μόνον δὲν τιμωροῦνται, ἀλλὰ ἀντιθέτως καὶ ἐπαινοῦνται διὰ τὴν ἐνστασιν, καθ' ὅτι εἶναι ἄξιοι «τιμῆς», ἀρμοζούσης «τοῖς

Ὁρθόδοξοις» (ΙΕ' Κανόνος ΑΒ' Συνόδου). Συνεπῶς, παρέβησαν τὸν κανονικὸν νόμον Κυρίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ οἱ καθαιρέσαντες ἐνισταμένους καινοτόμοι. Αἱ δὲ ἐπιβληθεῖσαι παρ' αὐτῶν καθαιρέσεις εἶναι ἄδικοι καὶ ἀπαράδεκτοι διὰ τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Προσέτι, διὰ τῶν ἀδίκων καὶ ἀντιθέων τούτων ποινῶν, οἱ καθαιρεθέντες, ὄχι μόνον δὲν ἐστερήθησαν τῆς θείας Χάριτος, ἀλλὰ καὶ ἔλαβον πλουσιωτέραν τὴν Χάριν. «Τοῦτο γὰρ Χάρις, εἰ διὰ συνείδησιν Θεοῦ ὑπομένει τις λύπας, πάσχων ἀδίκως» (Α' Πέτρ. β', 19), καθ' ὅτι ἐπ' αὐτὸν ἀναπαύεται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. «Ἐπαινοῦμεν», γράφει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, τοὺς οὕτω «πεπονητάς (ἔχοντας πάθει), κάκεινο (καὶ ἐκεῖνο) λέγοντες αὐτοῖς. Εἰ ὄνειδίζεσθε (ἐὰν κατηγορήσθε ἀδίκως καὶ ὑβρίζησθε) ἐν Κυρίῳ, μακάριοι· ὅτι τὸ τῆς δυνάμεως καὶ τὸ τοῦ Θεοῦ Πνεῦμα εἰς ὑμᾶς ἀναπέπαυται (ἔχει ἀναπαυθῆ)» (Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Μ. 4, 1096). Συνάδει δὲ τοῦτο καὶ πρὸς τὸ ἐντελλόμενον, «ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος», «κἀγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς» (Β' Κορινθ. στ', 17).

Ἐπειδὴ οἱ ἐνιστάμενοι Ὁρθόδοξοι ἔχουσι πλουσιωτέραν τὴν Χάριν, οἱ ἀναχειροτονοῦντες τούτους καινοτόμοι ἁμαρτάνουσιν εἰς τὴν θείαν Χάριν καὶ βλασφημοῦσιν «εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον» (Μάρκ. γ', 29) ἀσεβέστερον⁶.

Ἄπασα ἢ κατὰ τὰ ἀνωτέρω διερεύνησις τοῦ προκειμένου θέματος (ἢ δυνάμει τῶν Κανονικῶν καὶ Ἐκκλησιολογικῶν δεδομένων διενεργηθεῖσα) μαρτυρεῖ καὶ ἀποδεικνύει ὅτι:

Ἡ ἐν «Νομίμῳ ἀθλήσει» καὶ «Λυτρωτικῇ Ἀποτειχίσει» ἐπιτελουμένη «Ὁρθόδοξος καὶ Θεάρεστος Ἐνστασις», οἰανδήποτε περίπτωσιν «διωγμοῦ πίστεως» καὶ ἐὰν ἔχει ὡς συνέπειαν, βέβαιον τελικὸν ἀποτέλεσμα ἔχει τὸν ἀπὸ Θεοῦ ὑποσχόμενον σωτήριον καρπὸν ἀμοιβῆς, τὴν ἐκ τοῦ «διωγμοῦ ...ἐνεκεν δικαιοσύνης» κληρονομίαν τῆς «Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν» (Ματ. ε', 10). Ἐνῶ, ὅπως ἀντιθέτως συμβαίνει ἐπὶ τοῦ «Καινοτομοῦντος» ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, τοῦ

---

6. Βλέπε: «Πάσχα Κυρίου», ὡς ἄνω, Α.Δ.Δελήμπαση, σελ. 773.

έκόντως ἢ ἄκοντος συμπορευομένου τῇ σημερινῇ τῶν ποιμένων (του) ἀποστασία τοῦ Νεο-Ἡμερολογιτικοῦ σχίσματος καὶ τῆς οἰκουμενιστικῆς αἵρέσεως, πρὸς τὸ ὁποῖον σαφῶς ἀπευθύνεται τὸ «πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ... οὐκ οἶδα ὑμᾶς...»! (Ματ. κε', 12, 41).

Εἶθε, ὅπως, Χάριτι Θεία, πάντες οἱ ἀγαθῆς προαιρέσεως ὀρθόδοξοι πιστοί, ἀξιολογήσουν δεόντως τὴν δύναμιν καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς «Ὁρθοδόξου θεαρέστου Ἐνστάσεως» πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς προρρηθείσης ἀποστασίας, ἵνα οὕτω κατασταθῶσιν ἀμέτοχοι τῆς ὑπὸ τοῦ Κυρίου, Εὐαγγελικῶς, διαμηνυομένης, ὡς ἄνω, φρικτῆς ταύτης κρίσεως καὶ καταδίκης, καὶ καταστήσωσιν ἑαυτοὺς ἀξίους τῆς ἀνεκλαλήτου χαρᾶς τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (Ματθ. κε', 21).

ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ

Ὡς ἀρμόζων Ἐπίλογος, δυνάμενος ν' ἀνταποκριθῆ ἐφ' ὅλης τῆς ὕλης τῆς παρούσης ἐγγράφου ὁμολογιακῆς ἡμῶν προσπαθείας καὶ τοῦ ἐπιδιωκομένου δι' αὐτῆς ἐν γένει σκοποῦ καὶ τῆς καθ' ὅλου ἐννοίας αὐτῆς, ἐκρίθη σκόπιμος καὶ ἐπωφελῆς – γνῶσει τε καὶ πράξει – ἡ καταχώρησις τῆς κατωτέρω ἀποφασιστικῆς ἐμπράκτου Ἐπισκοπικῆς ὁμολογίας, ἀποτελούσης μ ὀ ν η ν ἀποτελεσματικὴν ἀντιμετώπισιν (βάσει, πάντοτε, τῆς «Λυτρωτικῆς Ἀποτειχίσεως» καὶ τῆς «Ὁρθοδόξου Θεαρέστου Ἐνστάσεως») τῶν ἐν «Ἀποστασία καὶ Διχασμῶ» «...σφαλλομένων» ἐκκλησιαστικῶν ποιμένων τῆς σήμερον, ἧτις ἔχει ὡς ἐξῆς:

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΙΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΝ ΣΥΝΟΔΟΝ. ΚΩΝ/ΠΟΛΙΝ.

Παναγιώτατε,

Τῆ στιγμῇ πού σᾶς γράφω τὴν παρούσα ἐπιστολή, εὐρίσκομαι μόνος στὸ γραφεῖο μου καὶ μὲ χέρι τρεμάμενο, καρδιά δὲ θλιμμένη καὶ ἀλγοῦσα, σημειῶνω τὶς λέξεις στὸ χαρτί, τὶς λέξεις πού τὶς νοιώθω νὰ τρέχουν ὅπως τὸ πύον ἀπὸ μιὰ πληγὴ παλιά, μὲ αἶσθημα δηλαδὴ ἀπεράντου ἀνακουφίσεως καὶ ψυχικῆς ἀναπαύσεως.

Ἔχουν περάσει 9 σχεδὸν χρόνια ἀπὸ τότε πού ἔλαβα τὴν ἀρχιερωσύνη χωρὶς νὰ παύσω ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα νὰ παλεύω μὲ τὸν ἑαυτό μου, μὲ φόβο νὰ καταντήσω τελικὰ ἄρρωστος ἢ ὑποκριτής, ἀφοῦ τόσο καιρὸ πράττω ὅ,τι ἀποστρέφομαι καὶ δικαιολογῶ, ὅ,τι εἶναι ἄξιο καταδίκης καὶ ἀφορισμοῦ. Θεέ μου, πού κατήντησα, γιατί δὲν θέλησα ν' ἀκούσω τὴν φωνὴ τῆς συνειδήσεώς μου πού μοῦ φώναξε δυνατὰ ὅτι ὑποκρίνομαι. Παρηγοροῦμαι ὅμως στὴ σκέψη ὅτι ἔχω καὶ κάποια «δικαιολογητικά», τὰ ὁποῖα παρ' ὅλη τὴν ἀδυναμία τους μοῦ χαρίζουν μιὰ μικρὴ ἀνακούφιση, διαφορετικὰ ἢ θλίψη θὰ μὲ εἶχε ἀχρηστέψει τελείως καὶ πιθανὸν μιὰ ἀπόγνωση νὰ μὲ ὀδηγοῦσε στὴ συνέχεια σὲ ἔργα πού μόνο «οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα καὶ ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ» εἶναι δυνατὸν νὰ πράξουν.

Ἀλήθεια, πόσο ἀδύνατος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ἔστω κι ἂν κοροϊδεύῃ τὸν ἑαυτό του μὲ ποικίλες περγαμηνές καὶ ἔργα ἀγάπης, ὅταν τὸν ἐγκαταλείψῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ.

Ἦταν ἀνοιξη τοῦ 1972 ὅταν ἐλάμβανα τὴν ἀρχιερωσύνη καὶ στὸν Οἶκ. Θρόνο ἦταν ἀκόμη ὁ Ἀθηναγόρας. Καλὰ λέει ὁ λαὸς ὅτι ἡ καλὴ μέρα φαίνεται ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἔτσι καὶ γὼ καὶ πρὸ τῆς χειροτονίας ἀκόμα εἶχα μιὰ ταραχὴ γι' αὐτὸ πὺ πῆγαινα νὰ πράξω, νὰ λάβω δηλαδὴ ἀρχιερωσύνη ἀπὸ ἐπισκόπους πὺ κοινωνοῦσαν ἀδιαμαρτύρητα μὲ τὸν κακόδοξο πατριάρχη, μὲ τὸν ἄνθρωπο πὺ ἔπρεπε ἀπὸ χρόνια νὰ ἔχη καταδικασθεῖ στὴν ἐσχάτη τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποινῶν. Μὲ ἔκαμψαν ὅμως, ἀφ' ἑνὸς οἱ ὑποσχέσεις τῶν γνωστῶν μου ἱεραρχῶν, ὅτι θ' ἀντιδράσουμε συντόμως ὅλοι μαζί, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ κρυφὴ φιλοδοξία μου πὺ μοῦ ψιθύριζε ἀπατηλά, ὅτι τώρα σὰν ἐπίσκοπος θ' ἀγωνισθῶ πὺ ἀποτελεσματικὰ κατὰ τοῦ κακοῦ. Τέλος πῆρα τὴν χειροτονία καὶ ἄρχισα τὶς συναλλαγές μὲ τὴν συνείδησή μου! Ἄς περάσουν ἕνα - δύο μῆνες καὶ τότε θ' ἀντιδράσω ἔστω καὶ μόνος, εἶχα ὑποσχεθεῖ στὸν ἑαυτό μου, ὅταν εἶδα ὅτι οἱ συνάδελφοί μου ἦταν μόνο λόγια, καὶ αὐτὰ ἰδιωτικά, στὸ γραφεῖο δηλαδὴ λεγόμενα. Ὁ καιρὸς ὅμως πέρασε καὶ μαζί μ' αὐτὸν ἔφυγε καὶ ὁ Ἀθηναγόρας, χωρὶς νὰ προλάβω νὰ διακόψω κοινωνία μαζί του, ἀφοῦ πορηγουμένως θὰ κατεδίκαζα δημοσίως τὶς κακοδοξίες του. Ἔτσι ἔχασα τὴν πρώτη εὐκαρία νὰ κρατήσω ἄσπιλο τὸν χιτῶνα τῆς ἀρχιερωσύνης μου, διότι ἡ πρόθεσίς μου ἦτο νὰ διακόψω πλήρως τὴν κοινωνία καὶ ὄχι ἀπλῶς τὸ μνημόσυνό του, κρατώντας συγχρόνως τὴν κοινωνία καὶ προκαλώντας ἔτσι σύγχυση στὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἀγῶνας τῶν λογισμῶν

Ἐν συνεχείᾳ ἀνῆλθε στὸν Οἶκ., Θρόνο ἡ Ὑμ. Παναγιότης γιὰ νὰ μὲ συγκλονίσῃ ἀμέσως ἀπὸ τὸν πρῶτο της θρονικὸν λόγον: «Καὶ διαδηλοῦμεν τὴν πρόθεσιν ἡμῶν, ὅπως ἐν π ι σ τ ὀ τ η τ ι πρὸς τὴν ἄχρι τοῦδε γραμμῆν τοῦ Οἰκου-μενικοῦ Πατριαρχείου ἀκολουθήσωμεν τὴν ἀ γ ί α ν καὶ μεγάλην γραμμῆν τοῦ μ ε γ ἄ λ ο υ προκατόχου ἡμῶν, τοῦ ἀοιδίμου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου τοῦ

Α'»!!! Δηλ. από τὴν ἀρχὴ τῆς ποιμαντορίας Σας δεχθήκατε ὀλοκαρδίως τὴν κακόδοξη πορεία τοῦ Ἀθηναγόρα, καὶ ὄχι μόνον τὴν δεχθήκατε, ἀλλὰ τὴν τιλοφορήσατε καὶ ἀγίαν, τὸν δὲ προκάτοχόν Σας μ έ γ α ν !

Καὶ ὅμως οὔτε αὐτὰ μὲ συνεκλόνησαν τόσο ὥστε ν' ἀποφασίσω τὴν διακοπὴν τῆς κοινωνίας μαζί Σας. Τὸ γεγονός τῆς ἐνάρξεως τοῦ μνημοσύνου Σας ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς τρεῖς ἐπισκόπους τῆς Μακεδονίας, ὡς καὶ τῶν πλείστων Ἀγιορειτικῶν Μονῶν ποὺ τὸ εἶχαν παύσει ἐπὶ Ἀθηναγόρου (1971-72), καθὼς καὶ ἡ σχετικὴ δημοσιογραφία ὀρισμένων «συντηρητικῶν» ἐντύπων, εἶχε πολὺ δυσάρεστη ἐπίδραση ἐπάνω μου. Μήπως εἶμαι ὑπερβολικός; μονολογοῦσα τὰ βράδυα ἀποσυρόμενος στὸ γραφεῖο μου. Πῶς ὄλοι οἱ συνάδελφοί μου παραμένουν ἀδιάφοροι, ἢ γιὰ νᾶμαι πιὸ ἀκριβῆς, ἐλάχιστοι ἀπ' αὐτοὺς δυσαρεστοῦνται γιὰ τὰ διαδραματιζόμενα εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ σκέπτονται γιὰ διακοπὴ κοινωνίας; Μήπως αὐτοὶ δὲν ὀρκίσθηκαν σὰν καὶ μένα νὰ διατηρήσουν τὴν πίστη ἀνόθευτη μέχρι κεραίας; Μήπως μόνον ἐγὼ ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὴν σωτηρία μου; Κάτι τέτοιο ὅμως δὲ μποροῦσα νὰ τὸ δεχθῶ, οὔτε τὰ ἔργα τους ἔδειχναν ὅτι ἦσαν ἄνθρωποι ἄπιστοι ἢ ὀπαδοὶ τοῦ «φάγωμεν, πίωμεν»... (ὀμιλῶ γιὰ τοὺς ὀλίγους ποὺ προ-ἀνέφερα). Ἴδου κάθε χρόνο ἡ ἐπαρχία τους στολίζεται με νέα φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα, ἔργα πολλοῦ μόχθου καὶ κόπου, οἱ δὲ πιστοὶ τοὺς περιβάλλουν μὲ τόση ἀγάπη καὶ σεβασμό.

Κι αὐτὸ πλάνη καὶ προτεσταντισμὸς εἶναι! μοῦλεγε μιὰ ἄλλη φωνὴ στὸ ἐσωτερικό μου. Ἀφήσαμε τὰ βαρῆα τοῦ νόμου, τὴν προστασία τῆς πίστεως καὶ ἀσχολούμεθα μὲ κτίρια καὶ κοινωνικὲς δραστηριότητες· οἱ καθολικοὶ καὶ οἱ προτεστάντες ἔχουν πολλὰ περισσότερα ἔργα νὰ δείξουν ἀπὸ μᾶς, χωρὶς ὅμως αὐτὸ νὰ σημαίνει ὅτι ὀρθοτομοῦν καὶ στὴν πίστη! Τὰ ἔργα, δὲν λέω, εἶναι ὀφειλὴ καὶ καθήκον ἀπαραίτητο πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἢ πίστις ὅμως ἢ καθαρὰ καὶ γνησία εἶναι ἡ κ υ ρ ί α ὀφειλὴ ἡμῶν τῶν κληρικῶν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του κατὰ τὸ γραφικόν: «Σκοπὸν δέδωκά σε τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ» (Ἰεζ. γ', 16). Τί σκοπὸς ὅμως μπορεῖ νᾶναι ἓνας ποὺ κοινωνεῖ

αδιάφορα μαζί Σας, μολύνοντας την αγίαν παρακαταθήκην τῶν πατέρων του;

Ὁ πεπτωκῶς Πατριάρχης

Καὶ ὅτι δὲν φυλάσσει τὴν πίστη του καθαρὴ ὁ κοινωνῶν μαζί Σας εἶναι ὀλοφάνερο! Ἐσεῖς πλέον ἐπίσημα «καὶ γυμνῆ τῇ κεφαλῇ» διεκηρύξατε ὅτι ὁ παπισμὸς εἶναι Ἐκκλησία ἀκριβῶς ὡς καὶ ἡ Ὁρθόδοξος, δηλαδὴ μὲ μυστήρια καὶ ἀποστολικὴ διαδοχὴ, ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῆς πάπας «σεβάσμιος ἀδελφὸς» καὶ «πρῶτος ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ», καθ' ὃ «ὀμότροπος καὶ ὀμόζηλος τῶν Πρωτοκορυφαίων Πέτρου καὶ Παύλου»!!! (Ἐπίσκεψις, 15.12.1977, σλ. 3 ἐξ., Ἐπίσκεψις, Νο. 214, σ. 3 καὶ Νο 161, 139, 159). Τὸν μνημονεύετε στὰ δίπτυχά Σας (Ὁρθόδοξος Τύπος 1.12.1969 ἄρθρον Μητροπολίτου Φιλαρέτου) καὶ ἀφόβως πλέον συμπροσεύχεσθε μετ' αὐτοῦ, ἐνῶ μόλις πρὸ ἡμερῶν ψάλατε καὶ αὐτὴν τὴν φήμη του ἐντὸς τοῦ πατριαρχικοῦ Ναοῦ τῆς Κων/πόλεως!!! (Ἀπογευματινὴ, 30.9.'79, σλ. 16). Καὶ πότε πάντα ταῦτα; Ὅταν ὁ πάπας παραμένῃ ἀ μ ε τ α ν ὀ η τ ο ς καὶ ἀμετακίνητος εἰς τὰς αἰρετικὰς δοξασίας του, γιὰ τὶς ὁποῖες οἱ ἅγιοι πατέρες μας τὸν ἀπεκάλεσαν ἀντίχριστον καὶ δεῦτερο ἑωσφόρον.

Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τῶν ἀνωτέρω χαρακτηρισμῶν ἀρκεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι καὶ τὴν στιγμὴ αὐτὴ τῆς συναντήσεώς Σας βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ διακηρύξη ἰταμῶς τὸ πρωτεῖον του, δηλώσας ὅτι τυγχάνει ὁ διάδοχος τοῦ Πέτρου εἰς τὸν ὁποῖον ἔχει ἀνατεθῆ ἡ «διασφάλις τῆς ἀρμονίας τοῦ ἀποστολικοῦ κηρύγματος» καὶ τῆς «συμφωνίας τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν» καὶ ὡς τοιοῦτος ἔρχεται εἰς τὸ Φανάρι!

Καὶ αὐτὸς μὲν, ἀμετανόητος καὶ ὑποκριτὴς ὡς εἶναι, συνεχίζει νὰ κάνῃ τὴν δουλειά του ὅπως τὴν ἔκαναν αἰῶνες τώρα οἱ διάφοροι προκάτοχοί του. Σεῖς ὅμως, ὁ πατριάρχης τῶν Ὁρθοδόξων καὶ ἡ Σύνοδος Σας γενικώτερον, τί κάνετε; Ἐπιτρέψατέ μου νὰ τὸ πῶ ἐγὼ ὅπως τὸ νοιώθω (ἐρμηνεύοντας κείμενα καὶ γεγονότα). Π ρ ο δ ῖ δ ε τ ε τ ῆ ν Ὁ ρ θ ο δ ο ξ ῖ α ν μολύνοντες συγχρόνως καὶ ὅσους Σὰς ἀκολουθοῦν, κληρικούς καὶ

λαϊκούς.

Ἄλλὰ καὶ ὁ ἔπαινός Σας πρὸς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν 25ετῆ δράσι του καὶ ὁ θαυμασμός Σας γιὰ τὴν περίφημο ἐγκύκλιον τοῦ προκατόχου Σας Δωροθέου (1920) τί σημαίνουν γιὰ Σᾶς; Ἀπλούστατα αὐτὸ πού διακηρύττουν, ὅτι δηλαδὴ ὅλες οἱ χριστιανικὲς Ἐκκλησίαι, συμπεριλαμβανομένης φυσικὰ καὶ τῆς Ὁρθοδόξου, κατέχουν μέρους μόνον τῆς ἀποκαλυφθείσης ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ Ἀληθείας «ἀ ν ή κ ο υ σ α ι ἐ ν ἰ σ ω μ έ τ ρ ω εἰς τὴν μίαν ἀ γί α ν τοῦ Χ ρ ι σ τ οῦ Ἐ κ κ λ η σ ί α ν» καὶ μόνον διὰ τῆς μεταξύ των ἐνώσεως θὰ γίνουν κάτοχοι τῆς πλήρους! Καὶ διὰ νὰ διευκολύνετε αὐτὴ τὴν ἀνίερη ἔνωσι, ἐπειδὴ βλέπετε ὅτι ὁ παπισμὸς δὲν ὑποχωρεῖ οὔτε ἑκατοστὸν ἀπὸ τὶς αἱρέσεις του, τοῦ ἐπιτρέψατε νὰ διατηρήσῃ τὰς ἰδικὰς του παραδόσεις καὶ τὸ ἰδικὸ του πιστεύω, ἀκόμη καὶ σὲ θέματα κεφαλῶδους δογματικῆς σημασίας, ὥστε νὰ γίνῃ δυνατὴ ἡ ἐνσάρκωσι τῆς ἀνωτέρω «θεωρίας τῶν κλάδων» καὶ εἰς τὸν ὀρθόδοξο χῶρον. Καὶ ἐνῶ δείχνετε τέτοια πληθωρικὴ καὶ ἀμαρτωλὴ ἀγάπη πρὸς τὸν αἰρεσιάρχη τῆς Ρώμης, ἐνῶ ἐπευλογεῖτε τὴν αἰρετικὴ «Ὁμολογία Θυατείρων» τοῦ ἀμετανοήτου Κοκκινάκη, συγχρόνως καθαιρεῖτε καὶ ἀποσηματίζετε (!) κατὰ πάντα ὀρθοδόξους ζηλωτὰς ἀγιορείτας πατέρας, ἐπειδὴ ἀρνοῦνται ὑπακοὴν στὰ οἰκουμενιστικὰ Σας σχέδια, τὰ προετοιμάζοντα τὰ τοῦ ἀντιχρίστου «εἰσόδια»...

Ἡ ἐπίδρασις τοῦ περιβάλλοντος

Παρὰ ταῦτα ἐπὶ τόσα ἔτη τὰ ἀνεχόμενον ὅλα αὐτὰ μετὴν ἐλπίδα τῆς προσεχοῦς ἀντιδράσεώς μου. ὦ! πόσο κακὴ ἐπίδρασις εἶχε τὸ περιβάλλον μου στὴν ὑπόθεσι αὐτή!

- «Σεβασμιώτατε, δὲν εἶναι ὥρα ἀκόμα καὶ θὰ σᾶς πάρουν γιὰ ἐξτρεμιστὴ καὶ θὰ χάσετε τοὺς κόπους σας καὶ τὴν καλὴ σας φήμη· θὰ σᾶς στιγματίσουν ὡς φανατικὸν καὶ τῶν ἄκρων», μοῦ ἔλεγαν συνεχῶς τὰ πρόσωπα τοῦ στενοῦ μου περιβάλλοντος, φοβούμενα ἀσφαλῶς τὴν διακοπὴν τῆς ἱεραποστολικῆς δραστηριότητος καὶ τὰς πιθανὰς ταλαιπωρίας μας. Ἄλλὰ καὶ μέ

να, γιά νά ἐξομολογηθῶ, συχνά πήγαινε ἡ σκέψη μου στίς ψυχές πού ἐξαρτῶνται ἀπό τὸ ὠμοφόριό μου καί... λύγιζα, λύγιζα καὶ ἀνέβαλλα γιά τὴν αὔριο, τὴν αὔριο πού ἔμοιαζε μὲ μονοπάτι πού θὰ μὲ ὀδηγοῦσε μετὰ βεβαιότητος στὴν πόλη τοῦ... ποτέ!

- «Καὶ θὰ γίνης Παλαιοημερολογίτης;» μὲ ρωτοῦσαν εἰρωνικά ἄλλοι. Ὅταν σωφρονισθῆ, ἔστω καὶ μία μερίδα ἐξ αὐτῶν, θὰ κοινωνήσω εὐχαρίστως μαζί τους, τοὺς ἀποκρινόμενον. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως κάλλιστα μπορῶ νά ὁμολογήσω τὴν πίστι μου χωρὶς νά ἔχω κοινωνία μαζί τους. Δὲν βλέπω ἐπίσης τὸν λόγο, γιὰτὶ οἱ ἀντικανονικότητες τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν θὰ μὲ ἐμπόδιζαν ἐμένα νά πῶ τὸ ὄχι στὴν αἵρεσι. Μόνον ὅποιος θέλει προφάσεις γιά ἔνοχο... χουζούρι, βρίσκει τοὺς ΓΟΧ ἐμπόδιο στὴν πορεία τῆς ὁμολογίας του. Ἐξ ἄλλου ποιὸς σᾶς εἶπε ὅτι θὰ σωθοῦμε... συνεταιρικῶς, ὥστε νά ζητάω καὶ παρέα στὸν ἀνηφορικὸ δρόμο τοῦ καθήκοντος;

- «Θὰ σχίσης τὴν Ἐκκλησίαν», μοῦ ἔλεγαν ἄλλοτε μερικοὶ συνάδελφοί μου πού εἶχαν ἀντιληφθῆ τίς προθέσεις ἀντιδράσεώς μου. «Πρόσεχε, ὁ κανὼν εἶναι δ υ ν η τ ι - κ ὅ ς, καὶ συνεπῶς δὲν μολυνόμεθα κοινωνοῦντες μὲ τὸ Πατριαρχεῖον. Τὰ ἀντίθετα ἀποτελοῦν ζηλωτικὰς μωρίας». Ἀλήθεια, τί εἰρωνεία καὶ ἄγνοια, Θεέ μου, ἀπὸ ἐπισκόπους! Ἐνῶ οἱ ἱ. Κανόνες σὲ τέτοιες περιπτώσεις ὁμιλοῦν καθαρὰ ὅτι «ρύεται» (σώζει) τὴν Ἐκκλησίαν ἐκ τῶν σχισμάτων αὐτὸς πού δὲν ἀκολουθεῖ τὸν κακόδοξο, αὐτοὶ ἀντέστρεφαν τὸ νόημά τους προκειμένου νά ὑποστηρίξουν τὴν δική τους θεωρία, τῆς πορείας δῆθεν τῆς χ ρ υ σ ῆ ς τ ο μ ῆ ς, τῆς χωρὶς πτώσεις ἐξ ἀριστερῶν ἢ δεξιῶν. Στὴν οὐσία ὅμως ἦτο πορεία σ υ μ β ι β α - σ μ ο ὕ μὲ τὴν κακοδοξία καὶ ταυτόχρονα διατηρήσεως τοῦ τίτλου τοῦ νηφαλίου καὶ σ υ ν τ η ρ η τ ι κ ο ὕ ἀγωνιστοῦ, τοῦ μετὰ δῆθεν διακρίσεως πορευομένου στίς δύσκολες ἡμέρες μας.

Ὅντως πλάνη δεινὴ καὶ τοῦ ἑωσφόρου τέχνασμα φοβερὸ γιά νά ματαιώνη εὐκόλα κάθε μελετωμένη ἢ ἐνεργουμένη ἀντίδραση κατὰ τῆς αἰρέσεως. Εἶναι τέτοιο τὸ πείσμα καὶ ἡ ἀντιπάθεια τῶν προσώπων αὐτῶν πρὸς ὅλους τοὺς

διαφωνούντας, ὥστε προτιμοῦν καὶ τὴν μετὰ τοῦ πάπα κοινωνία, ὡς γίνεται καλὴ ὥρα σήμερα, παρὰ νὰ διακόψουν κοινωνίαν πρὸς τὸν κακόδοξον προϊστάμενό τους, γενόμενοι ἔτσι ἄριστοι κράχτες τῆς περὶ ἐνότητος παπικῆς ἀντιλήψεως, κατὰ τὴν ὁποίαν οὐδεὶς δύναται νὰ ὀρθοτομή μακρὰν τοῦ πάπα!

Τί νὰ τὴν κάνουν ὁμως οἱ ὀρθόδοξοι τέτοια ἐνότητα; Γι' αὐτοὺς πάνω ἀπ' ὅλα εἶναι ἡ ἀλήθεια: «Ἐστὶ σχισθῆναι καλῶς καὶ ὁμονοῆσαι κακῶς» καὶ «κρεῖττον ἐπαινετὸς πόλεμος εἰρήνης χωριζούσης Θεοῦ», διδάσκουν οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας. Ποία ἐξ ἄλλου ἐνότης χωρὶς ἀλήθεια εἶναι δυνατόν νὰ ἔχη τὸν Θεὸν μαζί της; Ὁ παπισμὸς, παρ' ὅλη τὴν σιδηρά, ἐξωτερικῶς τουλάχιστον, πειθαρχία του, διὰ νὰ εἶναι ἐσωτερικὰ ἐνωμένος μετὰ τὴν ὑποκρισία καὶ τὸ ψεῦδος, ἢ μᾶλλον γιὰ νάβῃ αὐτὸ τὸ ἔνσαρκο ψεῦδος, ὁδηγεῖ τὶς ψυχὰς πρὸς τὸν ἀκολουθοῦν στὸ «ἔσχατο πτώμα», τὴν αἵρεση καὶ στὸν ἀπὸ Θεοῦ χωρισμόν.

Ὅλα αὐτὰ καίτοι εἶναι τόσο σαφῆ, τότε, πρὶν καιρὸ, μετὰ πολὺ κόπο μποροῦσα νὰ τὰ διακρίνω γιὰ νὰ τὰ μπερδέψω καὶ χάσω μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὶς σειρῆνες τῶν γνωστῶν μου καὶ τὴν ἀδύνατη ἀλλὰ ζῶσα ἀκόμη φωνὴ τῆς φιλαυτίας μου, ἡ ὁποία δὲν μ' ἄφηγε νὰ δῶ τὰ πράγματα καθαρὰ, ἀπλά, χωρὶς ὑπολογισμοὺς καὶ σχέδια προστασίας τῆς ὑπολύψεώς μου... Ἦθελα, βλέπετε, καὶ τὸν σκύλο χορτᾶτο, καὶ τὴν πίττα ὀλάκερη...

Ἡ κατάκριτος κοινωνία

Καὶ ὁμως εἶναι τόσο σαφῆς ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας ἐν προκειμένῳ: «Ἐχθροὺς γὰρ τοῦ Θεοῦ ὁ Χρυσόστομος, οὐ μόνον τοὺς αἵρετικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς τοῖς τοιούτοις κοινωνούντας, μεγάλη καὶ πολλῇ τῇ φωνῇ ἀπεφήνατο» διδάσκει ὁ μέγας ὁμολογητὴς Θεόδωρος (PG 99, 1049A). Ὁ δὲ ἅγιος ὁμολογητὴς καὶ προκάτοχός Σας Ἰωσήφ ὁ Α' (17 αἰῶν) μετὰ τέτοια λόγια προέτρεπε τοὺς κληρικοὺς καὶ πιστοὺς τοῦ προκειμένου νὰ τοὺς ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὴν ψευδένωση τῆς Λυών (1275). «Ὁ μνημονεύων ὡς ἀρχιερέως τοῦ πάπα... ἢ πρῶτον ἐν τοῖς ἀρχιερεῦσιν ἡγούμενος, ἔνοχός ἐστιν ὅλον τὸν λατινισμόν

ἐκτελεῖν... Ἐὰν συγκαταβῆτε λατίνοις Χριστὸς ὑμᾶς οὐδὲν ὠφελήσει!»!

Ὁ δὲ ἑξαρχος τῶν Στουδιτῶν μὲ τὴν χαρακτηρίζουσιν αὐτὸν εὐγλωττίαν: «Οὐδ' ἂν τὰ ὅλα χρήματα τοῦ κόσμου παρέξει τις καὶ κοινωνῶν εἴη τῇ αἵρέσει, φίλος Θεοῦ οὐ καθίσταται, ἀλλ' ἐχθρός. Καὶ τί λέγω κοινωνίας; κἂν ἐν βρώματι καὶ πόματι καὶ φιλία συγκάτεισι τοῖς αἵρετικοῖς, ὑπεύθυνος» (1205A). Καὶ ἀλλαχοῦ: «Οἱ μὲν τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν οἱ δέ, εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὅμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἵρεσεως συνόλλυνται» (1164A).

Τί καθαρώτερον καὶ σαφέστερον τῶν ἀνωτέρω λόγων; Καὶ ὅμως χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνω, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἀποκτοῦσα τὴν ψυχολογία καὶ νοοτροπία τῶν λοιπῶν ἀδιαφόρων συναδέλφων μου, οἱ ὅποιοι μὲ πολλές προφάσεις καὶ δικαιολογίες, ισάριθμες πρὸς τὰ πάθη καὶ τὶς ἀδυναμίες τους, κατέληγαν νὰ μὴ βλέπουν κίνδυνον ἐν ὄψει, τὰ πάντα καλύπτοντες ὑπὸ τὸν χιτῶνα τῆς ἀδιαφορίας «πάλιν οἰκονομίαν καλοῦντες τὴν ἀθέτησιν τῆς ἀληθείας» (Ἁγ. Θεόδωρος, 1141B).

Νὰ ὅμως ποῦ ὁ Θεὸς μὲ ἐλυπήθη! Μετὰ τὴν τελευταία Σας ἐνέργεια, τὴν συμπροσευχὴ καὶ ἐν διαθέσει συλλειτουργία μετὰ τοῦ αἵρετικοῦ ποντίφικος τῆς Ρώμης εἰς τὸ Πατριαρχεῖον (30.11.'79), ἔνοιωσα πιά ὅτι ἦλθε πλέον ἡ ὥρα νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τὸ δράμα μου, νὰ διακόψω πᾶσα μεθ' Ὑμῶν κοινωνία καὶ μὲ ὄσους Σᾶς κοινωνοῦν. Δὲν ὑπάρχει πιά στὴν συνείδησή μου οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἠρνήθητε τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, περιπτωσιακῶς καὶ μόνον λόγοις ὀρθοδοξοῦντες πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἀφελεστέρων, συμφώνως πρὸς τὸ ἀρχαῖον τυπικὸν τῶν κακοδοξούντων... Ὁ δὲ ψευδοθεολογικὸς διάλογος ποῦ ἐγκαινιάσατε μετὰ τῶν παπικῶν ἀποτελεῖ ἀρίστην ἔκφρασιν τῆς ἀνωτέρω τακτικῆς Σας, διαφορετικὰ θὰ ἀναμένατε τὰ ἀποτελέσματά του καὶ κατόπιν θὰ ἀναγνωρίζατε τὸν πάπα ὡς πρῶτον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ! Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μέλλουσα πανορθόδοξον σύνοδόν Σας δὲν θὰ καταδικάσετε τὶς αἵρέσεις (θὰ ἔπρεπε νὰ αὐτοκαθαιρεθῆτε!), οὔτε τὶς σκοτινὲς δυνάμεις ποῦ τὶς

καλλιεργούν, ἀλλ' ὅσους πατερικῶ τῷ τρόπῳ θὰ ἀντιδράσσουν εἰς τὰ παράνομα σχέδιά Σας, καθὼς ἐπράξατε μέχρι σήμερα καὶ στὶς περιπτώσεις διαμαρτυρίας τῶν πιστῶν ἐπὶ Ἀθηναγόρου Κων/πόλεως, Ἀθηναγόρου Λονδίνου, Ἰακώβου Ἀμερικῆς, Μελίτωνος Χαλκηδόνος. Τὰ κατὰ καιροὺς δημοσιευόμενα κείμενα τῶν συνεργατῶν Σας μαρτυροῦν τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές.

Ἄρκετὰ Σὰς ἠνέχθη ἐπὶ ὀλόκληρον σχεδὸν δεκαετίαν!

Ἐὰν καὶ οἱ πρὸ ἡμῶν ἅγιοι πατέρες ἔπραττον παρόμοια μὲ μένα, συνεχῶς ἀναβάλλοντες καὶ δικαιολογοῦντες τοὺς αἰρετικούς τῆς ἐποχῆς των, ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶχαμε παραλάβει Ὁρθοδοξία ἀπ' αὐτοὺς ἀλλά... ταμεῖον αἱρέσεων. Μόνο ἡ διακοπὴ κοινωνίας μὲ τὸν κακοδοξοῦντα ἀσφαλίζει καὶ τὸ ὑπόλοιπον σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν λέπρα τῆς αἱρέσεως. «Ἀσπίλους καὶ ἀμώμους ἑαυτοὺς τηρήσατε», γράφει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας πρὸς τοὺς πιστοὺς τῆς Κων/πόλεως, «μῆτε κοινωνοῦντες τῷ μνημονευθέντι (Νεστορίῳ), μῆτε μὲν ὡς διδασκάλῳ προσέχοντες» (Mansi 4, 1096). «Φυλάξασθε», κραυγάζει καὶ ὁ ὁμολογητὴς Ἰωσήφ ὁ ἄξιος τῆς Κων/λεως πατριάρχης πρὸς τὸν λαόν του, «ἀπὸ τοῦ μιάσματος τούτου, παρακαλῶ, τοῦ τῶν Ἰταλῶν· περὶ πολλοῦ ποιησώμεθα τὸ μὴ χρανθῆναι τῇ κοινωνίᾳ τούτων καὶ τῆς ψώρας αὐτῶν ἢ τῆς λοιμικῆς νόσου μετασχεῖν!» (Κριτικὴν ἔκδοσιν τῆς ὁμολογίας τοῦ ἀνωτέρω πατριάρχου βλέπε εἰς τὸ ἔργο τῶν V. Laurent et J. Darrouzes: Doissier Grec de l'Union de Lyon (1273-1287), σελ. 134-301, Paris 1976).

Δυστυχῶς, οὔτε αἱ προηγηθεῖσαι δύο πρὸς Ὑμᾶς ἐπιστολαὶ μου, οὔτε αἱ σχετικαὶ δημοσιεύσεις ἐμοῦ καὶ ἐτέρων προσώπων εἰς τὸν τύπον ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα· τὴν πρὸς Ρώμην ἐν συνόδῳ καὶ ἀγαλλομένῳ ποδὶ πορείαν Σας οὐδεὶς πλέον δύναται νὰ ἀνακόψῃ...

Ὅταν μάλιστα σκέπτομαι ὅτι λαϊκοί, πιστὰ τῆς Ἐκκλησίας τέκνα, καθημερινῶς ἀποκηρύττουν τὴν κακόδοξον πορείαν Σας διακόπτοντες κάθε σχέση μαζί Σας, καὶ ἐγὼ ἐπίσκοπος, φρουρὸς δηλ. καὶ σκοπὸς ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Ὁρθοδοξίας συνεχίζω τὴν κοινωνίαν, αἰσχύνομαι καὶ τρέμω συγχρόνως. Αἰσχύνομαι διὰ τὴν δειλίαν μου καὶ τρέμω διότι δὲν σάλπισα τὸ «στῶμεν

καλῶς» ἐπὶ τόσα ἔτη, ὥστε νὰ προστατεύσω τὸν λαὸν μου ἐκ τοῦ μολυσμοῦ τῆς αἰρέσεως. Ἴδου ποῖον θὰ εἶναι τὸ τέλος, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τῶν ἀδιαφόρων, ὡς ἐμέ, ποιμένων: «Καὶ ὁ σκοπός, ἐὰν εἶδη τὴν ρομφαίαν ἐρχομένην καὶ μὴ σημάνῃ τῇ σάλπιγγι, καὶ ὁ λαὸς μὴ φυλάξῃται, καὶ ἐλθοῦσα ἡ ρομφαία λάβῃ ἐξ αὐτῶν ψυχὴν... τὸ αἷμα ἐκ χειρὸς τοῦ σκοποῦ ἐκζητήσω!» (Ἰεζ. λγ', 6). Τί θὰ ἀπολογηθῶ στὸν κριτὴν μου τὴν ἡμέραν ἐκείνη; Ὅτι περίμενα τὸ συλλεΐτουργο γιὰ νὰ σαλπίσω; Καὶ ποιὸς σκοπὸς εἶναι ἄξιος νὰ λέγεται κἂν σκοπός, ὅταν σαλπίζῃ ἀφοῦ οἱ ἐχθροὶ περάσουν τὰ τεῖχη καὶ εἰσέλθουν ἐντὸς τῆς πόλεως; Γιὰ ἓνα τέτοιο σάλπισμα καὶ ἓνα ΟΧΙ τὴν ὥρα τοῦ κινδύνου ἡ Ἐκκλησία μᾶς κατέστησε ἐπισκόπους καὶ ὁ λαὸς ποιμένας του, ὄχι μόνον γιὰ τὶς τιμὲς καὶ τό: «εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα!». Τώρα ἀντελήφθην σ' ὄλο τὸ βάθος τὴν σημασία τῶν λόγων τοῦ Κυρίου: Ὁ πιστὸς ἐν ἐλαχίστῳ καὶ ἐν πλλῶ πιστὸς ἐστι, καὶ ὁ ἐν ἐλαχίστῳ ἄδικος καὶ ἐν πολλῶ ἄδικός ἐστιν» (Λουκ. ιστ', 10).

Τέλος αἰσθάνομαι τὴν στιγμὴν αὐτὴ ὑποχρεωμένος νὰ ζητήσω μυριάκις συγγνώμη ἀπὸ τὸν ἱερὸν κλῆρον καὶ τὸν περιούσιο λαὸν τῆς ἐπαρχίας μου, διότι ἐπὶ τόσα ἔτη τὸν ἐπότιζα εἰς τὰ θολερὰ ὕδατα καὶ τὸν ἔτρεφα εἰς τὴν κακόδοξον πόαν τῆς μεθ' Ὑμῶν κατακρίτου κοινωνίας. Καὶ τὸ κρῖμα μου αὐτὸ τὸ αἰσθάνομαι νὰ γίνεται ἀκόμη μεγαλύτερο ὅταν σκέπτομαι ὅτι ἀδιαφόρησα ἐπανελημμένως, ὄχι μόνον στὶς προσωπικὲς ἐπιστολὲς εὐσεβῶν τέκνων τῆς ἐπαρχίας μου, ἀλλὰ καὶ στὶς δημόσιες διαμαρτυρίες ἐκλεκτῶν καὶ ἀνιδιοτελῶν ἀγωνιστῶν τῆς πίστεως ποὺ ζητοῦσαν ἐπίμονα τὴ πατερικὴν πλέον ἐγρήγορσιν ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ἐλλαδικῆς Ἱεραρχίας προτοῦ εἶναι πλέον πολὺ ἀργά. Καὶ εἶναι θαῦμα πὼς δὲν εἶχαν ἀπελπισθῆ ἀπὸ μᾶς, καίτοι μᾶς ἔβλεπαν νὰ παραμένουμε «ταπεινοὶ συλλεΐτουργοὶ» ἐνὸς Δημητρίου καὶ ἐνὸς Σεραφείμ...

Δόξα ὁμῶς τῷ Παναγὰθῳ Θεῷ, διότι ἦλθε ἐπὶ τέλους ἡ στιγμὴ νὰ ἐπιστρέψω ὡς ὁ ἄσωτος υἱὸς εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός, τὴν καλὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ὁμολογίαν, καὶ διακόπτων πᾶσαν σχέσιν καὶ κοινωνίαν μεθ' ὑμῶν καὶ τῶν συλλεΐτουργῶν Σας, ἀναφωνήσω μετὰ τοῦ μεγάλου

Βρυεννίου:

«Οὐκ ἀπαρνησόμεθά Σε τοῦ λοιποῦ, φίλη Ὁρθοδοξία, οὐ ψευσόμεθά Σε, πάτροπαράδοτον Σέβας...

Εἰ δὲ καὶ καλέσει καιρὸς καὶ μυριάκις ὑπὲρ σοῦ τεθνηξόμεθα».

Ἐν Σ... τῇ 5 Δεκεμβρίου 1979

Ἐλάχιστος ἐν ἐπισκόποις ὁ Σ.Γ.

Κοινοποιήσις: Α') Ἑλλαδικὴν Ἱεραρχίαν, Β') Ἐνορίας ἐπισκοπῆς μου ὅπως ἀναγνωσθῆ ἀντὶ κηρύγματος τὴν προσεχῆ Κυριακὴν¹.

* * *

Μόνον μία, ὡς ἡ ἀνωτέρω τοιαύτη, ἔμπρακτος ὁμολογιακὴ ἀνταπόκρισις δύναται ν' ἀποβῆ ὄντως «Λυτρωτικὴ» διὰ πάντα εὐσυνείδητον πιστὸν μέλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ διατηρήσῃ τοῦτο «Ἐντὸς Αὐτῆς» ἀκαινοτόμητον καὶ «ὀρθοτομοῦν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας»! Ἄλλως πως, ἡ «συμπόρευσις» τῇ ἀποστασίᾳ, συνεπάγεται καὶ τὴν «συναπώλειαν» τῶν μετ' αὐτῆς «συμπορευομένων», καθότι εἰς τὰ τῆς πίστεως θέματα, ὡς ἐν προκειμένῳ, «Οὐ χωρεῖ συγκατάβασις καὶ οἰκονομία». Περὶ τούτου ἀκριβῶς ὁ Μέγας Βασίλειος, ρητῶς τονίζει: «Οἵτινες τὴν ὑγιῆ ὀρθόδοξον πίστιν προσποιοῦντες ὁμολογεῖν, κοινωνοῦσι δὲ τοῖς ἑτερόφροσι, τοὺς τοιούτους, εἰ μετὰ παραγγελίαν μὴ ἀποστῶσιν, μὴ μόνον ἀκοινωνήτους ἔχειν, ἀλλὰ μηδὲ ἀδελφοὺς ὀνομάζειν» (ΡG 160, 101Α).

Βάσει, ὅθεν, τῶν ἀνωτέρω, τὰ ἀσφαλῆ τῆς ψυχικῆς ἡμῶν σωτηρίας παραγγέλματα εἶναι:

1) «...μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθαι ...εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον (εἶναι)» (Ρωμ. ιβ', 2), καὶ

---

1. Βλέπε: «Ὁρθοδοξία καὶ Αἵρεσις», ἔκδοσις περιοδικοῦ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, Ἀθήναι 1982, σελ. 95-104.

2) Διότι ἡ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία ἡμῶν μετὰ τῆς ψυχοφθόρου αἰρέσεως, καθιστᾷ ἡμᾶς «Ἄλλοτρίους Χριστῶ» (PG 99, 12756), καὶ διότι χρέος ἔχομεν ὅπως «ἄπερ παρὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων δεδιδάγμεθα, ταῦτα τοῖς ἐρωτῶσιν ἡμῖν διαγγέλομεν» (Μέγας Βασίλειος, PG 32, 588).

Εἶθε, κατόπιν πλήρους συναισθήσεως καὶ ἀπολύτου πιστότητος πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαν κρίσιμον κατάστασιν «κινδυνευούσης πίστεως», ὅπως ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καταστήσῃ πάντας τοὺς τῷ Ἁγίῳ Αὐτοῦ Θελήματι πορευομένους, «Ἀξιούς τῆς Κλήσεως» ἧς πᾶρ' Αὐτοῦ ἠξιώθησαν, ἐξαιρέτως δὲ ἅπασαν τὴν Ἀγιορειτικὴν Ἀδελφότητα, τὴν τῷ «θυρεῶ» τῆς ἀληθοῦς καὶ ἀκαινοτομήτου πίστεως καὶ τῇ «νομίμῳ ἀθλήσει», ἐφεξῆς καθοπλιζομένη, δυνηθῆ, ἵνα, ἀρραγῶς καὶ ἀδιασπᾶστως τῇ ἐνότητι τῆς πίστεως, ἀναδείξῃ ἑαυτὴν ἀνταξίαν τῆς μεγίστης αὐτῆς ἀποστολῆς, ὥστε νὰ καταστήσῃ τὸν «Ἱερὸν Κλῆρον» τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὄντως Οἰκουμενικὸν Μοναστικὸν Κέντρον Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας, παγκοσμίου πνευματικῆς προβολῆς καὶ ἀκτινοβολίας, πρὸς δόξαν Θεοῦ, τιμὴν τῶν Ἁγίων Ἀγιορειτῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ ἀσφαλῆ ψυχικὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ἧς γένοιτο ἐπιτυχεῖν παντὶ τῷ Ὁρθοδόξῳ Πληρώματι τῆς Ἁγίας ἡμῶν Μητρὸς Ἐκκλησίας, ΑΜΗΝ!

Ἱερομόναχος Μάξιμος

Βασίλειος Μοναχός

Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον

«Ἅγιος Βασίλειος»

Ἅγιον Ὄρος - Δάφνη 63087

Ἐκδοσις:

Ἱερὸν Ἠσυχαστήριον
«ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ»
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ - Δάφνη 63087